

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2004/34 (26) ● 28 Ağustos 2004 ● 500 000 TL

1 Eylül Dünya Barış Günü...

**Emperyalizm saldırganlık,
savaş ve barbarlık demektir!**

Barış ve özgürlük sosyalizmle gelecek!

3. sayfa...
Kapitalizm iflçi ve
emekçiler için
yıkım, halklar için
esaret demektir...
Barış ve özgürlük
sosyalizmle gelecek!

7. sayfa...
«ncirlik Üssü
emperyalist
saldırganlığın
merkezi haline
getirilmek isteniyor...

9. sayfa...
Kamuda toplu
görüşme oyununa
seyirci kalmayalım...
Süresiz ifl bırakma
eylemini örgütleyelim!

14-15. sayfa...
Kapalı kapılar
arkasında aynı
oyun sahneleniyor...
Metal T-S'leri ve
sorumluluklar

Orta sayfa...
Sendikalar ve
sınıf mücadelesi

26-27. sayfa...
PWD girilişiminin
ideolojik ve
politik durumu
üzerine

İÇİNDEKİLER

Barış ve özgürlük sosyalizmle gelecek! . 3
Gerçek barış ve kardeşlik
sosyalizmde! 4
Çakıcı-MİT-Yargıtay ilişkisi bir kez daha
çürüten düzen gerçekliğini
ortaya serdi 5
Büyük saldırıya sahte gerekçeler! 6
Emperyalist planlar bozulmalıdır! 7
Köleliğe geçit vermeyelim! 8
Kamuda toplu görüşme oyununa seyirci
kalmayalım 9
Tüm sınıf kardeşlerimizi ve dostlarımızı
direnişimize güç vermeye
çağırıyoruz! 10
Direnen Castleblair işçilerinden içerdeki
Castleblair işçilerine çağrı 11
Bir Castleblair işçisiyle konuştuk. . . . 12
“Endüstriyel ilişkiler” mi,
sınıf mücadelesi mi? 13
MESS ile sendikalarımız arasındaki TİS
görüşmeleri başladı 14
Metal TİS’leri ve sorumluluklar. 15
Sendikalar ve sınıf mücadelesi
(Orta sayfa). 16-19
Sömürenlere karşı mücadelede en ön
safta olmalıyız! 20
Necef’te direniş sürüyor. 21
Filistinli tutsakların açlık grevi ikinci
haftasında 22
İşgal ordusuna eşlik eden
Amerikalı doktorlar da işkenceci 23
Almanya’da sermayenin yeni saldırı
dalgası 24
Almanya’da gösteriler giderek
kitleleşiyor 25
PWD girişiminin ideolojik ve
politik duruşu üzerine 26-27
Facla ve Afrika’nın kadın kurbanları . . 28
*Ortadoğu’ya emperyalist müdahalenin
çok yönlü sorunlarını ele alan kitap:*
Dünya, Türkiye ve Sol Hareket 29
Özgürlük ve sosyalizm için
Kızıl Bayrak! 30
Mücadele Postası 31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Sayı: 2004/34 (26) ● 28 Ağustos 2004
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Sti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 **İstanbul** Tel: 0 (212) 534 32 39
Fax: 0 (212) 6356993

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Yaz aylarında yaşanan rehabet ortamı önümüzdeki günlerde giderek geride kalacak. Sözünü ettiğimiz rehabet daha çok genel planda yaşanıyordu. Yoksa, sınıf devrimcileri açısından bu dönem, herhangi bir kesintiye uğramadan yoğun bir çalışma temposuyla geride kaldı. Sınıf devrimcileri, bir taraftan iki ayı bulan Castleblair işçilerinin kararlılıkla devam eden direnişine sundukları destek ve dayanışma, diğer taraftan *Kızıl Bayrak*’ın 10. mücadele yılı vesilesiyle yürütülen yoğun bir çalışma ile bu dönemi geçirdiler.

Son birkaç ay içinde sınıf cephesinde kısmen de olsa, belli bir canlanma ve hareketlilik yaşandı. Çorum kiremit işçilerinin eylemi, işten atılan Bolu Belediyesi işçilerinin iş bırakma eylemi ve mitingi, Kafesan, Altınbaşak ve iki aya aşkın bir süredir devam Castleblair işçilerinin direnişi buna örnektir. Bu eylemli sürece son olarak Genel-İş'in örgütlü olduğu Bahçelievler işçilerinin grevini eklemek gerekiyor.

Eylül ayında ise, tekstil ve metal işkollarında toplusözleşme görüşmeleri başlıyor. Metal işkolunda MESS patronları esnek çalışma ve sıfır zam dayatıyorlar. Tescilli Türk Metal'in mafyacı sendikacıları bir kez daha metal işçilerini MESS patronlarının saldırısına boyun eğmeye çağırıyor. BMİS ise hazırladığı toplusözleşme taslığıyla esnek üretime kapı aralayan ve öncü işçi kıyımının yolunu düzenleyen maddelerle metal patronlarının işini hayli kolaylaştırıyor. Metal işçileri yıllardır aynı ihanet ve satışla karşı karşıyalar. Bu kez metal işçileri ihanete ve satışa kolayından izin vermemelidir. Metal sektöründe örgütlü sınıf kardeşleriyle biraraya gelerek, MESS patronlarına ve hain sendikacı takımına hadlerini bildirmeliler. Metal işçilerinin göstereceği kararlı ve militan bir tutum, sınıf hareketi için büyük bir kazanım ve ilerleme olacaktır. Bunun başarılmasında öncü metal işçilerine büyük bir sorumluluk düşmektedir. Sınıf devrimcileri faaliyet yürüttükleri tüm alanlarda TİS sürecini ve buna bağlı gelişmeleri dikkatle izlemeli, ortaya çıkan her türlü imkanı değerlendirmeli ve etkili müdahalenin konusu yapmalıdırlar.

***

Düzeltilme ve özür; *Kızıl Bayrak* gazetesinin 14 Ağustos tarihli 24. sayısında yayınlanan “Castleblair’de son durum...” başlıklı ve “Direnen Castleblair işçileri” imzalı yazıda kastı aşan bir ifade kullanılmıştır. İfade şöyledir; *“Yapılan görüşmede Süleyman Çelebi, Muharrem Kılıç, Sebahattin Eruyanık, Genel-İş Başkanı Mahmut Seren ve Genel-İş’ten Mehmet Karagöz yeraldı. Biz direnişçi işçilerden ise iki kişi görüşmeye katıldı. Süreci tartışıp onları ihanetleriyle bir kez daha yüzleştirdik.”* Direnişçi işçilerle yapılan bu görüşmede Genel-İş Başkanı Mahmut Seren ve Genel-İş’ten Mehmet Karagöz sadece tarafları biraraya getiren bir rol oynamışlardır. Genel-İş Başkanı Mahmut Seren ve Genel-İş’ten Mehmet Karagöz’ün sözü edilen ihanetle herhangi bir ilişkileri yoktur. Bu yanlışlı düzeltir, Genel-İş Başkanı Mahmut Seren ve Genel-İş’ten Mehmet Karagöz ile tüm okurlarımızdan özür dileriz.

Kitapçı

Dünya Türkiye ve sol hareket • H. FIRAT

H. FIRAT

**Dünya
erde...
Türkiye ve
sol hareket**

Please see <http://www.elsevier.com/locate/TSC> for full text.

EKSEN YAYINCILIK

Kapitalizm işçi ve emekçiler için yıkım, halklar için esaret demektir...

Bariş ve özgürlük sosyalizmle gelecek!

Barişın rengi kıızıdır!

Bundan 59 yıl önce Berlin'e giren Sovyet ordularının göndere çektiği kıızı bayrak, milyonlarca insanın canına, binlerce kentin yıkılmasına malolan II. Dünya Savaşı'nın son bulduğunu müjdeliyordu. Hitler ve Mussolini faşizmi 5 yıllık zorlu bir savaşın sonunda mağlup edilmiş, insanlık büyük bir beladan kurtulmuştu o gün. Sosyalist Sovyet Birliği'nin önderliğinde halkların fedakarca direnişi olmasaydı, faşizm belasının, bu korkunç ölüm makinesinin pençesindeki insanlık, muhtemelen toplama kamplarında, gaz odalarında, fırınlarda katledilen 6 milyon yahudiyle aynı kaderi paylaşıyor olacaktı.

Şimdilerde meydanı boş bulan emperyalist caniler, bu şanlı zaferi kendilerine maletmek için tarihi gerçekleri çarpıtarak, halkları aldatabileceklerini sanıyorlar. Sırf bu nedenle katil Bush, geçenlerde Normandiya çıkarmasının 60. yıldönümü için düzenlenen şatafatlı törenlere katılmak üzere Fransa'ya gitti. Emperyalist savaş karşıtı göstericiler taşıdıkları Hitler kılığına bürünmüş Bush posterleriyle ve attıkları sloganlarla, ona ağzının payını verdiler. Kirli emellerini temize çıkarmak için geçmişi kafalarına göre tahrif eden bu canilere asıl yanıtı ise, başta Irak'ta olmak üzere direnen halklar veriyorlar.

Faşizm emperyalist kapitalizmin öz çocuğudur!

Fedakar Sovyet halkı sosyalizm şahsında tüm insanlık değerlerini savunmanın verdiği bilinç ve sorumlulukla tüm varlığını pervasızca cepheye sürerken, başta ABD ve İngiltere olmak üzere, diğer emperyalist ülkeler, uzun bir süre Sovyetler'in yenilgisi için avuçlarını ovuşturup fırsat kolluyorlardı. Fransız burjuvazisi, tek kurşun atmadan Paris'i Hitler'e teslim edip onunla işbirliğine gidiyordu. Timsah gözyaşları döken ABD emperyalizmi, ancak sosyalizmin kalesine çarpıp revasını bulan faşizmin yenilgisinin netleşmesinin ardından devreye girdi. Sovyet ordusu Hitler'in çapulcularını önlerine katıp Avrupa'ya püskürtüncüye kadar ABD, söz verdiği cepheyi bilinçli olarak bir türlü açmadı.

Faşizm karşısında utanç verici teslimiyetçi, işbirlikçi ve ikiyüzlüce tutum o dönemin istisnasız tüm burjuva iktidarları için geçerlidir. İşgal ve talan altındaki halklar şu ya da bu düzeyde direnişi yükseltirken, burjuva temsilciler Hitler'in önünde secdeye duruyorlardı. Cılız Türk burjuvazisi bile savaşın ortalarına kadar Hitler'in kazanacağı zaferi üzerinde hesaplar yapıyor, geleceğini onunla birleştirmek istiyordu.

Tüm bunların gerisinde faşizmin kapitalizmin öz evladı olması gerçeği yatıyor. Bu ikiyüzlü caniler daha henüz savaşın yıkıntıları ortadan kalkmamışken, daha henüz savaşın yolaçtığı yaralar sarılmamışken, bıraktığı yerden savaşı devam ettirerek Hitler

faşizmiyle aynı kandan, aynı soydan geldiklerini ispatladılar. ABD emperyalizmi, bunu bizzat daha II. Dünya Savaşı sürerken ortaya koydu. Teslim olmanın eşğine gelmiş Japon ordusunun değil, sivil Japon halkının üzerine ölümcül atom bombalarını yağdırarak uyanmaya başlayan dünya halklarını tehdit etmeye başladı. Hitler'in rütbeli çapulcularının bir kısmını Almanya'da bir kısmını ise ABD'de istihdam ederek onun mirasını sahiplendiğini, onun izinden devam edeceğini gösterdi.

Daha da gerilere, 1930'lara dayanan faşizmle kan bağı, bizzat ABD tekelleri üzerinden kurulmuştu. "Amerikan kapitalistleri Nazilerle dayanışma ve iş ilişkileri içindeydi. Alman sanayici Fritz Thyssen, W. A. Harriman and Co. ile Bushlar'ın ortak olduğu Union Banking Co. aracılığıyla, Amerika'da hisse senedi ve bono pazarlıyordu. Thyssen, Hitler'in finansörleri arasındaydı. ABD Adalet Bakanlığı Savaş Suçları Birimi Savcılığı görevinde bulunmuş olan John Loftus, 'Bush ailesinin serveti, III. Reich'tan geldi' diyor. Petrol, kimyasal maddeler, askeri malzemeler konusunda Hitler'in endüstriyel güç merkezlerinin çelik çekirdeğini oluşturan I.G. Farben ile Standart Oil arasında derin ilişkiler vardır. Rockefeller, Du Pont, General Motors, Ford grupları Nazi imparatorluğunun destekçileridir." (Suat Parlar, Barbarlığın En Yüksek Aşaması ABD, sayfa 179, Anka Yayınları, 2004)

Sovyet devriminin ardından tekerci burjuvazi, dünyanın dört bir yanında bizzat kendi eliyle faşist partiler kurdurarak, para-militer faşist çeteleri işçilerin ve emekçilerin üzerine salarak, faşizme ebelik etti. Hitler'i, Mussolini'ni, Franko'yu iktidara getirip halkların başına bela eden tekerci burjuvaziden başkası değildir. Burjuvazinin yüzüne geçirdiği demokrasi peçesinin altında faşizmin kanlı yüz vardır.

Hitler'in tahtına oturan emperyalist barbarlar onunla aynı sonu yaşamaya mahkumdurlar!

Hitler'in tahtına oturan ABD'nin başını çektiği emperyalist haydutlar tam 60 yıldır dünya halklarına ve emekçilere kan kusturuyorlar. Emperyalistlerin ikinci emperyalist savaş sonrası gerçekleştirdiği işgal ve saldırılarda, kıskırttıkları gerici savaşlarda hayatını kaybedenlerin sayısı 20 milyondan daha fazla. Yalnızca Vietnam'a atılan bombaların miktarı II Dünya Savaşı'ndakileri katbekat aşıyor. Fakat ellerindeki olağanüstü yıkıcı güce, yerli işbirlikçilerinin sunduğu hizmetlere rağmen bu barbarlar, zorbalıkla girmeye kalktıkları hiçbir toprak parçasında tutunamadılar. Zira, faşizme, zorbalığa karşı mücadele mirasının gerçek sahibi emekçiler ve mazlum halklar, bu barbarları girdikleri her yerde güçlü direnişlerle karşıladılar, sayısız kez yenilgiye uğrattılar.

***

Emperyalist barbarlık Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşünün ardından yeniden şaha kalkmış bulunuyor. Dünya halkları ve insanlığın geleceği bugün bir kez daha Hitler faşizmini aratmayan bir tehdit altında. Kapitalizmin barışı da en az savaşları kadar yıkıcı. Dünyayı pençesine alan İMF, DB, DTÖ gibi örgütler aracılığıyla kapitalist sömürücüler korkunç bir iktisadi terör uyguluyorlar. Yaygınlaşan açlık, sefalet, hastalık, kıtlık nedeniyle her yıl milyonlarca insan canından oluyor. Kapitalizm her yolla ölüm kusuyor.

Emperyalist silahların halklara ölüm kustuğu, fabrikaların insan öğüttüğü, sefaletin, çürüme ve yozlaşmanın alıp başını gittiği, bir avuç asalağın tüm insanlığı yıkıma doğru sürüklediği bir dönemde kutlanacak 1 Eylül Dünya Bariş Günü. Böyle bir günde bu saldırıların birincil hedefi olan işçi ve emekçi yığınların sosyalizmin kıızı bayrağına ihtiyacı var. Bir tek sosyalizm onlara gerçek özgürlüğü, halklar arasında bariş ve kardeşliği ve tüm insanlık için bariş içinde bir yaşamı getirebilir. Bir tek sosyalizm insanlığı kapitalizm belasının yolaçtığı yıkımlardan kurtarabilir. Yüzyıl önce Rosa Luxemburg'un formüle ettiği şiar, her zamankinden daha canlı, her zamankinden daha yakıcı biçimde bu çelişkiyi önümüze koyuyor: **Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!**

Emperyalizm saldırganlık ve savaş demektir!

Gerçek barış ve kardeşlik sosyalizmde!

Emperyalist dünya bir barış gününü daha kan ve barut kokularıyla karşılıyor. Akan kan onların akıttığıdır. Ve ortalığı kaplayan duman onların attığı bombalardan, yakıp yıktığı kentlerden yükseliyor. Barışı kundaklayan, savaşan ve savaştıran hep onlar oldu. Halkların barış özlemini döne döne katleden de onlardır. Onların egemen olduğu bir dünyada barışa yer yoktur.

İnsanlıkla alay edercesine “barış günü” ilan ettikleri 1 Eylül 1939, dünyanın görüp göreceği en vahşi, en kanlı savaşı başlattıkları tarihtir. Sözde bu savaşta yok edilen 50 milyon insanın anısına ilan edilmiştir barış günü. Oysa, sonradan faturasını sadece Hitler’e ve Almanya’ya çıkarmaya kalktıkları savaşı başlatan da, faşizmi besleyen, destekleyen de emperyalist devletlerdir. Hitler faşizminin eliyle sosyalizmi ezmeyi umuyorlardı. Fakat tam tersi oldu. Emperyalizmin vurucu gücü faşizm, sosyalist Sovyetler Birliği’nin Kızıl Ordusu tarafından ezildi. Bu, sadece Alman faşizminin değil, aynı zamanda dünya kapitalizminin de hezimetiydi. Ve emperyalist dünya, hezimetle sonuçlanan bu ikinci savaş sonrasında, yıllarca bu yenilginin ağırlığı altında ezildi. Alttan alta kundaklama çabalarından asla vazgeçmese de, bugün yaptığı gibi doğrudan halklara saldırma cesareti gösteremedi.

Ne zaman ki Sovyetler Birliği dağılıp, üzerlerindeki sosyalizm basıncı kalktı, yine sağa sola saldırmaya, halkları katletmeye, yeni yeni yağma planları yapmaya başladılar.

Emperyalist dünyanın şefi ABD, hem artık “tek kutuplu” hale gelmiş dünyada şefliğini sürdürmek, hem de dünyaya kendine göre yeniden bir şekil vermek adına, bu emperyalist çetenin başı Bush’un tabiriyle bir “haçlı seferi” başlatmış bulunuyor. Ancak onlar, gerçek amaçlarını gizleyebilmek için, bin-bir yalan uyduruyor, her türlü sahtekarlığı mübah görüyorlar. Katıksız çıkarları uğruna açtıkları savaşın adını “terörle mücadele” koyuyor, sözde dünyayı kanlı diktatörlerden kurtarmaya soyunuyorlar. Oysa, Hitler başta olmak üzere dünyanın en kanlı diktatörlerini halkların başına musallat eden onlardır. Bugün, halkını kurtarmak adına kana boğdukları Saddam diktatörünü yaratan da yine ABD emperyalizmiydi. Bin Ladin de yine ABD emperyalizminin yarattığıdır. Filistin halkını her gün sistemli biçimde katletmeyi sürdüren İsrail siyonizmini besleyen/destekleyen de emperyalistlerdir. Katillerin eline silah tutuşturuyor, sırtını sıvazlıyorlar; mazlumlara da “barış planları”, “yol haritaları” hazırlıyorlar.

Emperyalizmin Filistin halkına dayattığı barış, İsrail’in uysal köleleri olarak yaşamlarını sürdürmektir. Tecrit duvarlarıyla, katliam ve işkencelerle, Filistin halkının özgürlük ve bağımsızlık özlemini yoketmeye çalışıyorlar.

Tıpkı Irak halkına, Afganistan halkına yaptıkları gibi... Tıpkı, Guantanamo ve El Garib işkenceleriyle amaçladıkları gibi... Çıkardıkları savaşlarla, sadece halkların barış umudunu katletmekle kalmıyor, bağımsızlık-özgürlük-eşitlik hayallerini de öldürmek istiyorlar. Ezilen halkların emperyalizme köleliği kayıtsız-şartsız kabullenmelerini bekliyorlar. Afganistan’da, Irak’ta, Türkiye’de ve dünyanın dört-bir yanında, boynuna tasmayı geçirdikleri üç-beş vatan haini uşak aracılığıyla, bu ülkelerin halklarını sınırsızca ve sorunsuzca sömürebileceklerini

sanıyorlar.

Ancak, saldırdıkları ve işgal etmeye kalktıkları her yerde, her coğrafyada, her ülkede halklar, özgürlükleri için direnme yolunu tutuyorlar. On yıllardır Filistin’de, yıllardır Afganistan’da, Irak’ta, halkların yüreğinden bu ateşi, beyninden bu fikri söküp atamadılar. Bu ülkelerde bir türlü bastırılmayan direnişler göstermektedir ki, bu halklar için “barış” yakın zamanda yeşerebilecek bir umut gibi görünmese de, “özgürlük” aşkı hep yeşil kalmaktadır.

Halklar, hergün bir yenisi eklenen işgal saldırılarından sonra, artık barış umutlarını kimin kundakladığını görüyor. Emperyalizmin dünya hakimiyeti sürdüğü sürece, barış umutlarının boş bir hayalden öte gidemeyeceğini de...

Dünyanın barış içinde yaşadığı en uzun zaman dilimi, sosyalizmin emperyalist yayılmacılığı dizginlediği dönem olmuştur. Bu aynı dönemde,

Sosyalist Blok’ta yer alan halklar da, savaştan, yıkımdan ve sömürden uzak kalmanın avantajıyla, hızlı bir gelişme süreci yaşamış oldular. Orta Asya’nın pek çok göçebe halkı, başka halkların yüzlerce yılda katettiği mesafeyi onyıllar içinde katedebilecek bir gelişme düzeyi tutturdular. Bu, bu halklara sosyalizmin sağladığı barış ve kardeşlik ortamı sayesinde gerçekleşti.

Bugün pek çoğu ABD emperyalizmi tarafından yeni egemenlik haritası içine alınmış bulunan bu ülkelerin halkları da, hiç kuşkusuz, emperyalist bir saldırı karşısında Filistin ve Irak halklarından geri kalmayacaklardır. Onlar, yaşadıkları uzun barış ve kardeşlik yıllarını elbet unutmuş değildirler. Aynı zamanda onu nasıl ve hangi güç sayesinde yaşayabildiklerini de.

Barış arzulayan tüm halklar, bu arzularına kavuşmak için nasıl bir yol tutmaları gerektiğini, Filistin ve Irak direnişleri üzerinden görebilirler. Dünyanın hiçbir yerinde ve hiçbir tarihte, uğruna savaşılmadan kazanılmış kalıcı bir barış yoktur. Kalıcı bir barışa kavuşmanın yolu, savaşın sebep ve sahiplerini, yani emperyalizm belasını yoketmekten geçiyor.

Emperyalistler arasındaki hırs ve rekabet, kapitalizmin kâr, daha fazla kâr dürtüsü ortadan kaldırılmadan, dünya halkları savaşmaktan ve savaştırılmaktan kurtulamayacaklardır.

Emperyalist bir dünyada savaştan kurtulmak mümkün olmadığına göre, yapılması gereken emperyalizme karşı savaşarak, savaşı ve sömürüyü tümünden ortadan kaldırmaktır. Ezilen halkların işçi sınıfları, sömürsüz bir dünya yaratmakta olduğu kadar, emperyalizme karşı savaşta da halklara yol göstermeye başladığında, dünyaya yeniden barışın, kardeşliğin ve eşitliğin hakim olabileceği umutları yeşermeye başlayacaktır.

Gerçek ve kalıcı bir barışı tüm dünyada tesis edecek olan, ezilen halkları arkasına alan işçi sınıflarının emperyalizme ve kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesidir.

Halkların özgürlüğü sosyalizmde!

Son bir aydır Kürt halkına karşı tırmandırılan şovenist bir kampanya yürütülüyor. Bu kampanyanın startı 8 Temmuz’da Genelkurmay İkinci Başkanı İlker Başbuğ’un konuşmasıyla verildi. Tahliye edilen DEP’li milletvekilleri şahsında Kürt halkına yönelik saldırı, bu konuşmanın en dikkat çeken bölümüdür. Bu konuşmada verilen mesajı iyi anlayan tekelci medya, hemen ertesi günü bu linç kampanyasında en ön safta yerini aldı. Satılık burjuva kalemler, gazete sayfalarını Kürt milletvekili ve belediye başkanlarına yönelik hakaret ve aşağılamalarla doldurdular. CHP’sinden SHP’sine kadar tüm sermaye partileri de kendilerine verilen görevi en iyi şekilde yerine getirdiler. AKP başta olmak üzere hepsi de halklara dönük düşmanca yüzlerini hiç çekinmeden ortaya serdiler. Devletin tüm kurumları adeta seferberlik ilan etti. Tahliye edilen DEP’li milletvekilleri hakkında soruşturma açıldı. Şehit olan gerillanın ailesini ziyarete giden belediye

başkanlarına yönelik her bir kelimesi kin ve nefret kokan yazılar yazıldı, demeçler verildi.

Tüm bunlar yapılırken Kürt illerindeki baskılar daha da artırıldı. Bazı köyler jandarma baskısıyla boşaltıldı. Hevsel Bahçeleri Mahallesi 11 gün boyunca abluka altına alındı. Mahalle halkıyla görüşmek isteyen belediye başkanlarına emniyet müdürü hakaret yağdırdı. Sonuçta mahalleye sokulmadılar. Kirli ve kanlı savaş yöntemleri daha şiddetlendirilerek uygulanmaya başlandı. Ölen gerilla cesetlerine yapılan işkenceler, kesilen başlar, kollar, sağ yakalanan gerillaların yargısız infaz edilmesi tüm yapılanları tamamlıyor.

Bütün bunlar TC’nin kanlı ve vahşi yüzünün bir yansıması. Bu TC’nin ilk kurulduğundan bugüne devam ettirdiği katliamcı geleneğidir. TC’nin tarihi işçi ve emekçilere, devrimcilere, ezilen halklara düşmanlığın tarihidir. Bu düzen yıkılmadan ezilen halklar özgür olamaz. Bu ise ancak sosyalist bir devrimle mümkündür. Gerisi boş bir hayaldir.

Çakıcı-MİT-Yargıtay ilişkisi bir kez daha çürüyen düzen gerçekliğini ortaya serdi...

Bu pisliği devrim temizler!

İkinci Susurluk olarak da adlandırılan Çakıcı-MİT-Yargıtay ilişkisinin, sermaye medyasının gündeminde epey bir süre yer bulacağı anlaşılıyor. Olay, daha başında etrafa yaydığı pis kokular nedeniyle, kolayca hasıraltı edilemiyor.

Bugüne kadar sermaye devletinin çürüyüp kokuşan yanlarını gün ışığına çıkaran her gelişme karşısında sarıldığı temel argüman “bağımsız yargının gereğini yapacağı” yönündeydi. Bu sayede yaşanan her olay “münferit” olarak açıklanıyor, toplum çapında yaratılan manipülasyonla sistem “aklanıyor”, dahası devlet kendini yeniden tahkim edebiliyordu.

Oysa yaşanan bu olayla sistemin can simidi işlevi gören “yargının bağımsızlığı”na da gölge düşmüş oldu. Yargı kurumunun en tepesindeki zatı da içerecek şekilde kirli ilişkilerin böyle ortalığa saçıldığı bir durumda toplumun sisteme olan güveni nasıl sağlanılabiliyor? Bu soru sermaye medyasının ortak bir kaygısı. Bu yüzden de herbiri olayı kendi cephesinden yorumlayıp aktarırken, bu “kutsal amaç” üzerinde ortaklaştıkları tek noktadır.

Nitekim, haberin kamuoyuna yansımından kısa bir süre sonra “yargının yıpratılmaması” yönündeki görüş, hükümet sözcüsü Cemil Çiçek tarafından da dile getirildi. *“Yargı bir devletin bağımsızlığının en önemli göstergesidir. Her kurumun yedeği vardır. Ama ordu ve yargının yedeği olmaz. Bu meslekte de yanlışlık yapan olabilir. Bu münferit olaylara bakarak, yargının itibarını zedelemeyelim”* diyen Çiçek böylece konunun hassasiyetine vurgu yaparak sermaye iktidarının asli çıkarları için herkesi uyarmış oldu.

Tabii sermaye medyası daha bu uyarı yapılmadan, kendisine biçilen misyonun bilinciyle hareket etmeye başlamıştı bile. Generallerin kürsüsü konumundaki *Cumhuriyet* gazetesi bu olayı da laik/anti-laik kutuplaşması ekseninde ele alarak kendi safını belirledi ve karşıt cepheyi sıkıştırmanın bir aracı olarak kullandı. Yaşananların AKP’nin yargıya müdahale etme ve yargıyı baskı altına alma planlarının bir sonucu olduğunu belirtti. Yargıtay başkanını sahiplenerek kendi cephesinden “yargının yıpratılmamasına” hizmet etmiş oldu.

Aslında *Cumhuriyet* gazetesinin sahiplendiği bu görüş, ordu şakşakçısı durumundaki *Aydınlık* dergisinin ortaya attığı iddialardan oluşmaktaydı. *Aydınlık* dergisi; AKP’li kimi bakan ve bürokratlarla ilgili dosyaların Yargıtay aşamasına geldiğini belirterek, Yargıtay Başkanı Eraslan Özkaya’nın bugüne kadar yaptığı konuşmalarla AKP’nin tepkisini üzerine çektiğini, Yargıtay seçimlerinde Özkaya’nın yerine AKP’ye yakın birinin başkan olabilmesi için “yargının bağımsızlığı”nı tartışmaya açacak şekilde komplo tezgahlandığını açıkladı. Böylece sermaye devletinin yaşadığı çürümenin boyutlarını ve yargı kurumunun da bu ilişkilerden bağımsız olmadığı gerçeğini gözlerden saklamak istiyordu. İP çevresi böylece her zaman yaptığı gibi düzenin koltuk değnekliğini “sol”dan tamamlamış oluyordu.

Sermaye medyasınca belirlenen ve daha genel

olan ikinci tutum ise, yine “yargının yıpratılmaması” ekseninde, ama Yargıtay Başkanı Eraslan Özkaya’nın da “harcanması” isteniyor. Yani bugüne kadar açığa çıkan her türlü kirli ve karanlık işlerin faturası, nasıl bu ilişkilerle adı öne çıkan kişilere kesilip sermaye devleti aklandıysa, bu olayda da aynı yol izleniyor. Her zaman sistemi aklayan yargı kurumunun, bu kez kendisini yeni bir “münferit” olayla aklamayı beklenmelidir. Böylece emekçi sınıfların “bağımsız mahkemelerde tescil edilen yüce Türk adaleti” teraneleriyle bir süre daha kandırılmaları mümkün olacaktır.

Kimi köşe yazarları ise “yargıda reform” yapılmasının zamanının geldiğini dillendiriyorlar. AB ile üyelik müzakereleri öncesinde, toplum çapında

yıpranmış, inandırıcılığını yitirmiş zayıf bir devlet görünümü sergilenmemesi için bunun bir zorunluluk olduğu dille getiriliyor. Bazı Avrupa ülkelerinde yargı kurumunun nasıl işlediğine dair örnekler verilerek, yargı üyelerinin her türlü kirli ve yolsuzluk ilişkilerinden uzak tutulması için, toplum içindeki konumlarına sağlanan ayrıcalıklardan bahsediliyor. Tabii bu örnekler, yargının “bağımsız” olduğu iddiasına toplum çapında inandırıcılık kazandırmak maksadıyla verilmektedir. Verilmek istenen mesaj, yargı üyelerine her türlü güvence sağlanırsa, hiçbir şekilde yargıya müdahalenin sözkonusu olmayacağıdır. Böylece, yargı kurumunun

sermaye düzenindeki asli işlevi gizlenerek yargı üyelerinin rolleri öne çıkartılmakta, yaşanan her kirli ve karanlık ilişki “münferit vaka” olarak tanımlanmaktadır.

Kirli ve karanlık işlere yargının da dahil olması, sermaye devletinin gerçek karakterini emekçi kitlelere teşhir etmek bakımından önemli imkanlar sunmaktadır. Bugüne kadar devrimcilerin çeşitli vesilelerle kitlelere anlatmaya çalıştığı gerçekler bu gelişmelerle doğrulanmaktadır. Yıllardır iddia edilen “bağımsız mahkemelerce tescil edilen adaletin” aslında kimlerden bağımsız olduğu ve kimlere bağımlı olduğu gerçeği apaçık görülmektedir. Çakıcı-MİT-Yargıtay ilişkisi bir kez daha çürüyen düzen gerçekliğini ortaya sermiştir.

Polise yeni genelge...

Devlet terörü gözlerden uzak uygulanacak!

Sermaye devleti Avrupa Birliği’ne hem hoş görünmek hem de çıplak terörünü perdelemek için sözde yasal düzenlemeler yaptı. Bunların ne kadar güdük olduğu, hatta kimi kısmi hakların dahi budanmasına vesile yapıldığı kısa sürede anlaşıldı.

Sermaye medyası her zaman olduğu gibi kitlelerin bilincini bulandırmak için bu konuda da sistemli bir kampanya yürüttü. Hatta kimi medya kuruluşları yapılanların demokratik devrim olduğunu bile ilan etti. Gerçekte ise bu türden düzenlemeler, sermaye devletinin kaba terörüne incir yaprağı olmaktan öteye geçemiyor.

Temel bir hak olan basın açıklamalarına polislin saldırması ve aşırı şiddet kullanması incir yaprağının altındaki çıplak gerçekleri gösteriyor. Zira yapılan düzenlemelerle artık basın açıklaması yapmak için izin almak gerekmiyor. Ancak kolluk kuvvetleri keyfi olarak basın açıklamalarına saldırıyor. Her türlü şiddeti (gaz bombası, biber gazı, cop vb.) uyguluyor.

Polisin aşırı şiddet kullanması “demokratikleşme” adımlarını adeta yalanlamaktadır. Sermaye hükümeti AB’den gün almayı beklerken polislin şiddeti böylesine sık ve vahşice kullanması olumsuz bir izlenim yaratmaktadır. İşte bu nedenle geçtiğimiz haftalarda İçişleri Bakanlığı olaya el atarak, polislin toplumsal olaylarda şiddet kullanmaması yönünde talimat yayınladı.

Diğerleri gibi bunun da göstermelik bir çıkış olduğunu söylemeye dahi gerek yok. Bakanın verdiği talimattan bile bu anlaşılıyor. Yapılan açıklamada; *“Yazılı ve görsel medyada toplumsal olaylara müdahalede istenmeyen görüntülerin yer alması nedeniyle Türkiye ve kolluk kuvvetleri hakkında adil olmayan kanaatlerin oluştuğu belirtildi”* deniliyor. Yani onları, demokratik hakkını kullanan kitlelerin şiddete uğraması değil, “Türkiye ve kolluk kuvvetleri hakkında” oluşan “adil olmayan kanaat” rahatsız ediyor. Böylelikle sermaye devleti kolluk güçlerine şunu söylemiş oluyor: “Yapacağını gözlerden uzak yap”!

Polisin bu tür genelgeler sonrasında yine bildiğini okumaya devam edeceğine kuşku yok. Zira benzer uyarılar daha önce de yapılmıştı. İşkenceye “sıfır tolerans” tanınacaktı vb... Ancak işkence olduğu gibi devam ederken, işkenceye “sıfır tolerans” tanıyacağını söyleyen başbakanın korumaları bile eski işkencecilerden seçilmiştir. Bu bile ikiyüzlülüklerini açıklamaya yeter.

Sermaye devleti demokratikleşme yönünde hiçbir adım atamaz. Zira o, açlığa, yoksulluğa ve işsizliğe ittiği emekçi kitleleri baskı altına almadan, bunun için faşist rejimi daha da tahkim etmeden, bu düzeni ayakta tutma imkanlarına sahip değildir. Bu nedenle “demokrasi” makyajı tutmamakta, gerisindeki faşist zihniyet her vesileyle kendisini ortaya koymaktadır.

Hazine’nin sosyal güvenlik raporu yalan ve çarpıtmalara dayalı...

Büyük saldırıya sahte gerekçeler

Sermaye sosyal güvenlik alanında büyük bir saldırıya hazırlanıyor. İMF’ye verilen niyet mektubunda bu konuda atılacak adımlarla ilgili bir takvim açıklandı. Buna göre hükümet Eylül ayına kadar sosyal güvenlik alanında neler yapacağına ilişkin ayrıntılı bir program hazırlayacak. Bu program, yeni stand-by görüşmeleri öncesinde İMF’ye sunulacak. 3 yıllık yeni stand-by anlaşmasının en önemli başlıklarından birini sosyal güvenlik alanındaki tasfiye ve hak gaspları oluşturacak. Aralık ayından itibaren sosyal güvenlikle ilgili yeni yasal düzenlemeler meclisin önüne gelmeye başlayacak.

Bu alandaki saldırının başlangıcı önceki yıllara dayanıyor. İlk önemli adım ‘99 yılında mezarda emeklilik yasasıyla atılmıştı. Şimdi sermaye ikinci büyük adımı atarak sistemi bütünüyle kendi çıkarları doğrultusunda yapılandırmayı amaçlıyor.

Planlanan saldırıların hayata geçirilmesi, işçi ve emekçilerin şu an kullanmakta oldukları sosyal hakların neredeyse tamamının tırpanlanması demek. Örneğin sosyal güvenlik kurumlarının sunduğu sağlık hizmetleri kademeli olarak özel sektöre devredilerek, pahalı ve ulaşılamaz hale getirilecek. Mevcut emeklilik sisteminin yerine de bireysel emeklilik sistemi uygulamaya sokulacak.

Yapılması düşünülen değişiklikler, İMF-TÜSİAD programlarında öngörülen tüm diğer saldırılar gibi bunun da sermayenin çıkarları için yapıldığını ayan-beyan gösteriyor. Ancak yine her zaman olduğu gibi sermaye, muhtemel tepkilerin önüne geçmek için, durumu olduğundan çok farklı göstererek emekçilerin kafasını karıştırmak istiyor, çarpıtma ve yalan kampanyası yürütüyor.

Aslında benzer yoğunlukta bir beyin yıkama kampanyasına, özelleştirme saldırısının gündeme geldiği ilk yıllarda da tanık olmuştuk. Sermaye sözcülerine göre ekonomideki kötü gidişin en önemli nedenlerinden birisi serbest piyasa düzeninin oturmamış olmasıydı. Çare özelleştirmeydi. Yıllar geçtikçe özelleştirme masalının cilaları parça parça döküldü. Özelleştirmenin ülke kaynaklarını emperyalist tekellere ve büyük sermayeye peşkeş çekmenin ve yağmaya açmanın bir aracı olduğu, işçi ve emekçilere ise işsizlik, örgütsüzlük ve sefaletten başka bir şey getirmediği sayısız örnek üzerinden görüldü. Fakat sermayenin yürüttüğü bu yalan ve demagoji kampanyasının özelleştirme karşıtı mücadelenin zayıf kalmasında belli bir rolü de oldu.

Sermaye şimdi sosyal güvenliğin tasfiyesinde de aynı yöntemi kullanmak, işçi ve emekçilerin bilincini bulandıracak bir yalan kampanyasıyla yolunu düzlemek için harekete geçmiş bulunuyor. Sermaye basınında sosyal güvenlik sisteminin ne kadar da kötü durumda olduğunu, bunun bütçeye ne büyük yükler getirdiğini anlatan, özel emeklilik ve sağlık sistemlerini tek çare olarak gösteren yazılar yavaş yavaş artmaya başladı. Bunun arkası da gelecektir.

Diğer yandan sosyal güvenlikle ilgili en temel kavramlar sermayenin çıkarlarına göre yeniden yorumlanıyor, yalan ve çarpıtmalara dayalı gerekçeler ileri sürülerek saldırının ideolojik ayağı da sıkı tutulmaya çalışılıyor. Bu iş ise sermayenin resmi kurumlarının yayınladıkları rapor ve araştırma metinleri üzerinden yapılıyor. Bu amaçla yayınlanan raporlardan biri de Hazine Müsteşarlığı tarafından yayınlanan “Sosyal Güvenlik Sisteminde Reform; Sosyal Güvenlik Sisteminde Reform Nedir, Ne için Gereklidir” başlıklı metin. Bir bakıma Hazine Müsteşarlığı bu raporla sosyal güvenlik alanında

yürütülecek saldırıyı sermaye adına gerekçelendirmiş oluyor.

Sosyal yıkıma uydurma gerekçeler

Hazine Müsteşarlığı’nın raporu ilk paragrafta sosyal güvenlik kurumlarını tanımlıyor. Bu uydurma tanımlama şöyle: *“Toplumsal yaşamın belki de en önemli unsurlarından birisi, bireylerin karşı karşıya kaldıkları risklerde birbirlerine destek olabilme olanağı bulabilmeleridir. Sosyal güvenlik sistemi, özünde bu dayanışma gereksiniminin ülke ölçeğinde kurumsallaşması olarak tanımlanabilir.”*

Bu tanımın işçi ve emekçilere bir takım sosyal hizmetler sunma sorumluluğu olan günümüz sosyal güvenlik kurumlarıyla uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Evet ortada bir dayanışma sözkonusudur. Fakat bu, geçmişte sosyal hakları sermayeye kabul ettirmek için savaşılan işçiler arasındaki sınıf dayanışmasıdır. Emekçilerin sahip oldukları sosyal haklar ve bu hakların doğurduğu hizmetleri emekçilere sağlamaya dönük kurumlaşmalar bireyler arası dayanışma ihtiyacının değil, doğrudan doğruya sınıf mücadelesinin ürünü olarak doğmuşlardır.

Bir zamanlar sermayenin pek övündüğü, şimdilerde ise demode ilan ettiği “sosyal devlet” modeli işçi sınıfının mücadele gücü altında şekillenmiştir ve o “sosyal devlet”in görevleri arasında emekçileri hastalık ve yaşlılık gibi risklere karşı koruyacak mekanizmaların kurulması da vardır.

Hazine’nin raporu sosyal güvenlik sistemini bireyler arasında bir dayanışma mekanizması olarak tanımlayarak sermayenin buradaki sorumluluğunu gizlemeye çalışıyor. Böyle olunca da sorunların ve “çözümlerin” tek muhatabı olarak ortada “bireyler” yani işçiler kalıyor. Fakat gerçekte durum tam tersidir. Bugün sosyal güvenlik sisteminin yaşadığı sorunların tek sorumlusu sermayenin kendisidir.

Sosyal güvenlik sistemlerinin finansmanı sermayenin sorumluluğudur

Sosyal güvenlik sistemlerinin finansmanından esas olarak işçi ve emekçilerin emek gücünden faydalanan sermaye sınıfı sorumludur. Bunun mantığı çok basittir.

İşçi, sağlığı yerinde olduğu, gücü yettiği müddetçe patron için çalışır. İşçinin tek zenginliği emek gücüdür. Dolayısıyla harcadığı emek gücü karşılığında patrone aldığını ücretle kendisinin ve ailesinin geçimini sağlayabilmeli; beslenme, giyinme, konut, eğitim ve sağlık gibi giderlerini karşılayabilmelidir. Patron ya işçiye bütün bu ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde bir ücret vermeli ya da bu ihtiyaçları bir biçimde karşılamalıdır. Sağlık sigortası ve emekliliğin mücadeleye kazanıldığı dönemlerde kapitalist devletler bu güvenceyi sağlayacak kurumlaşmalara giderek sosyal işlevler de üstlenmişlerdir. Sosyal güvenlik sistemleri de bu zeminde şekillenmiştir. Yani bu işin mali yükünü karşılaması gereken işçinin kendisi değil, onun emek gücünden yararlanan patronur.

İlk ortaya çıktığı dönemlerde sosyal güvenlik kurumlarının finansmanı asıl olarak sermayenin sırtındaydı. Birçok ülkede işçilerden yapılan kesintiler, patronların ödediği primlere göre oldukça düşük orandadır. Ya da bazı devletler bütçeden kaynak ayırarak sosyal güvenlik sistemlerini finanse etme

yoluna gitmişlerdir. Ancak Türkiye’de sistemin finansman yüküne işçi ve emekçiler de önemli oranlarda ortak edilmiştir. Halen patron payı daha yüksek olsa bile işçilerin ücretlerinin en az yüzde 14’ü SSK primi olarak kesilmektedir. Sistemin bütün yükünü sırtlaması gereken patronlar bırakın bunu karşılamayı, ödemeleri gereken primleri dahi yıllarca kuruma ödemekten kaçınmaktadırlar. Patronların biriken prim borçları sık sık affedildiği için SSK’nın ekonomik yapısı tahrip olmaktadır. Sigortasız işçi çalıştırmanın çok yaygın olması, çalışan işçilerin ücretlerinin düşük gösterilmesi ve patronların prim ödemekten bilinçli olarak kaçınmaları sistemi işlemez hale getirmektedir. Bunun sonucunda hem SSK’nın işçilere verdiği hizmetin kalitesi düşmekte, hem de devletin açıkları kapatmak için devlet bütçesinden yaptığı transferler sermayenin ağzında sakız olmaktadır.

Bugün sosyal güvenlik kurumlarının içine düştüğü durumun tek sorumlusu olan sermaye hiç utanıp sıkılmadan bu alana aktarılan kaynakları ekonomik istikrar için bir tehdit unsuru olarak tanımlamaktadır. Hazine’nin raporu da böyle söylemektedir:

“Ülkemizde, çok ciddi şekilde yanlış ve çarpık kurgulanmış bir sistem sonucunda emekli aylıkları ve muhtaç yaşlılara verilen sosyal yardımlar düşük seviyelerde kalmış, sağlık hizmetlerinde yeterli yaygınlık ve kalite sağlanamamış, sosyal güvenlik kapsamı toplumun tümüne yaygınlaştıramamıştır. Bunun yanında henüz genç bir toplum olmamıza rağmen, sistemin hızla bozulan mali dengesi ekonomik istikrarı tehdit eder boyutlara ulaşmıştır.”

Raporun ilk bölümü, gerekli önlemler alınmadığı takdirde mali krizin derinleşmesinin kaçınılmaz olduğunu, uzun vadeli çözümlere yönelmenin artık zorunlu olduğunu vurgulayarak bitiyor.

Sermayenin amacı mevcut sosyal hakları ortadan kaldırmaktır

Hazine’nin raporunun ilk bölümü, bugün bu alanda yaşanan sorunları tanımlamaya çalışırken sermayenin yaşanan sorunlardaki rolünü ve asıl niyeti gizlemeye çalışmaktadır.

Dünyada ve Türkiye’de sosyal güvenlik sistemlerinin bugün ciddi sorunlarla karşı karşıya bulunmasının temel nedenlerinden biri sermayenin bu kurumlara ilişkin yükümlülüklerinden kaçınmalarıdır. Patronlar serbest pazar ekonomisinin yarattığı rekabet ortamını gerekçe göstererek işçilik maliyetlerini mümkün mertebe düşürmek istemektedirler. Bunun başlıca yollarından biri çalışma saatlerini uzatıp ücretleri aşağı çekmek, diğeri sosyal harcamaları azaltmaktır. Sosyal harcamaların azaltılmasından kastedilen, doğrudan sosyal yardımların kısılması ve patronlar üzerindeki prim yükünün en aza indirilmesidir. Sermaye sınıf hareketinin zayıflığından da yararlanarak işçileri her türlü haktan mahrum köleler haline getirmeye çalışmaktadır.

Sermayenin sosyal güvenlik sistemleriyle ilgili planları sadece işçilik giderlerini düşürme boyutuyla sınırlı da değildir. Sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi saldırısı aynı zamanda sağlık hizmetlerinin ve yaşlılık sigortasının geniş ve karlı alanlar olarak özel sektöre açılmasını da içermektedir.

İşin bu boyutlarını bilinçli bir tarzda gizleyen Hazine raporu, işçi ve emekçiler açısından yalanlarla dolu bir kağıt yığınının başka bir şey değildir.

İncirlik Üssü emperyalist saldırganlığın merkezi haline getirilmek isteniyor...

Emperyalist planlar bozulmalıdır!

ABD emperyalizmi saldırgan misyonu gereği dünyanın pek çok bölgesinde askeri üsler kurmuştur. Kapitalist barbarlık düzeninin dünya jandarması rolünü oynayan ABD, toprakları dışında yüzbinlerce asker konuşlandırmış durumda.

Savunma amacıyla kurulduğu iddia edilen bu askeri üsler, söylenenin tersine, bulundukları bölgedeki halklar için tehdit unsuru olmuştur. Bu üslerde konuşlanan katil sürüleri pek çok kere halkların üzerine ölüm yağdırmışlardır. Son yıllarda Yugoslavya, Afganistan, Irak gibi ülkelerde bunun örneklerine tanık olduk.

Amerikan emperyalizminin Adana'da kurduğu İncirlik Üssü bu saldırı merkezlerinin başında yer alıyor. Irak'a ambargo uygulandığı yıllar boyunca bu üstten havalanan Amerikan savaş uçakları Irak halkının tepesine bomba yağdırmışlardır. Ne zaman Ortadoğu halklarına dönük bir Amerikan saldırısı olsa, akla ilk İncirlik Üssü gelir.

Bugüne kadar bu üssü belli bir kapasitede kullanan ABD emperyalizmi, hem kapasiteyi genişletmek istiyor, hem de herhangi bir bildirim yapmadan, istediği zaman bombardıman uçaklarını halkların üstüne salabilecek bir pozisyona göre konuşlanmaya hazırlanıyor. Bu konuda henüz kamuoyuna açıklanmış bir anlaşma yok, ancak Washington'daki savaş kundakçılarının Ankara'daki uşaklarla uzun süreden beri konuya dair görüşmeler yaptıkları biliniyor.

Ortadoğu halklarını baş düşman ilan eden Bush'la savaş çetesi, Avrupa'da bulunan onbinlerce Amerikan askerinin yerini değiştirmeye hazırlanıyor. Pentagon kaynakları, düzenlemenin “soğuk savaş”ın sona ermesi ve Amerikan emperyalizminin “terörle savaşıma” öncelik vermeye başlamasının ardından “ABD ordusunun yeniden yapılandırılması çerçevesinde yapılacağı”nı bildiriyor.

Bu çerçevede 30 bin askerin yerini değiştirmeyi hedefleyen Amerikan emperyalizmi Polonya, Romanya ve Özbekistan'da Amerikan askeri varlığının artırılmasını öngörüyor. Demek oluyor ki, Bush yönetimi varolanlara ek olarak binlerce ABD askerini Türkiye'ye konuşlandırmak istiyor. Nitekim Bush'un dünyadaki kuvvetlerini yeniden yapılandırmaya yönelik planını açıklamasından sonra Amerikan yönetimi yetkilileri, plan çerçevesinde İncirlik Üssü'nün muhtemel daha geniş kullanımı konusunda Türkiye ile görüşmelerin süreceğini bildirdiler. Yansıdığı kadarıyla ABD, Almanya'daki üslerinde bulunan 2 filo F-16 savaş uçağını da Türkiye topraklarına kaydırmak istiyor. Bu çerçevede Türk yetkililerle yapılan görüşmelerin devam ettiğini, yine Pentagon yetkililerinin açıklamalarından öğreniyoruz.

Amerikan emperyalizmi İncirlik Üssü'nü bölge halklarına dönük saldırının merkezi haline getirmeyi hedefliyor. Devam eden pazarlıklar bu konuda ne kadar ısrarlı olduklarını gösteriyor.

Türkiye halklarının yeri saldırgan emperyalistlerin yanı olamaz. Irak işgaline karşı alınan tutum gösterdi ki, yayılma hevesi olan militarist güçler, Kürt halkına düşmanlıkta sınır tanımayan ırkçı şoven çevreler, halkların dökülen kanından rant elde etme peşinde olan büyük sermaye ve bunların medyadaki sözcüleri dışında emperyalist işgali destekleyen kimse yoktur. Başka bir ifadeyle, bu ülkenin asli unsurları olan onmilyonlarca işçi-emekçi ve genç emperyalist saldırganlığa karşıdır. Dolayısıyla Bush'la savaş çetesinin ülkemizi saldırı üssü haline getirme planlarını bozma sorumluluğu da işçi sınıfı, emekçiler ve anti-emperyalist mücadelede önemli rol oynayan gençliğindir.

NATO Konya'da 4-16 Eylül tarihleri arasında tatbikat yapacak...

Savaş ve terör örgütü NATO yeni saldırılara hazırlanıyor

Halkların katili NATO Haziran ayı sonlarında zirvesini İstanbul'da gerçekleştirmişti. Bugünlerde ise NATO'ya bağlı askeri güçler halkların tepesine bomba yağdırmanın provası için Konya'ya geliyorlar. NATO'nun planlı en büyük hava tatbikatı olan ve her yıl değişik bir NATO ülkesinde yapılan, gerçek uçuşlu NATO AİR MEET-04 (NAM-04) adlı tatbikatın Konya 3. Ana Jet Üs Komutanlığı'nda gerçekleştirileceği bildirildi. Yapılan açıklamaya göre, 16 ülkenin katılacağı NAM04 tatbikatı, 4 Eylül'de başlayacak 16 Eylül'de sona erecek. Tatbikat için Konya'ya Ağustos ayının sonundan itibaren gelecek olan yaklaşık 1500 asker, tatbikat boyunca Konya'daki beş yıldızlı otellerde ağırlanacak.

Yaklaşık 20 gün Konya'da kalacak NATO askerleri için, Konya Emniyet Müdürlüğü şimdiden alarma geçti. İl genelinde çalışma başlatan polis ve jandarma, özellikle otel yakınlarında yoğun güvenlik önlemleri alıyor.

Genelkurmay'ın açıklamasına göre, akıllı bombaların da kullanılacağı tatbikata, 100'ün üzerinde F-16, F-15, F-18, B-1, B-52 ve Tornado savaş uçakları katılacak. İngiltere'nin tatbikata katılması halinde, Jaguar isimli savaş uçakları da Konya'ya gelecek.

NAM-04 tatbikatı, İtalya'dan Türkiye'ye taşınarak 2004 Ağustos ayı içerisinde İzmir'de faaliyetlerine başlayan NATO Hava Unsur Komutanlığı tarafından yürütülecek. Tatbikata; Almanya, ABD, Belçika, Çek Cumhuriyeti, Danimarka, Fransa, Hollanda, İngiltere, İtalya, Macaristan, Norveç, Polonya, Portekiz, Romanya, Türkiye ve Yunanistan'dan askeri güçler katılacak. Estonya ile Litvanya ise gözlemci ülke olarak yer alacaklar.

Tatbikatta, “amacı düşman hava savunması ve elektronik harp unsurlarını etkisiz hale getirmek olan birleşik hava hareketi denenecek ve

değerlendirmeleri yapılacaktır” deniyor. Ancak savaş ve terör örgütü NATO'nun görünürde böyle bir düşmanı yok.

Özellikle Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra halkların tepesine bomba yağdırmak ve ülke işgal etmek dışında kayda değer bir faaliyeti olmadı bu militarist paktın. Emperyalistlerin kolayca at koşturabildikleri bir konjonktürde savaş örgütü NATO'nun önceki yıllara göre daha da saldırgan bir çizgi izleyeceği aşikar. Afganistan saldırısıyla Atlantik sınırlarının dışında bir ülkeyi yakıp yıkan NATO, Irak'a giriş yaparak bu eğilimini güçlendireceğini gösterdi.

Kurulduğu yıllarda Sovyetler Birliği ve diğer doğu Avrupa ülkelerini hedef alan NATO, üye ülkelerde olası devrimleri engellemek için de gladio/kontr-gerilla örgütlenmeleri kurdu. Kapitalist devletlerin çeteleşmesi bu dönemde doruğa çıktı. Geline aşamada tüm dünya halklarını hedef almaya hazırlanan NATO'nun Konya'da yapacağı tatbikatı bu çerçevede bir hazırlık olacak.

Aynı bölgede eğitim uçuşları yapan İsraili pilotların bu deneyimlerini, Filistin halkının üstüne bomba ve füze yağdırmak için kullandıklarını biliyoruz. 4-16 Eylül tarihleri arasında Konya'da tatbikat yapacak olan NATO pilot ve askerlerinin de İsraili pilotlardan geri kalır yanı yok. Yine yakıp yıkarak işgal edilen ülke halklarını katlederken yararlanacaklar bu deneyimlerden.

Artık dünya halkları şu veya bu nedenden dolayı her an savaş ve terör örgütü NATO'nun hedefi haline gelebilirler, kendilerini son teknoloji ürünü bomba yağmuru altında bulabilirler. NATO, hedef genişleterek dünya halklarına düşmanlığını ilan etti. Dünya halkları da NATO'yu hedef almalı, attığı her adımı izlemeli ve kirli planlarını bozmak için harekete geçmelidir.

Kamu Personeli Kanunu Taslağı: İş güvencesi gaspediliyor, esnek çalışma koşulları dayatılıyor...

Köleliğe geçit vermeyelim!

Sermaye iktidarı İMF ile yaptığı stand-by anlaşmaları çerçevesinde emperyalist-kapitalist sistemle yapısal uyum programını hayata geçirmeye devam ediyor. Adına “reform” dedikleri her bir uygulama işçi ve emekçiler için daha fazla kölelik ve yoksulluk anlamına geliyor.

AKP hükümeti meclis açılır açılmaz, sosyal güvenliğin tasfiyesini, personel rejimi yasasını, gelirler idaresinin yeniden yapılandırılmasını vb. görüşmeye başlayacak. Bunlardan Kamu Personeli Kanunu Taslağı 1.5 milyon kamu emekçisini iş güvencesinden yoksun bıraktığı ve esnek çalışma koşullarını dayattığı için önemlidir.

İş güvencesi gaspediliyor

Taslakta sadece üst ve orta derece memurlar (bürokratlar) ile polisler devlet memuru olarak nitelendiriliyor. Bunun anlamı, 1.5 milyona yakın kamu emekçisinin memur sınıflandırılmasından çıkarılıp sözleşmeli personel sınıflandırılmasına dahil edileceğidir. Sözleşmeli personel hem ücret hem de sosyal haklar bakımından memurların sahip olduğu haklara sahip olamayacak. Taslakta; “Bulunduğu kurumda veya başka kamu kurumlarında bu kanuna göre aralıksız 10 yıl süreyle sözleşmeli personel olarak istihdam edilmiş olanların, bu kanunda ve sözleşmelerinde gösterilen görev, yetki ve sorumlulukları ihmal etmedikleri sürece sözleşmeleri yenilenir” (madde 18) denilmektedir. Bu, 10 yılını tamamlamamış olan sözleşmeli personelin hiçbir koşulda iş güvencesi olmayacağı anlamına gelmektedir. 10 yılını tamamlamış olanlar ise “yetki ve görevlerini ihmal etmedikleri sürece” iş güvencesine sahip olacaklar.

İş güvencesi ortadan kaldırılan emekçiler işlerini kaybetmemek için ağır ve esnek çalışma koşullarına ve düşük ücrete ses çıkaramayacak, tamamen amirinin kölesi haline gelecekler.

Sözleşmeli personel çalıştığı süre içinde sosyal güvenlik haklarından yararlanabilecek. İşten atıldığı an hiçbir sosyal güvencesi olmayacak. Bu durum, sermaye için kârlı bir alana dönüştürülmeye çalışılan bireysel emeklilik sistemi ve özel sağlık sigortasına geçişin de temel bir dayanağı olacak.

Esnek çalışma koşulları dayatılacak

Sermaye iktidarı iş yasasında yaptığı değişikliklerle işçi sınıfına esnek üretimi dayatmıştı. Kamu Personeli Kanunu tasarısı ile de esnek üretim ilişkilerini kamu alanına taşımayı hedeflemektedir. Yasa taslağının ikinci bölümünde, kamuda tam zamanlı ve kısmi zamanlı çalışmanın öngörülmesi esnek üretim ilişkilerinin önemli ve temel bir ayağını oluşturmaktadır denilmektedir (madde 4).

Sözleşmeli personelin çalışma sürelerinin sözleşmelerine konulacak hükümlerle belirlenmesi, iş ilişkilerini toplu iş sözleşmelerinden bireysel iş sözleşmelerine kaydırmakta, böylece esnek üretimin yerleştirilmesine hizmet etmektedir.

Taslağın 71. maddesinde esnek çalışma şöyle düzenlenmiştir: “...özel kanunlarla yahut bu kanuna veya özel kanunlara dayanılarak çıkarılacak tüzük ve

yönetmeliklerle kurumların ve hizmetlerin özellikleri dikkate alınmak suretiyle farklı çalışma süreleri tespit edilir.”

Yasa taslağı tam zamanlı ve kısmi zamanlı ayrımı yaparak kamu çalışanlarını bölmeyi hedeflemektedir. 141. maddede kısmi zamanlı çalışanların tam zamanlı çalışanların yararlandığı tüm haklardan yararlanamayacağı belirtilmiştir. Böylelikle kamu alanı memurlar ve sözleşmeliler diye ikiye bölünmekte, sözleşmeli çalışanlar da tam zamanlı ve kısmi zamanlı çalışanlar olarak kendi aralarında bölünmektedir.

Yasa taslağıyla performans dayalı ücretlendirme de getiriliyor. Amirler tarafından hazırlanan başarı sicilleri baz alınarak sicili iyi olanlara %24, pekiyi olanlara %60 oranında Aralık ayı toplam aylığı tutarında başarı ödemesi yapılacağı öngörülmektedir (madde 123). Performansa dayalı ücretlendirme kısmi zamanlı çalışan sözleşmeli personele de uygulanacaktır. Bu da hiç kuşkusuz çalışma koşullarını ağırlaştırıp, kamu emekçileri arasındaki rekabeti arttıracaktır.

Kamu emekçileri tamamen susturulacak

Taslakla memurların ve sözleşmeli personelin dernek ve sendika kurup, üye olması yasal güvenceye kavuşturulmuştur: “Memurlar ve sözleşmeli personel özel kanunda belirtilen istisnalar ve hükümler çerçevesinde sendikalar ve üst kuruluşlar kurabilir ve bunlara üye olabilir” (madde 22). Ancak sendikaların üyelerinin çıkarlarını gözetken herhangi bir faaliyete girişmesi yasaklanmıştır. “Müracaat, şikayet, bilgi belge isteme hakkının kullanılmasında birden fazla memur ve sözleşmeli personelin toplu olarak söz ve yazı ile müracaatları yasaktır. Memurların kamu hizmetini aksatacak şekilde memurluktan kasıtlı olarak birlikte çekilmeleri, sözleşmeli personelin birlikte sözleşmelerini fes etmeleri veya görevlerine gelmemeleri veya görevlerine gelip de hizmetlerin yavaşlatılması veya aksatılması sonucunu doğuracak eylemlerde bulunmaları yasaktır” (madde 30).

Taslakta kamu emekçilerinin grev yapamayacakları da kesin bir dille belirtiliyor: “Memurlar veya sözleşmeli personelin greve karar vermeleri, grev

düzenlemeleri, ilan etmeleri, bu yolda propaganda yapmaları yasaktır. Memurlar ve sözleşmeli personel, herhangi bir greve veya grev teşebbüsüne katılamaz, grevi destekleyemez veya teşvik edemezler” (madde 31).

Grev yapmanın, toplu dilekçe vermenin, toplu istifa etmenin, hatta grev ve iş bırakma çağrısı yapmanın yasak kapsamına alınması sendikal mücadeleyi olanaksız kılmaktadır. Dahası sözleşmeli olarak çalıştırılan ve iş güvencesinden yoksun emekçiler işten atılma korkusuyla sendikalardan uzak duracaklardır. Böylelikle sendika hakkı tümünden kağıt üzerinde kalacaktır.

Görev ve sorumluluklar bölümünde belirtilen memurların ve sözleşmeli personelin men edildiği eylemler son derece subjektif kriterlere dayanmaktadır. Hangi eylemin ideolojik olduğu, hangi eylemin ırk ve cinsiyet ayrımı yarattığı idarenin inisiyatifine bırakılmaktadır. Bu durum, fiili-meşru mücadelenin yolunu tıkayacak, kamu emekçilerini demokrasi mücadelesinin dışına itecektir.

Gerici uygulamalarda değişiklik yok

Daha önce varolan memurların ve sözleşmeli personelin ikamet ettikleri ilin dışına çıkmak için amirin iznini alması bu taslakta da yeralmaktadır.

Başarı ve sicilin değerlendirilmesi amirin inisiyatifinde olmaya devam ediyor. İki defa üst üste olumsuz sicil alan memurların görevine son verileceği hükmü yeni taslakta da yer alıyor (madde 82). 657 sayılı devlet memurları kanununda yeralan bu maddeler iş güvencesinin varlığı koşullarında çok fazla uygulanmıyordu. Ancak kamunun piyasa kurallarına göre işletilme süreci bu gerici yasaların uygulanmasına olanak tanıyacak.

Benzer bir biçimde sözleşmeli personelin olumsuz sicil alması durumunda sözleşmesinin yenilenmeyeceği hükme bağlanmıştır. İki defa üst üste şartı dahi aranmayacaktır. 1.5 milyon kamu emekçisinin sözleşmeli personel statüsüne geçirileceği düşünüldüğünde bu düzenlemenin anlamı daha açık görülecektir.

Kölelik yasalarına karşı mücadele!

Taslak tek kelimeyle kamu emekçilerine köleliği dayatıyor. Kamu emekçileri iş güvencesinden yoksun bırakılıp, amirlerinin insafına bırakılıyor. İşsizlik korkusuyla tamamen susturuluyor.

Saldırıyı püskürtmenin yolu, taslağın meclise gelmesini beklemekten uzun süreli iş bırakma eylemi için hazırlık yapmaktır. Hak alıcı bir eylem hattı oluşturmadıkça saldırı dalgasını karşılamak mümkün olmayacaktır.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Ankara

Kamuda toplu görüşme oyununa seyirci kalmayalım...

Süresiz iş bırakma eylemini örgütleyelim!

İki yıldır kamu sendikaları ile hükümet arasında yapılan toplu görüşmelere bu yıl bir yenisi daha eklenecek. Bilindiği gibi üç yıl önce yasalaşan 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu ile sendikalar etkisizleştirilmişti. Üç yıldır hükümetin, yetkili sendika ve konfederasyonları biraraya toplayarak isteklerini dayattığı bir ortaoyunu oynanıyor.

4688 sayılı yasanın grev ve TİS hakkı tanımaması, en ilerisi olarak KESK'in de fiilen grev hakkını kullanma yönünde harekete geçmemesi, toplu görüşme sürecini tamamen komediye dönüştürmüş durumda. Görüşmelerde Kamu-Sen misyonunu yerine getiriyor. Emekçileri bölerek saldırı yasalarının meclisten geçmesine ve uygulanmasına zemin hazırlıyor. Kamu emekçilerine reva görülen sefalet ücretine çanak tutuyor. Elbette bu ihanetinin üzerini örtmek için göstermelik eylemlere yöneliyor, medyatik şovlarla günü geçiriyor.

KESK yönetiminin görüşme sürecindeki temel politikasını ise devlet ve hükümet temsilcileri tarafından muhatap alınmak oluşturuyor. “Bizim yerimize Kamu-Sen muhatap alınacak” korkusuyla hışımla kalkılan görüşme masasına süt dökmüş kedi misali tekrar yanaşılıyor. Devletin gündeminde ne tür saldırı hazırlıkları olursa olsun, her sene hazırlanan TİS taslakları parçalı, dağınık ve etkisiz eylemlerle bir sonraki sene biraz daha geliştirilmek üzere tozlu raflara terk ediliyor.

Hükümet bu sene tarihsel önemde bir saldırıyla görüşme masasına gelecek. Kamu emekçilerini büyük oranda tasfiye eden, esnek çalışma koşulları dayatan, örgütlülüğünü dağıtan Kamu Personeli Kanun taslağı meclisin açılmasını beklerken, bu ve benzeri tasarılarla çatı oluşturan Kamu Yönetiminin Temel İlkeleri ve Yeniden Yapılandırılması Hakkında Kanun Sezer'den döndü. AKP, meclis açılınca yasayı olduğu gibi yeniden Cumhurbaşkanı'na göndermeyi ve mevcut haliyle yasalaştırmayı planlıyor. Yanısıra hükümet görüşmelerde 2005 bütçesine ilişkin açıkladığı %8 zam dayatmasında bulunacak.

Buna karşın KESK, demokratik, ekonomik, özlük ve sosyal haklara ilişkin taleplerle çalışma yaşamının demokratikleşmesine ilişkin taleplerden oluşan TİS taslağıyla görüşme masasına oturacak. Grevli TİS'li sendika hakkı, kamu emekçilerine siyaset yapma hakkı, ortak çalışanlar yasasının önündeki engellerin kaldırılması ve kamu personel rejimi ile ilgili birçok düzenlemenin geri çekilmesi vb. taleplerde bulunacak.

İki yıldır oynanan ortaoyunu bu yıl da tekrarlanacak

KESK yönetiminin yaptığı hazırlıklar bu yılki toplu görüşmelerin de geçmiş yıllardan farklı geçmeyeceğini gösteriyor. Yine parçalı, zayıf ve dağınık eylemciklerle hükümetin karşısında el pençe divan durulacak. Kazanılmış haklar bir bir gaspedilirken, Sami Evren arada bir “masadan kalkma” tehdidiyle tabanı diri tutmaya çalışacak. Sonuçta hükümet ne dayatıyorsa o olacak. KESK yönetimi de saldırıların bir parça geciktirilmiş olmasını “kazanım” olarak sunacak. Tıpkı iradesizlikleri ve iddiasızlıklarıyla yasalaşmasını kolaylaştırdıkları 4688 sayılı yasa gibi.

Henüz kesin olarak belirlenmemiş ve kamuoyuna duyurulmamış olsa da, basına yansıyan eylem takvimi, yönetimin bir kez daha tabana güvenmediğini, tabanın tepkisini dikkate almadığını ve tabanı hak alıcı eylemlerle harekete geçirmekten uzak eylemlerle oyalayacağını göstermektedir. KESK MYK'nın kamu personel rejimi tasarısının geri çekilmesi ve demokratik reformlar yapılması amacıyla Eylül-Aralık aylarını kapsayacak şekilde bir eylem takvimi oluşturacağı söyleniyor. KESK 6-10 Eylül tarihleri arasında 45 ilde toplantılar yapacak.

Görüşme süreci ise Eylül'ün 15'inde başlayacak. Sermaye hükümetinin kamu hizmetlerini piyasaya açmaya, emekçileri köleleştirmeye hazırlandığı böylesine önemli bir süreçte planlanan eylem takvimi, reformist yönetimin hiçbir iddia taşımadığının bir kez daha ispatı olmuştur. Reformist önderliğin bu sene de toplu görüşme sürecini fiilen toplu sözleşme sürecine çevirme iradesi göstermeyeceği açıktır.

Hali hazırda KESK yönetiminin işyerindeki emekçileri harekete geçirmeye dönük hiçbir pratik çalışması ya da hazırlığı bulunmamaktadır. Eğitim sektörünün saldırıların dışında tutulacağı yalanını da bizzat Sami Evren kabul etmek durumunda kalmıştır. Evren, 20 Ağustos tarihli *Birgün* gazetesinde “Kamu emekçisinin iş güvencesi tehdit altında” başlıklı yazısında, Kamu Personeli Kanun tasarısıyla ilgili şunları dile getirmiştir: *“Taslağın maddeleri yoruma mahal bırakmayacak derecede açık. Başta eğitim ve sağlık sektöründe çalışanlar olmak üzere kamu çalışanlarının dörtte üçü sözleşmeli hale getiriliyor. Memurlar, kamu hizmetlerinin gerektirdiği asli ve sürekli görevleri kamu erkini kullanarak yerine getirenler ile sınırlandırılıyor.”*

Orta oyununa seyirci kalmayalım!

Sermaye iktidarı, işçi ve emekçilerin zorlu mücadelelerle kazandığı temel hakları sınıfın örgütsüzlüğünden aldığı güç, sendikaların başına çöreklenmiş ihanet şebekesinden aldığı cesaretle gaspetmeye hazırlanıyor. İşçi sınıfından sonra kamu emekçilerini de kölelik koşullarında yaşamaya ve çalışmaya mahkum etmek istiyor.

Gerçekler bu kadar açık, saldırılar bu kadar yakın. İki yıldır yaşanan tablo, sessiz kaldığı koşullarda, bu yıl da kamu emekçilerinin çok ciddi hak gasplarına uğrayacağını gösteriyor.

Öncü, devrimci kamu emekçilerinin binbir çaba ve emeğiyle fiilen kurulan sendikalar bugün sendikal bürokrasinin denetimi altında bulunuyor. KESK reformistleri, kamu emekçilerinin fiili-meşru

mücadele geleneği ile yarattığı mücadele dinamizmini toplu görüşme masasında kendi grupsal çıkarlarına dayanak yapmaya hazırlanıyor. Bu oyuna seyirci kaldığı koşullarda, kamu emekçilerinin iş güvencesi kalmayacak, esnek çalışma ve istihdam iş yaşamının temel belirleyeni haline gelecek. Öncü kamu emekçileri böylesine hayati önemde bir saldırı karşısında geleceğini sendikal bürokrasinin ellerine bırakmamalıdır. Sermayenin saldırıları eylemsizlikle geçirtilen görüşme taslakları

ya da arkası gelmeyen sınırlı eylemlerle püskürtülemez. Öncü kamu emekçileri geleceğini doğrudan ilgilendiren bu süreç karşısında politik ve pratik olarak taraf olmalı, hak alıcı bir mücadele sürecini örgütleyecek bir devrimci irade ve inisiyatifi göstermelidir.

Toplu görüşme sürecinden çekilinsin, süresiz iş bırakma eylemine hazırlanılsın!

Kamu emekçileri toplu görüşme sürecinin bir aldatmacadan ibaret olduğunu iki yıllık deneyimleriyle görmüştür. Yapılması gereken bu oyunun basit birer piyonu olmayı reddederek toplu görüşme sürecinden çekilmesi için KESK yönetimine baskı yapmaktır.

KESK reformistlerinin “biz katılmazsak daha kötü olur”, “süreci Kamu-Sen belirler”, “toplulu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevireceğiz” vb. altı boş söylemlere dayalı, hükümetle görüşmek ve uzlaşmak üzerine kurulu oyununa bu sene gelmeyelim. Geleceğimize ve onurumuza sahip çıkalım.

KESK yönetiminin toplu görüşmeyi fiilen toplu sözleşmeye çevirmek gibi bir iddiası olsaydı, aylar öncesinden işyerlerinde hummalı bir çalışma yürütür, tabanı süresiz iş bırakma eylemine hazırlar, sınıfın diğer bölüklerinin genel greve hazırlanması için işçi sendikalarına baskı uygulardı. “Taban hazır değil”, “genel grev mümkün değil” vb. söylemlerle emekçi kitleleri umutsuzluğa sürüklemeyi, dışı dışı bir mücadeleye hazırlardı. Ancak fiili-meşru mücadele geleneğinin içini boşaltan, kazanımlarını törpüleyen KESK yönetiminin böyle bir sorunu olmadığı açıktır.

Bu ağır sorumluluk ve görev öncü, devrimci kamu emekçilerine düşmektedir. Grev ya da süresiz iş bırakma eylemini örgütlemek imkansız değildir. KESK yönetiminin her seferinde yaptığı gibi hizmet üretiminden gelen gücü satır aralarına sıkıştırarak, üye, şube ya da sendikaların inisiyatifine bırakan, tabanına güvenmeyen, iş bırakma gerçekleştirildiğinde ise üyelerini soruşturma ve sürgün terörüyle başbaşa bırakan reformist önderlikle grev elbette mümkün değildir. Fakat önden buna uygun hazırlanmış ve ilan edilmiş bir eylem takvimi, devrimci bir irade, iddia ve çabayla bu mümkündür. Bunu da ancak devrimci bir önderlik gerçekleştirebilir.

Reformizmin etkisini kırarak, tabanı siyasallaştıracak ve dışı dışı bir mücadeleye hazırlayacak olan da devrimci irade ve inisiyatif olacaktır. Öncü, devrimci kamu emekçileri toplu görüşme sürecine bu bilinç ve sorumlulukla hazırlanmalıdırlar.

Direnışteki Castleblair işçileri:

Tüm sınıf kardeşlerimizi ve dostlarımızı direnişimize güç vermeye çağırıyoruz!

Bizler haklarımız ve onurumuz için yaklaşık 60 günden beri direnişteyiz. Direniş süresince taleplerimizi haykırmak ve sesimiz sınıf kardeşlerimize duyurmak için çeşitli eylemler ve etkinlikler yaptık. Bir yandan patronların saldırılarına karşı mücadele ederken diğer yandan sendikal ihanetle hesaplaştık. Bizim için direnişimizin en anlamlı kazanımı Türkiye işçi sınıfının önünde temel bir barikat olan sendikal ihanet çetesine karşı vermiş olduğumuz kararlı mücadeledir. Sermaye sınıfının bizleri sefalet koşullarında yaşatmak ve kötü koşullarda çalıştırmak için çeşitli saldırıları hayata geçirmesi olağan bir durumdur. Sendikaların sermayenin saldırılarına hiçbir direnç göstermeden sermayenin yardımına koşması artık katlanamayacağımız bir durumdur.

Direnışimizin sendikal ihanet çetesini hedeflemesini de bu çerçevede algılamak gerekiyor. Bu direnişin tek başına işçi sınıfının sırtında bir kambur haline gelen sendikal ihaneti yenilgiye uğratamayacağının farkındayız. Ama gelecekte işçi

sınıfının patron uşaklarına karşı vereceği mücadelede, bu direnişin önemli bir deneyim ve birikim yarattığını düşünüyoruz.

Artık işçi satıcıları ve hain takımı lüks otel salonlarda devrimcilikten ve mücadeleden yana nutuk

çekerek aslan kesilip, iş patronlarla hesaplaşmaya gelince uşak ruhlu birer hizmetçi gibi davranamayacaklar. Sermaye düzeninin işçi sınıfına ve emekçilere dayattığı ağır yaşam ve sefalet koşullarının bir parça düzeltilebilmesi için buna izin vermeyeceğiz. Bugün örgütsüz olan, her türlü haktan yoksun, kuralsız ve keyfi bir şekilde patronun dayatmalarına katlanarak çalışan milyonlarca işçinin kendi öz örgütleri olan sendikalarda örgütlenebilmesi için buna izin vermeyeceğiz.

Buna izin vermemek sadece bizim değil, başta devrimciler olmak üzere gönlü sınıf mücadelesinden yana olan herkesin görevidir. Bizim direnişimiz haklı ve meşrudur. Sendikal ihanete, baskıya ve hak gasplarına karşı direnişimiz sürüyor. Sınıf mücadelesi ve dayanışmasından yana olan tüm sınıf kardeşlerimizi ve dostlarımızı bizimle dayanışmaya ve direnişimize güç vermeye çağırıyoruz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Direnen Castleblair işçileri

BDSP'den ziyaret...

Direnış sınıf dostlarını ve düşmanlarını daha yakından tanımamızı sağladı

22 Ağustos günü İstanbul BDSP direnişimizi ziyaret etti. Direniş alanına “Castleblair işçisi yalnız değildir!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganlarıyla yürüdüler. Ziyaretçilerimizi “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganlarıyla karşıladık.

Sıcak bir kucaklaşma sonrası BDSP adına söz alan arkadaş, “Bizler sınıf devrimcileri olarak direnişizi ilk günden beri izliyor ve gerekli desteği sunmaya çalışıyoruz. Siyasal çalışma yürüttüğümüz her alanda Castleblair işçilerinin uğradığı ihaneti ve direnişinizi anlatıyoruz. Mücadelenizi mücadeleimiz olarak görüyoruz ve bir kez daha direnişinizi selamlıyoruz” dedi. Ardından söz alan bir arkadaş, “Castleblair direnişinin en önemli özelliği ayırıştırma ve saflaştırma yaratmış olmasıdır. Direniş sınıf dostlarını ve düşmanlarını daha yakından tanımamıza, bizlerin de sınıf mücadelesinde samimi olan unsurları görmemize vesile oldu” dedi.

Sıcak sohbetlerle ilerleyen ziyaret Grup Eksen’in söylediği türkü, marş ve halaylarla devam etti.

Direnışimizin ilk gününden bu yana yanımızda olan ve bizlere her türlü katkı ve desteği sunan BDSP’li sınıf dostlarımız bundan sonraki süreçte de direnişçi Castleblair işçilerinin yanında olacaklarını söyleyerek aramızdan ayrıldılar. BDSP’li dostlarımızı sloganlarla uğurladık. Bu ziyaretten aldığımız güçle direnmeye devam edeceğiz.

Direnışçi Castleblair işçileri

Castleblair işçileri 25 Ağustos’ta Marks&Spencer’in Olivium Alışveriş Merkezi’ndeki mağazası önündeydiler...

“Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”

Direnışçi Castleblair işçileri bir süredir sürdürdükleri Marks&Spencer mağazaları önündeki protesto eylemlerine bir yenisini daha eklediler. Direnişlerinin 56. günü olan 25 Ağustos günü Zeytinburnu’nda bulunan Olivium Alışveriş Merkezi önünde biraraya gelen Castleblair işçileri “Haklarımız ve onurumuz için direniyoruz!” yazılı pankart açtılar.

Eylemlerine sloganlarla başlayan Castleblair işçileri adına basın açıklamasını Ayten Özdoğan okudu. Özdoğan, “Patron sendikal çalışmalarda bulunduğumuz için bizleri işten atmakla haklarımızı çiğnemişti. Örgütlü olduğumuz sendikayı etkisizleştirmekle bizleri de susturabileceğini sanıyordu. Ama bizler susmadık. Boynumuzu büküp oturmamak. İşten atıldıktan bir gün sonra fabrika önünde direnişe geçtik, haklarımızı ve onurumuzu sonuna kadar savunacağız” dedi.

Eylemde “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Kahrolsun sendika ağaları!” sloganları atıldı.

Basın açıklaması okunurken Olivium Alışveriş Merkezi güvenlik amiri direnişçi işçilerin açıklama yapmasını engellemek istedi. İşçilerin kararlı duruşu bu engelleme girişimini boşa çıkardı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Direnışteki Castleblair işçilerinden grevdeki Bahçelievler Belediye işçilerine ziyaret...

“Yaşasın sınıf dayanışması!”

Direnışteki Castleblair işçileri olarak Bahçelievler Belediyesi’nde Genel-İş’in başlatmış olduğu grevi ziyaret ettik. İşverenin dayattığı düşük ücret ve kazanılmış haklara yönelik saldırıyı boşa çıkarmak için başlattıkları grevin 3. gününde grevdeki belediye işçileriyle buluştuk.

“Haklarımız ve onurumuz için direniyoruz!” yazılı pankartımızı açarak sloganlarla grev yerine yürüdük. Bizleri “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarıyla karşılayan Genel-İş üyeleri, ziyaretçiler için hazırlanmış masalara götürdüler. İşçi arkadaşlar grevlerinin talepleri ve toplu sözleşme görüşmelerinin geldiği aşama hakkında bilgi verdiler. Direniş ziyaretçileri için hazırlanmış deftere sınıf mücadelesi, direnişimizin seyri ve sınıf dayanışmasının önemi ile ilgili duygu ve düşüncelerimizi yazdıktan sonra direniş yerimize dönmek için izin istedik. Belediye işçilerinin direnişlerinin direnişimiz olduğunu belirterek grev yerinden ayrıldık.

Direnışçi Castleblair işçileri

Direnen Castleblair işçilerinden içerdeki Castleblair işçilerine çağrı...

Castleblair işçisi direnen kardeşlerine ve kendi geleceğine sahip çıkmalıdır!

Hepinizin bildiği gibi iki aydan beridir haklarımız ve onurumuz için fabrika önünde direniyoruz. Bununla da kalmıyor, haklı taleplerimizi ve direnişimizin amaçlarını, patronun ve sendika yöneticilerinin marifetlerini duyurmak için her türlü aracı kullanmaya çalışıyoruz.

Bizler, sendika yöneticilerinin açık ihanetine rağmen, haklarımızı ve onurumuzu koruma kararlılığıyla direnişe geçtik. Tek amacımız işe geri alınmak değildi. Asıl kaygımız fabrikada yarattığımız sendikal örgütlülüğü işveren ve ihanetçi sendikacılara karşı korumaktı. Bunun sorumluluğuyla davrandık.

Direnişimiz süresince, üyesi olduğumuz sendikanın yöneticilerini yaptıkları yanlışları döndürmeye çalıştık. İçerde çalışmaya devam eden siz kardeşlerimizi ise mücadelemize sahip çıkmaya çağırdık. Sendikacıların tutumu malum, kapalı kapılar ardında bize türlü sözler verdiler. Ama hem direnişimizi görmezden gelmeye, hem de sizlere ihanete devam ediyorlar. İki ay önce, bizler atıldıktan bir gün sonra imzalanmış toplusözleşmeyle ilgili olarak sizlere tek bir açıklamada bulunmuş, bu konuda tek bir toplantı bile yapmış değiller.

Direnişimiz içerde çalışmaya devam eden siz kardeşlerimizden hakettiği desteği alamadı. Çoğunuzun gönlünün bizimle birlikte olduğunu, fakat patronun ve sendikacıların basıncı nedeniyle güçlerinizi birleştiremediğinizi, bu yüzden de direnişimizi eylemli bir şekilde sahiplenemediğinizi biliyoruz. Özellikle ihanet içindeki sendikacıların marifetlerinin sizleri hayal kırıklığına ve çaresizliğe sürüklediğinin de farkındayız.

Fakat bilin ki, bugün direnişi sahiplenmeyenler

yarın kendi çıkarlarını da sahiplenemezler. Bugün bizlere destek olmak için güçlerini birleştirmeyenler, yarın aynı saldırılarla yüzyüze kaldıklarında da güçlerini birleştiremezler. Baskı ve dayatmalara boyun eğmek zorunda kalırlar.

Castleblair patronu şu sıralar kimseyi atmıyorsa, içerdeki baskılar bir parça azalmışsa, bunun nedeni direnişimizin basıncıdır. Patron işçi atarsa, baskıları artırır, dışarıdaki direnişi güçlendireceğini biliyor ve bundan kaçınıyor. Bu durumun ne kadar süreceğini, işten atmaların, baskıların ne zaman başlayacağını ise direnişin gidişi belirleyecektir.

Hayal kırıklıklarını bir yana bırakmalı, engellere göğüs germeli ve ne pahasına olursa olsun güçlerinizi birleştirmelisiniz. Bunu direnen bizlere destek için değil, asıl olarak kendi geleceğinize sahip çıkmak için yapmalısınız. Patronun saldırılarına engel olmak, ihanet içindeki sendikacılardan hesap sormak için yapmalısınız.

Gücünüzü birleştirip ayağa kalkarsanız, direnişimize güç verirsiniz.

Gücünüzü birleştirip ayağa kalkarsanız, ihanet içindeki sendika yöneticilerinden patronla işbirliği yapmalarının ve imzaladıkları satış sözleşmesinin hesabını sorabilirsiniz. Sendikayı patron işbirlikçisi asalakların elinden ancak böyle kurtarabilirsiniz.

Gücünüzü birleştirip ayağa kalkarsanız, patronun önümüzdeki aylarda başlayacak saldırılarını engelleyebilir, hak ve çıkarlarınızı koruyabilirsiniz.

Castleblair işçileri, güçlerini birleştirdiklerinde neler yapabileceklerini daha önce göstermiştir. Henüz sendika yokken atılan işçileri geri aldırma için topluca direnişe geçen Castleblair işçisi patrona geri adım attırmayı bilmiştir. Aynı şey bugün de başarılabilir.

Castleblair işçileri kendi geleceğine ve direnen kardeşlerine sahip çıkmak için zaman yitirmeden harekete geçmelidir. Castleblair işçileri onuruna sahip çıkmak için üstündeki ölü toprağını atmalı ve mücadeleyi yükseltmelidir. Sizlere yakışan budur.

Atılan işçiler geri alınsın! Bütün işçilere iş güvencesi verilsin!

Performans dayatmasına ve baskılara son verilsin!

Toplusözleşmenin tüm maddeleri açıklansın!

İşçinin aleyhindeki maddeler iptal edilsin!

Sendikalar işçilerindir, ihanetçi bürokratlar defolsun!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Haklarımız ve onurumuz için direniyoruz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Direnen Castleblair işçileri

Direnen Castleblair işçilerine...

Haklı direnişiniz mücadelemize yol gösteriyor

Castleblair işçilerinin yürüttüğü haklı ve meşru direniş sendika ağalarının her türlü kirli hesabını su yüzüne çıkarıyor. Bu hain şebekenin kimin safında olduğu sizlerin haklı direnişiyle daha iyi anlaşılıyor. Sizin yaşadığınız ihanetin bir benzerini bizler de Almanya'da yaşadık. Alman proletaryasının kanı pahasına kazandığı haklar birer birer gaspediliyor. Bunun iki temel nedeni vardır. Birincisi, işçilerin sınıf bilincinden yoksun oluşu, ikincisi ise başımıza çöreklenmiş sendika ağalarının ihanetidir. Yoksa zorla kazanılan haklar bu kadar kolay verilmez.

Bugün sermaye sınıfı emekçilere yönelik saldırıları rahatlıkla uyguluyorsa, bu ihanetçi sendika ağalarının sayesinde oluyor. Ancak, Castleblair işçileri olarak sizlerin yaklaşık altı haftadan beri gösterdiğiniz enerji ve çaba tüm sınıf kardeşlerine örnek oluyor. Bizler binlerce kilometre uzakta olmamıza rağmen, direnişinizin tüm boyutlarını *Kızıl Bayrak* üzerinden izliyoruz.

Emekçinin ve sosyalizmin sesi *Kızıl Bayrak*'ın direnişinizin ilk gününden beri yanınızda olması, sesinizi soluğunuzu tüm işçi kardeşlerinize ve kamuoyuna ulaştırması çok anlamlıdır. *Kızıl Bayrak*'ı da buradan selamlıyorum.

Bir metal işçisi/Stuttgart

Direnişteki Castleblair işçilerine...

Er ya da geç başarıya ulaşacağız!

İşsizliğe, yoksulluğa, örgütsüzlüğe ve sendikal bürokrasiye karşı vermiş olduğunuz mücadelenizde yanınızda olduğumuzu bilmenizi isteriz. Bir karşı sınıf olarak sermayeye karşı mücadele etmek nispeten daha kolaydır. Çünkü saflar bellidir. Oysa sınıfın mücadele mevzisi ve eğitim okulları olması gereken sendikalara çöreklenmiş bürokratlara karşı mücadele etmek çok daha zordur. Sınıfın bilincini bulandıran, sınıf çıkarlarını hiçe sayarak burjuva ideolojisini sınıf içinde yayan ve dolayısıyla burjuva iktidarına güç katan sendika bürokratlarına karşı vermiş olduğunuz mücadelede er ya da geç başarıya ulaşacağınıza olan inancımızla sizleri selamlıyoruz.

Ankara'dan emekçiler

Yeni Demokrat Gençlik'in Castleblair ziyareti...

Sohbetleri, türküleri ve halaylarıyla bize umut aşıladılar!

YDG'li arkadaşların gerçekleştirdiği ziyaret geleceğe dair umutlarımızı çoğalttı. Bir grup genç dostumuzun direnişimize destek vermek ve coşku katmak için yaptığı ziyaret anlamlıydı.

Kendi yaşlılarından farklı olarak toplumsal mücadelenin içinde olan genç yürekleriyle mücadeleye atılan dostlarımız direnişimizi selamladılar.

Sohbetleri, türküleri ve halaylarıyla bize umut aşıladılar.

Bizler için hazırladıkları basın metnini okuduktan sonra hep beraber attığımız sloganlarla genç dostlarımızı uğurladık.

Direnişçi Castleblair işçileri

Bir Castleblair işçisiyle konuştuk...

“Bir ihanetin olduğu açık, bizler bunu yaşayarak öğrendik!”

- Fabrikanızda sözleşme süreci başladıktan sonra yaklaşık 70 işçi atıldı. İşten atılmalara karşı örgütlü bulunduğunuz DİSK-Tekstil Sendika yönetiminin tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Castleblair işçisi: İşten atılmalara karşı sendikanın herhangi bir tutumu yoktu. Sendikanın tek derdi nasıl bir sözleşme olduğuna bakmadan imza atmaktı. Saldırıları gündeme geldiğinde ise işçilerin tutum almaması için uğraştı. Sendikacılar kendi çıkarları için saldırılara göz yumdular. Atılan işçiler sendikayı buraya sokan, bunun için emek veren ve sözleşmede dayatılan esnek üretimi boşa çıkaran maddeleri ile insanca yaşama ve çalışma koşullarının iyi olmasını isteyen arkadaşlardı.

- ‘Atılan işçilerin bir kısmı öncü işçi ve dayatılan sözleşmeye karşı çıkanlardı’ diyorsunuz. Sizce patronun ve sendikanın buradaki amacı neydi?

Castleblair işçisi: İmzalanan sözleşme oldukça geri bir sözleşme. Patronun ve sendikacının amacı ise bu sözleşme imzalandıktan sonra buna karşı bir tepkinin, bir muhalefetin oluşmasını hızla engellemekti. Yani sendika patrona zarar gelmeyecek şekilde hareket etmek istiyordu.

- Yani işçilerin daha ileri talepler için mücadele etmesinin önüne geçmek istiyorlardı...

Castleblair işçisi: Evet. Çünkü bunlar ileri işçilerdi. Sonuçta arkadaşlarımız hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atıldılar. Ve sendikamız da bununla ilgili hiçbir açıklama yapmadı. 2 Temmuz’dan bu yana uzun bir süredir Esenyurt’taki bölge temsilciliği bürosunu da açmıyorlar. Sendikacılarımız bize sözleşmenin imzalandığını dahi açıklama cesaretinde bulunmadılar. Sözleşmenin kapsamını temsilcilerden dahi öğrenemiyoruz. Tek bildiğimiz yüzde 8 artış ve üç ayda bir alacağımız 200 milyonluk ikramiye.

- Sizce sendikalar nasıl olmalı?

Castleblair işçisi: Sendikalar işçilerle birlikte hareket etmeli, işçilerin fikirlerini almalı. Mesela sözleşme imzalanacağı zaman bizlere danışılmadı. Sadece işverenin gözünün önünde “evet mi” diyorsunuz “hayır mı” diyorsunuz denildi. Her iki durumda da imzalayacaklarını belirterek, sözde bizim onayımızı aldılar. İşçiler de bunca yaşananlardan sonra ses çıkarmadı. Başka seçenek de bırakmamışlardı. İşçiler yorulmuşlardı, sözleşmenin bir an önce imzalanmasını istiyorlardı. Çünkü her an kapıya konulma korkusu vardı.

- Peki bu korku sizlere iş güvencesi getirecek mi?

Castleblair işçisi: Korkmak, sinmek, haklarımıza ve direnişteki arkadaşlarımıza yeterince sahip çıkmamamıza, yarın öbür gün bizlere yönelik saldırının daha şiddetli olmasına yarayacaktır. Bugünden güçlü davranamazsak yarın biz saldırıya

maruz kalacağız.

- Atılan arkadaşların bir kısmı yaklaşık 60 gündür fabrika önünde direnişler. Bu direniş sizleri nasıl etkiliyor?

Castleblair işçisi: Duyarlı olan, birşeyler yapmak isteyen arkadaşlarımız da var. Ama ciddi bir güvensizlik de oluşmuş durumda. Kimse ne olacağını, nasıl bir tutumla karşılaşacağını bilmediği için yapmak istediklerini de yapamaz hale gelmiş durumda. Sonuçta dışardaki arkadaşlarımızın desteğe ihtiyacı var. Biz birşeyler yapmak istedik. Fakat içerdeki baskının artırılmasıyla bunun önüne geçildi. Bugün dışarıda ben de olabilirdim, bir başka işçi arkadaşım da. İhanet bize yapılmıştı, bunun hesabını sormak istiyorduk, ama bugün başarmış değiliz. Umarım yakın bir zamanda başarırız.

- Direniş patronun saldırısına, asıl olarak da sendikal ihanete karşı sürdürülüyor. Sizce haklı bir temele oturuyor mu?

Castleblair işçisi: Burada bir ihanetin olduğu açık, bizler bunu yaşayarak öğrendik. Sendikanın üyeleriyle sözleşmeyi hazırlamaması ve kendi tasarrufuyla imzalaması... Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Hala sözleşmenin içeriği hakkında bir fikrimiz yok. İşverenin bilgilendirmesi çerçevesinde bildiklerimiz. 1 Temmuz’dan bu yana sendikacılarla görüşmüş değiliz. Gelip bize bu sözleşmenin böyle getirileri, şöyle götürüleri var demediler. Saldırıları karşı yürüttüğümüz mücadeleyi her seferinde kırdılar, güvenimizi ve irademizi zayıflatmayı başardılar.

- Bu haliyle fabrikada kalıcı bir örgütlülüğün olabileceğini düşünüyor musunuz?

Castleblair işçisi: Hiçbir patron işyerinde sendika istemez. Ama eğer ona hizmet ediyorsa patron sendikayı neden istemesin!

Esenyurt/Kızıl Bayrak

Bahçelievler Belediye işçileri greve çıktı

TİS’lerin anlaşmazlıkla sonuçlanmasının ardından İstanbul’da birçok belediyede grev kararı asıldı. Anlaşmazlığın devamı halinde 23 Ağustos günü greve çıkış tarihi olarak belirlenmişti. Birçok belediyede sözleşmeler imzalanırken, Bahçelievler Belediyesi’nde anlaşmazlık devam etti.

Ücretlere Küçükçekmece’de %6, Fatih’de %15, Eminönü’nde %16, Kartal’da %20 ve Kadıköy’de %25 oranında zam yapılması konusunda anlaşılırken, Bahçelievler’de işveren %1.2 oranında zam teklifinde bulundu. Bunun üzerine işçiler 23 Ağustos günü grev pankartını asarak belediye binası önünde oturmaya başladılar.

Genel-İş’in örgütlü olduğu Bahçelievler Belediyesi’nde anten işleri, atölye, temizlik işleri, park-bahçeler vb. gibi bölümlerde çalışan 437 işçi greve çıkmış durumda. İşçiler enflasyon oranında zam yapılmasını talep ediyorlar. Genel-İş TİS Daire Başkanı, belediyenin işçiyi sadaka teklif ettiğini, asıl amacının özelleştirme ve taşeronlaştırmının önünü açmak olduğunu söyleyerek, grev kırıcılığına izin vermeyeceklerini, grevi sonuna kadar götüreceklerini belirtti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

BEKO işçisi mücadeleye hazırlanmalıdır!

BEKO’nun taşeron firmalarından birinde çalışıyorum. Çalıştığımız şirket, temizlik firması olarak geçse de bizler BEKO’nun hemen her yerinde çalıştırılıyor. Yani yalnız temizlik değil başka işler de yapıyoruz. Firmada üç vardiyada toplam 400 “temizlik işçisi” çalışıyor. Çalışma koşulları oldukça kötü. 320 milyon ücret ve sigorta (ki onun da ödenip ödenmediği tam olarak belli değil) dışında hiçbir sosyal hak yok. Sadece hafta sonları değil hafta içi de fazla mesailer var. Birçok arkadaşımız bu yolla asgari ücretin üzerinde ücret alabildiği için bilinçli olarak fazla mesaiye kalıyor. Vardiyalı çalışma olduğu için fazla mesai saatleri de birkaç saatlik ek çalışma şeklinde değil, tam bir vardiya fazla çalışma şeklinde oluyor. Yani bir işçi fazla mesaiye kaldığında o gün kesintisiz 16 saat çalışmış oluyor. Verilen ücret ise kesinlikle bu uzun ve yorucu çalışmanın karşılığı değil.

Bunun dışında ücretlerimiz her ayın 10’unda yatması gerekirken bu sürekli bir şekilde ve keyfi olarak 2-3 gün erteleniyor. Bunu engellemek için birkaç kez işbaşı yapmadık. Ve bu etkili de oldu. Ücretler zamanında ödendi.

İşimiz çok yorucu. 8 saat boyunca bazen (çay ve yemek saatleri dışında ki bu da toplam 45 dakika) hiç dinlenme fırsatı bulamadan daracık bir alanda 500, 1000 ya da 1500 televizyonun kapağını ve çerçevesini banta yerleştirip montaja gönderiyoruz. Yaşadıklarımız

yetmiyormuş gibi hakettiğimiz tazminatlarımıza el koymak için şirket değişikliğine gidiliyor. Bununla ilgili belgeleri işçiyi imzalatmaya çalışıyorlar. Kısacası kendi “idam fermanımızı” bize onaylatmak istiyorlar.

Bu belgelerin imzalanması gerektiğini hepimiz biliyoruz. Ancak imza atmamanın yeterli olabileceğini düşünmemek gerekiyor. Biz daha önce çeşitli saldırıların önüne geçmek amacıyla işbaşı yapmama girişimlerinde bulunduk. Ancak bu girişimi nereye kadar götürebileceğimiz konusunda bir bilinç açıklığına da sahip olmak gerekiyor. Şimdilik bu bizim en büyük eksikliğimiz.

Dolayısıyla artık daha bilinçli, daha kararlı ve daha örgütlü davranmamız gerekiyor. Planlı, programlı hareket etmeyi, komitelerde örgütlenmeyi bir an önce gerçekleştirilecek işler olarak önümüze koymalıyız. Patron, yaptığı bir toplantıda örgütlenmeyi sağlayan işçileri işten atma tehdidinde bulunmuştur. O doğal olarak bizleri sindirmeye çalışmaktadır, çünkü çıkarları bunu gerektirmektedir. Biz de kendi çıkarlarımızı neyi gerektiriyorsa öyle davranmalıyız. Bilinçli, mücadeleciler işçiler patronun tehditlerine pabuç bırakmamalı, işçilerin birliğini ve örgütlülüğünü sağlamak için harekete geçmelidir. Biz sağlam bir örgütlenmeyi başardığımız taktirde patronun saldırıları sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

BEKO’dan işçiler

“Endüstriyel ilişkiler” mi, sınıf mücadelesi mi?

T. Yılmaz

Metal işkolunda TİS görüşmeleri yaklaşıyor. Birleşik Metal-İş Genel Merkezi’nin bu yılki TİS görüşmelerindeki tavrı ise merakla beklenmektedir. Yeni yönetim son genel kurulda “sınıf sendikacılığı” söylemleri ve tabanın “çağdaş sendikacılık” a karşı oluşan tepkisi sayesinde yönetime gelmişti. Eski yönetimler yıllardır Türk Metal’in ihanet sözleşmelerini imzalamayı gelenek haline getirdiler. Bunu da Türk Metal Sendikası’nın metal işkolundaki sayısal üstünlüğüne bağladılar. Dolayısıyla gündemdeki TİS’lerde, BMİS Genel Merkezi’nin önünde yönetime gelirken ortaya koyduğu iddiaları hayata geçirme sorumluluğu bulunuyor.

Programlarında TİS’le ilgili bölümde yeralan “*TİS’e yönelik çalışmalarda köklü bir değişime ihtiyaç vardır*” söyleminin pratikte neye tekabül edeceğini hep beraber göreceğiz. Fakat öyle görünüyor ki metal işçilerini yeni satış sözleşmeleri bekliyor. Bu yargı zamansız olduğu kadar insafsızca da bulunabilir. “Yine felaket tellallığı yapıyorsunuz” denilebilir. Belki öyle görünüyor, ama bunu söylerken dayandığımız veriler, bizzat sendikacıların dile getirdikleridir.

Peki neye dayanarak bunları söyleyebiliyoruz? Birleşik Metal-İş’in çıkarmış olduğu *Sendikam* adlı yayının Temmuz-Ağustos tarihli 2. sayısında yer alan BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroglu’nun yazısına dayanarak. Şimdi bu yazıdan alıntılar yaparak, şimdiden Birleşik Metal yönetiminin kimden medet umduğunu göreceğiz.

BMİS’in yeni yönetiminin yayınlamış olduğu programda, “*Her türlü sendikal politika, çalışma ve eylemin üretiminde emek-sermaye çelişkisi veri alınır*” deniliyor. Ancak BMİS Başkanı Adnan Serdaroglu yazısının bir yerinde, “*Bizler ülkemizde barış, huzur ve istikrar içinde çalışmak, üretmek, insanca bir yaşam sürmek istiyoruz. Bu yolda sermaye ve emek kesimini buluşturan ortak paydamız, demokrasi ve hukuk devleti ilkesidir*” diyor.

Evet, aynen böyle! Peki Aralık ‘03’te ifade edilen düşünceler Temmuz ‘04’de bu noktaya nasıl evrilmiştir acaba?

A. Serdaroglu’nun yaptığı bir diğer yanlış ise, patron örgütlerini demokratik kurum olarak görmesidir. Bu salt bir gaf mıdır, yoksa altında başka hesaplar mı vardır bilemiyoruz. Bu kurumların kimi ve neyi temsil ettiği çok açıktır; bu Türkiye’nin ve işçi hareketinin son 30-40 yıllık yakın tarihi ile belgeli ve sabittir. En son Irak işgalindeki tutumlarını Serdaroglu unutmuş gözüküyor ve bu kan içici asalakları bize demokratik kurum olarak yutturmaya çalışıyor. Bu öyle kolayından yutulacak bir lokma değil sayın Serdaroglu, bu lokmayı siz hazmedebilirsiniz ama bizim için bu olanaksız. Aslında kan içiciler hakkında söylenecek şeyler o kadar çok ki, bu konuyu şimdilik bir kenara bırakarak devam etmek istiyoruz. Ama Birleşik Metal-İş’in yöneticileri bu konuda bir açıklama yapmak zorundadır. Çünkü bu yargı öylesine geçirilecek türden bir yanılğı değildir.

“Endüstriyel ilişkiler” sistemi konusunda mutabakat

Serdaroglu yazısı Türk Metal Sendikası’nın çizgi haline getirdiği söylemlerin kendisine çok da yabancı olmadığını düşündürüyor. Endüstri ilişkileri sistemi üzerine düşünceleri bunu akla getiriyor. Şimdi Serdaroglu’nun, Türk Metal Sendikası’nın başı Mustafa Özbek’in ve MESS Yönetim Kurulu Başkanı Tuğrul Kutatgobilik’in bu konuda nasıl da uyuştuklarına bakalım.

Serdaroglu; “*Zaman zaman farklı çıkarlara sahip olsa da, işçi işverenlerin aynı atmosferde yaşam alanı bulabiliyor olması, endüstri ilişkileri sistemini üretmiştir. Endüstri ilişkileri sistemi hak ve hukuka saygı, farklılığa tahammül ve demokrasi kültürü ilkeleri üzerinde biçimleniyor*” diyor.

Mustafa Özbek ise Türk Metal’in Haziran ‘04’te çıkan yayın organındaki röportajında; “*Tarafları ortak noktada buluşturacak tek yolun ortak çıkarlar olduğuna inanıyoruz. İşçi olsun, işveren olsun tarafların birbirinin hak ve çıkarlarına duyduğu saygı ve gösterdiği anlayışın geri dönüşünün verimlilik ve üretim artışı ve yeni yatırımlar olduğuna inanıyoruz*” diyor.

Türk Metal’in yayın organının Mayıs sayısındaki yazısında MESS başkanı Kutatgobilik ise “*MESS ve Türk Metal Sendikası’nın geliştirdikleri olumlu ‘diyalog’ ve ‘çağdaş endüstri ilişkileri’ ile, kriz ortamında metal ve elektronik sektöründe ‘çalışma huzuru’ örnek teşkil edecek şekilde sürdürülebilmiştir. Çalışma hayatının temelini, çalışan ve çalıştıran taraflar oluşturduğundan, endüstri ilişkileri ancak işçi ve işveren kesiminin işbirliği ile gelişebilir*” diyor.

“Endüstriyel ilişkiler” konusunda nasıl uyuştukları açıkça ortadadır. Türk Metal ve Özbek’in tescilli bir marka olduğunu işçiler çok iyi bilir. Ama bu konuda Birleşik Metal-İş’in aynı kulvara düşüyor görünmesi, üzerinde ciddiyetle düşünülmesi gereken bir konudur.

Sırası gelmişken, bu “endüstriyel ilişkiler” sistemi de ne oluyor, denilebilir. “Endüstriyel ilişkiler” sistemi işin özünde sendikaların işyerlerinden dışlanması demektir. İşverenler işyeri esnekliğini artırmak ve işçilere işyerinin amaçlarıyla ilgili daha çok yükümlülük için bir dizi önlemi yürürlüğe sokmuşlardır. Sendikaların varolmadığı işyerlerinde bu önlemler sendikaların üye kazanma girişimlerini etkisizleştirebilir. Böylesi önlemler sendikalı işyerlerinde ise sendikanın dışlanmasına ya da yokedilmesine yol açar. Patronların işçilerle doğrudan ilişki kurabilmelerini olanaklı hale getirmek için, insan kaynakları yönetimi ile birlikte çok sayıda önlem uygulamaya sokulmuştur. Böylece işçilerin işyerlerinde doğrudan söz sahibi olması yöntemi uygulanmaktadır. Söz sahibi olmak, sendikalar aracılığı ile kullanılırsa, bir anlam ifade edebilir. Oysa, doğrudan katılım mekanizmaları sendikaları dışlar ve bu yolla işyerindeki etkileri azaltır. Endüstriyel ilişkiler sistemi adı altında sundukları, “herşey işyerinin çalışması için” ilkesidir.

MESS’e mesaj mı veriliyor?

Bu yazı ile Serdaroglu neyi hedeflemektedir? Yazı aslında Türk Metal’in aylık yayın organının Mayıs sayısında MESS Başkanı Tuğrul Kutatgobilik’in yazısına mesaj niteliğinde gözüküyor. Kutatgobilik’in yazısının “*Çağdaş endüstriyel ilişkiler; krizlerin panzehiridir*”! ara başlıklı bölümünde, sendikalar ile işverenler arası ilişkilerin nasıl olması gerektiği ele alınıyor. Burada Türk Metal’in tutumu övülerek diğerleri uyarılmaktadır.

Türk Metal yönetimi mesajı anında aldı ve cevabını Haziran ayında Mustafa Özbek’le yapılan röportaj üzerinden ifade etti. Bu çete Kutatgobilik’in üzerinde durduğu tüm sorunların çözümü için hazır olduklarını ilan etti. Açıklamada Türk Metal’in Türkiye sanayisinin sigortası olduğu vurgulanarak, “*bu konuda dün yaptıklarımız yarın yapacaklarımızın garantisidir*” denilmektedir. Bu işçiye ihanet çizgimiz aynen sürecek anlamına geliyor doğal olarak. Esnek üretimle ilgili olarak da “*İşçilerin istihdam güvencesi, ücret ve diğer sosyal haklarının günün standartlarına uyması halinde esnek üretimde dahil her formülü konuşuruz*” olmuştur.

Serdaroglu ise *Sendikam*’ın Temmuz-Ağustos sayısında mesajı aldığını bildirmiştir. Endüstriyel ilişkiler sistemine karşı olmadığını vurgularken, kriz döneminde yaptığımız fedakarlık bunu kanıtlamaktadır diyor ve ekliyor: “*Birleşik Metal-İş’in örgütlü olduğu bütün işyerlerine endüstriyel barış hakimdir. Üyelerimizle birlikte birçok işyerimize ihracatta şampiyonluklar yaşattık.*” Açıkça Kutatgobilik’e “sen Türk Metal’i övüyorsun ama biz de bir şeyler yaptık, bunları neden görmüyorsun?” demek istiyor.

“*Endüstriyel ilişkiler konusunda sıkıntımız dün de yoktu bugün de yoktur*” mesajını gönderiyor. Ama diyor, istekleriniz öyle koşulsuz karşılanacak gibi değil, onun için de sizi ilkeli davranmaya davet ediyoruz.

Örnek veriyor: “*Afrika’nın uçsuz bucaksız topraklarında ilkbahar yağışlarıyla oluşan yaz sıcaklığında yok olan geçici göller vardır. İşte bu göllerde sular yükselince balıklar karıncaları yer, sular çekilince de karıncalar balıkları. Yani üstünlük bugün karıncalarda ise yarın balığa geçebiliyor. Ya da tam tersi. Karınca ya da balık olmanın sağladığı üstünlüğe sevinmek, kendini kandırmaktan öte bir anlam taşımıyor*”. Onun için de, “bugün sen bana iyi davran, yarın ben de sana iyi davranırım” denilmek isteniyor. Binlerce yıllık sınıf kavgalarını bu örnekle aslında alt-üst ediyor. Balığın ve karıncanın yaptığı hayatta kalma ve soyunu sürdürme kavgası olduğunun üstünden atlıyor. Ve aslında örnekte de görüldüğü gibi, bunun gerçekte yaşanılması kaçınılmaz bir sınıf kavgası olduğunu es geçiyor.

Serdaroglu son dönemde Birleşik Metal-İş’in örgütlülüğüne yapılan saldırıya değinerek, “*İş barışının ve demokrasinin netlik ayarıyla kimse oynatılmamalıdır*” diyor. Eğer “*oynarsanız baskıyı kaldırmasa bile bir darbeye karnını ağırtır*”, dikkat edin diyor.

Serdaroglu yazısında varolan saldırıyı bertaraf etmenin yolunun diyalogdan geçtiğini döne döne vurguluyor. Vermiş olduğu örneklerle de patronları insafli olmaya çağırıyor. Yoksa bizim dışımızda sizin de tasvip etmeyeceğiniz olaylar olabilir, o zaman dert yanmayın diyor.

Sınıf mücadelesi ve “sınıf sendikacılığı” üzerine sözler ne çabuk unutuldu!

Sınıf sendikacılığından dem vuranların sınıfları nasıl yok saydığına da bir tanıklıktır bu yazı. Tüm yaşanan sorunlar endüstriyel ilişkiler sisteminin sorunudur, bu nedenle de çözüm için, sınıfsal değil endüstriyel ilişkiler boyutundan bakmalıyız düşüncesi vurgulanmaktadır.

Yönetime gelirken hazırladıkları programda şunları söylüyorlardı: “*Siyasi iktidarlar ve sermaye eliyle oluşturulan bütünlüklü saldırı politikalarının merkez üssü, sermayenin sınıf bilincidir. Attığı hiçbir adımda bu bilinci unutmayan sermaye, gerek ulusal gerek uluslararası alanda kendi çıkarlarını gözetmektedir. Ancak işçi sınıfının çıkarları söz konusu olduğunda tarihsel arka plan hızla geride kalmakta ve işçiler ortak akıl ve hafıza ile hareket edememektedir.*”

Serdaroglu’na sormak gerekiyor, siz bu kadar sürede nasıl bir hafıza kaybına uğradınız da ‘sınıf sendikacılığından’ buraya geldiniz. Belki işçiler bugün için hafızalarını, pek zorlamıyorlar, ama biz sınıf devrimcilerinin hafızaları inanılmaz ölçüde güçlü ve berraktır. Attığımız her adımın ne anlama geldiğini kendinizden saklamayı başarsanız dahi bizden saklayamazsınız.

Son olarak, hem hafızaları yenilemek ve hem de kazanımların nasıl elde edileceğine vurgu yapmak için, BMİS’in sözünü ettiğimiz programında yer alan şu sözlerle bitirmek istiyoruz: “*... İşçiler mücadele ederek, mücadeleyi örgütleyerek kazanımlara imza atmıştır. İşçiler örgütlenibilmeye özgürlüğünü, sendika kurabilme özgürlüğünü, çalışma saatlerini belirleyebilmeyi, toplu iş sözleşmesi kapsamında çalışabilmeyi, işyerlerinde sağlıklı koşullarda çalışabilmelerini, daha iyi ücret, daha iyi sosyal haklarla ve sosyal güvenlik kurum ve kuruluşlarından yararlanarak çalışabilmelerini yalnızca kendileri sağlamıştır. İşçilerin mücadele etmeden hiçbir kalıcı kazanımları olmamıştır. İşçiler mücadele etmediği dönemlerde kalıcı kazanımlarını dahi geri verebilmektedir. Dolayısıyla, işçilerin haklarını almalarının yolu mücadeleden, haklarını korumalarının yolu da yine mücadeleden geçmektedir.*”

MESS ile sendikalarımız arasındaki TİS görüşmeleri başladı...

İhanete geçit vermemek için işçilerin bağımsız örgütlenmesi ve inisiyatifi zorunludur!

Arkadaşlar!

İşkolumuzda MESS ile sendikalarımız arasında yürütülecek Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri başlamış bulunuyor. Bu dönemki TİS görüşmelerini geçmiştekilerden farklı kılan, yeni iş yasasının ardından metal sektöründe gerçekleşecek ilk sözleşme olmasıdır. Bundan dolayı MESS, “Kölelik Yasası”nın içerdiği tüm maddeleri sözleşmeyle güvence altına almak istiyor. Hazırlığını buna göre yapıyor.

“Kölelik yasası”nın patronlara sunduğu en önemli avantaj, kurlsız ve keyfi sömürünün önündeki engelleri tümüyle kaldırmasıdır. Zaten yıllardır “kriz” vb. nedenler gerekçe gösterilerek, esnek üretimin çeşitli biçimleri fabrikalarda uygulanıyor. İş güvencesinden yoksun, ağır koşullar altında ve uzun sürelerle çalıştırılıyor. Birçok sosyal hakkımız çeşitli gerekçelerle tasfiye ediliyor. Ücretlerimiz her geçen gün daha çok erirken, üretimde rekorlar kırılıyor. Çalışma koşullarının ağırlaşmasına, artan kâr oranlarına rağmen durumumuzda herhangi bir değişim yaşanmıyor, sefaletimiz koyulaşarak sürüyor. Sendikali olma “ayrıcalığı” laftan öte bir anlam taşıyor. İşletmelerde genel bir kural haline gelen bu çalışma düzeninin, yeni sözleşmeyle birlikte elimizde avucumuzda kalanların da alınmasıyla pekiştirilmesi hedefleniyor.

MESS patronları TİS’lerin bu şekilde bağitlanmasında en çok, sendikalarımıza çöreklenmiş işbirlikçi sendika ağalarına güveniyorlar. Geçmişte tüm olumsuzluklara karşın, “iş barışını koruma”, “sosyal diyalog ve uzlaşma” adları altında sessiz kalmamızı isteyen sendika bürokratları, tepkilerimizi bu sayede bastırdılar. İşçilerin “iş güvencesi”ni işletmenin “güvencesine” feda ederek, patronların hiçbir koşulda zarar etmemesini garanti altına aldılar. İşletmelerin rekabet edebilmesini, işçinin insanca yaşam güvencesinin üstüne koyan bu bürokratlar takımı sendikalarımızı birer mücadele aracı olmaktan çıkarıp, aleyhimize olan koşulları patronlarla işbirliği içinde bizlere dayatabilmenin araçları haline çevirdiler.

Birbirinden farklı anlayışları temsil ettiklerini belirtirler de her üç sendikayı ortak paydada buluşturan, değişik ölçülerde bu politikaya hizmet etmiş olmalarıdır. Bu dönemki Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleriyle MESS patronları aynı hizmeti bir kez daha kendilerinden bekliyorlar. Dayattıkları koşulları, üye işçilerine nasıl ve hangi yolla kabul ettireceklerini ise sendikal bürokrasinin inisiyatifine bırakıyorlar.

Yani geçmiş TİS’lerde yaşanan oyunlar bir kez daha sahnelenmek üzere bizleri bekliyor. Sendika ağaları karşımıza geçip iyi bir TİS için kolları sıvadıklarını söyleyecek, sonra da patronların her dediklerinin altına imza atıp, farklı bahanelerle işin içinden sıyrılacaklar. Eğer durum bir parça olsun değiştirilecekse, önce bu sahnenin yıkılmasıyla iş

başlanması gerekiyor. Sahneyi yıkacak olanlar ise biz işçileriz, bizlerin birleşik örgütlü inisiyatifi ve gücüdür.

Türk Metal üyesi işçi arkadaşı!

Yıllardır Türk Metal’in ihaneti ve satış sözleşmesiyle karşılaşılıyorsunuz. Sendikaya hakim çetenin hazırladığı sözleşme taslağından da görüleceği üzere yine aynı akibet beklemektedir seni. Yaşadığın haksızlıklara ve sorunlara karşı bugüne kadar Türk Metal kılını kıpırdatmadı. Bizlerin tarafında olması gereken sendika yönetimi, metal patronlarının istekleri ve taleplerini bizlere dayattı. Temsilcilikler ise işletme temsilciliği gibi çalıştı. Sonuçta üzerimizdeki sömürü ve

sefaletin boyutu arttı. Bu dönem imzalanacak sözleşmeyle daha kötü bir yaşama mahkum olmak istemiyorsan ihanete geçit verme! İşkolumda sağlanacak bir birlik ve ortak mücadeleyle metal patronları dize getirilebilir. Bunu başarmanın yolu sendikana uygulayacağın baskıdan geçmektedir. ‘98 yılındaki çıkış, gerekli güç ve yeteneğe sahip olunduğunu göstermektedir.

Çelik-İş üyesi işçi arkadaşı!

Çelik-İş, Türk Metal Sendikası’nın imzaladığı ihanet sözleşmelerini eleştiriyor görünmesine rağmen bugüne kadar farklı bir tutum sergilemiş midir? Bu eleştiri, üye işçisinin çıkarını savunan mücadeleciler bir sendikal anlayışın mı göstergesi, yoksa uzlaşmacı tutumunun üstünü örtebilmenin bir kılıfı mıdır? Çelik-İş’in bugüne kadar tercih ettiği yol ikincisi olmuştur. Türk Metal’in gerçekleştirdiği ihanet de Çelik-İş yöneticileri tarafından, kendi ihanetçi tutumlarını gizlemenin ve “meşrulaştırmanın” aracı olarak kullanılmıştır. Sonuçta zararlı çıkan hep Çelik-İş işçisi olmuştur. Aynı ihanetçi tutum kendisini işletmelerde de, üye işçilerinin haklarını kollamak bir yana patronlarla aynı safta saldırılara ortak olmak şeklinde göstermiştir. Çelik-İş’in yıllardır gerçekleştirdiği bu oyunu boşa düşürmenin yolu, Çelik-İş işçisinin birleşik bir mücadele hattının örülmesi yönünde göstereceği çabadan ve sendika yönetimine uygulayacağı baskıdan geçmektedir.

Birleşik Metal-İş üyesi işçi arkadaşı!

Birleşik Metal-İş, tüm metal işçilerinden sunduğu sözleşme taslağına sahip çıkmasını istiyor. Oysa sunulan taslak metal işçilerinin etrafında birleşebileceği ve öncelikli sorunlarına çözüm getiren bir taslak olmaktan uzaktır. Esnek üretimin kimi maddelerine “sınırlandırılmış” bir biçimde olsa da sözleşme taslağında yer verilmektedir. Bu taslak BMİS’in mücadele anlayışının geçmiş dönemkilerden farklılık arzetmeyeceğini göstermektedir. Oysa MESS patronlarının bu yılki TİS’lerden beklediği sonuçlar düşünüldüğünde, metal işçileri hakları için en uzlaşmaz ve mücadeleciler bir anlayışla hareket etmesi

gereken bir dönemden geçmektedir. Böyle bir döneme uygun sendikal mücadele hattı da ancak sınıf sendikacılığı anlayışı zemininde varedilebilir.

BMİS yönetimi, sözleşme taslağında yer verdiği “Endüstriyel İlişkiler Kurulu” talebiyle metal işçilerine vaadettiği sınıf sendikacılığı anlayışından ne kadar uzak olduğunu göstermektedir. Bu kurul, “yönetimde söz sahibi olma” adı altında sendikaları fabrikaların birer eklentisi durumuna dönüştürecektir. Bugün fabrikalarda yaşanan sorunların kaynağı da “iş barışını” sağlama adıyla uygulanan uzlaşmacı tavrıdır. Çözümü ise haklarımız için mücadele etmekten geçmektedir. TİS görüşmelerinde BMİS yöneticilerinin, geçmiştekilerle aynı olumsuz pratiği sergilemelerine izin vermeyelim. BMİS’in sınıf sendikacılığı zemininde hareket etmesi için yönetime baskı uygulayalım. Esnek üretime ilişkin ve “Endüstriyel İlişkiler Kurulu”yla ilgili taleplerin sözleşme taslağından çıkarılmasını isteyelim.

Metal işçisi arkadaşı!

Sözleşmenin bizler lehine bağitlanmasını sağlamak, sendikal bölünmüşlüğe takılmadan ortak hareket edebilmemize bağlıdır. Sektörde bulunan yüzbin metal işçisinin sınıfsal çıkarları doğrultusunda eylem birliğini sağladığında MESS patronlarının dize getirilmesi işten bile değildir. ‘98’de Türk Metal’e üye arkadaşların gerçekleştirdiği eylem patronların hafızalarında hala korku dolu bir anıdır. Onların korkularını gerçeğe dönüştürmediğimiz müddetçe, hiçbir hakkı kazanamayacağımız gibi varolanları da koruyamayız. Başarılı bir TİS sonucu elde etmek için fabrikalar üzerinden yükselen ve tabanın iradesini yansıtan bağımsız “TİS komiteleri”ni kuralım. TİS sürecine ilişkin her türlü gelişmenin bizlere aktarılması, bizlere danışılmadan ve inisiyatifimiz dışında hiçbir kararın alınmaması yönünde sendika yöneticilerimize baskı uygulayalım.

TİS sürecine taraf olmak ve muhtemel satışa izin vermemek için aşağıdaki talepler doğrultusunda hareket etmeliyiz:

* İhracat artışından üretim rekorlarından bahsedildiği bir dönemde sendikaların taslaklarında yer verdiği ücret artış oranları yetersizdir. Yoksulluk sınırının bir milyar altı yüz milyonla ifade edildiği ülkemizde yoksulluğun üzerinde bir standarta kavuşmak, işletmelerde üretim rekorlarının kırılmasında pay sahibi olan metal işçisinin doğal hakkıdır. Sendika yönetimlerinin taslaklarda ifade ettikleri ücret talepleri kabul edilemez. Ücretlerin belirlenmesinde insanca yaşamaya yeterli ücret düzeyi esas alınmalıdır!

* Metal patronları artan kâr oranlarını, kurlsız ve keyfi sömürüye imkan sunan esnek çalışma ile gerçekleştirmektedirler. Esnek çalışmaya hayır! Esnek çalışmaya ilişkin hiçbir madde sözleşmede yer almamalıdır.

* Sendikal örgütlülüğü tasfiye etmenin ve varolan iş güvencesini ortadan kaldırmanın birer aracı olarak işletmelerde uygulanan taşeronlaştırma, kapsam dışı çalışma, “belirli süreli” iş sözleşmeleri vb. uygulamalara derhal son verilmelidir! Bu statülerde çalışanlar kadroya alınmalı, tek biçimli sözleşme uygulanmalıdır!

BDSP’li metal işçileri

Kapalı kapılar arkasında aynı oyun sahneleniyor...

Metal TİS'leri ve sorumluluklar

Metal sektöründe grup TİS görüşmeleri başlamış bulunuyor. MESS ile sektörde örgütlü Türk-Metal, Birleşik Metal-İş ve Öz Çelik-İş yönetimleri arasında yürüten görüşmeler her zamanki gibi kapalı kapılar arkasında sessiz sedasız sürdürülüyor. Görüşmelerin başlangıcında sözkonusu sendikalar tarafından yapılan açıklamalar, esasta ücret zammı taleplerine ilişkindi. Bununla birlikte her üç sendika da TİS taslaklarını kamuoyuna açıklamaktan geri durdular.

Geçmiş TİS süreçleri hatırlanırsa, bu saklama çabasının nedensiz olmadığı açıktır. Bugüne kadar belli bir rol dağılımı ile TİS'lerde alışlageldik bir oyunu sahneleyen sendika yönetimleri, her defasında işçileri yanıltıp ihanet sözleşmesine imza attılar. Bu oyunu bozmasa da epeyce zora sokan tek çıkış '98'de Türk Metal'e üye metal işçilerinin sarsıcı direnişiydi. Bunun dışında TİS süreçlerinde ihanet metal işçilerinin değişmez bir yazgısı halini aldı. Mevcut hakların üzerine yeni bir şey konulmadığı gibi, varolanın da masada bırakılmasıyla sonuçlandı. Süren TİS görüşmeleri de önceden alışık olduğumuz bir sahnenin yeniden kurulmasından başka bir beklenti yaratmıyor.

Bu sahnenin rol dağılımı ve kurgusu biliniyor. Türk Metal yönetimi ihanetin altına ilk imza atan olur, işkolunun ikinci büyük sendikası Birleşik Metal-İş, Türk-Metal yönetiminin ihaneti üzerinden kendi ihanetine mazeret bulur ve hemen arkasından ikinci imzayı atar, işkolunun en küçük sendikası Öz Çelik-İş ise herhangi bir açıklama yapma gereği dahi hissetmeden suskunlukla aynı ihaneti sergiler. Oyuncuların rolleri bundan ibarettir.

Metal işçileri, bu sahnenin bilincinde olarak, çaresiz ve edilgen bir tarzda bu sonu bekler haldeler. Halihazırda dışarıya yansıyan bir taban inisiyatifi girişimi, ileri sürülmüş bir talep ya da hazırlık görünmüyor.

Durumu değiştirecek bir güç ve inisiyatifin örgütlenmesi için ileri-öncü sınıf güçlerinin ciddi bir hesaplaşma temelinde öne çıkmaları zorunludur. Bu geline yerde büyük bir önem kazanmıştır. Zira MESS, kurlsız ve esnek çalışma düzenini işkoluna egemen hale getirmek için TİS'i bir araç olarak kullanmak, sınırsız sömürü ve keyfiyetinin önündeki her türlü engelden kurtulmak istemektedir. Bunun gerçekleşmesi durumunda metal işçilerinin yazgısı tümüyle patronların iki dudağı arasından çıkacak söze bağlı kılınacak, sendikal örgütlülük de tümüyle gereksizleşecektir.

Gerçekte de durum çok farklı değildir. Metal işkolunda sendikalar MESS'e üye işverenlerin oynacağı haline gelmişlerdir. Tüm de, yakın dönem pratiklerinden de görüleceği üzere, MESS kapitalistlerinin çıkarlarını işçilerin çıkarlarının üstüne koymuşlar, "işin ve işyerinin güvenliği" adı altında ücretlerin istikrarlı bir şekilde düşmesini, toplu işçi kıyımlarını ve esnek çalışma biçimlerinin sorunsuz olarak uygulanmasını güvencelemişlerdir. Sermaye işbirlikçiliğini mafyavari yöntemlerle

kurumsallaştırmış olan Türk Metal ile ondan farklı olduklarını ileri süren Birleşik Metal-İş ve Öz Çelik-İş arasında bu bakımdan bir fark bulunmamaktadır. Birinin açıkça ve kaba yöntemlerle yaptığını, diğerleri Türk Metal yönetiminin açık ihanetine sığınarak incelikli olarak yapmaktadırlar.

Bu nedenle geçmişte her bir sendika tarafından imzalanan TİS'ler arasında herhangi bir fark bulunmadığı gibi, örneğin kriz sonrasında MESS'in yürürlükteki TİS'i delme girişimi karşısında her üçü de direnmeksizin teslim bayrağını çekmişlerdir. Dolayısıyla metal işçilerinin nazarında TİS'ler de, sendikalar da kağıt üzerinde bir anlam taşımaktadır. Pratikte kapitalistler karşısında tümüyle savunmasız bir durumdadırlar.

Bu durum yine de TİS'lerin önemini karartmamalıdır. Zira TİS'ler, sermaye işbirlikçiliğini gelenek haline getirmiş sendika yönetimleriyle hesaplaşmanın, bu yapılabildiği ölçüde MESS karşısında direniş mevzilerini yeniden örebilmenin bir başlangıcı yapılabilir. '98'de Türk Metal üyesi işçilerin gösterdikleri inisiyatif, metal işçilerinin nasıl bir güce ve yeteneğe sahip olduklarını göstermişti. Doğrudan taban inisiyatifinin gücü olan bir hareketle pervasız Türk Metal yönetimi çaresiz bırakılmıştı. Bu inisiyatifin başarıya ulaşamamasının nedeni sendikal ihanetin gücü değil, hareketin yetersizlikleridir. Hareketin güçlü iç örgütlenmelere ve sonuca götürecekt ufkaya sahip bir önderliğe sahip olması durumunda, geleneksel sendikal ihaneti parçalayıp atmak zor değildir. Ancak tam da bu alandaki zayıflık nedeniyle yenilgi kaçınılmaz oldu. Metal işçileri sonuçta, şu ya da bu sendikal yönetimden çözüm aramak yerine sendikal yönetimlerden ve sermayeden bağımsız güç ve örgütlenmeleriyle sonuca ulaşabileceklerini görmüş oldular.

'98 deneyimi, hangi sendikada örgütlü olursa olsun tüm metal işçileri, özellikle de öncü nitelikteki metal işçileri için gerçek bir kılavuzdur. Mevcut şartlarda kaçınılmaz olan ihanete engel olmak ve kölelik şartlarındaki çalışma düzenine son vermek için

edilgen bir seyirci olmaktan çıkıp sürecin gerçek tarafı haline gelmenin ilk halkası, birimlerden başlayarak her bir işçinin söz ve karar hakkını kullanabileceği komiteler kurmaktır. İşyeri temelinde birim komiteleri, işyeri komiteleri, tek tek işyerlerinde oluşturulacak komiteler ise en yakın işyerlerinden başlayarak havza- il ve giderek ülke çapında merkezileştirilmelidir. Bunun ne denli zor olduğu açıktır, ancak önemli olan böyle bir bakışla hareket etmek ve her türlü çabayı buna bağlı kılabilmehtir. Ancak bu yapılabildiğinde, açığa çıkan öfke gerçek hedeflerine yönelebilir, saldırılar karşısında örgütlü bir güç olarak durulabilir.

Metal sendikaları her ne kadar farklı tonlar taşısalar ve yöntemler kullansalar da, sonuçta sermaye işbirlikçiliği çizgisinde ortaklaşmaktadırlar. Dolayısıyla kazanmak için sendika yönetimlerinden bağımsız bir eylem ve örgütlenme gücü ve "sınıfa karşı sınıf" çizgisi temel alınmak durumundadır. "Sınıfa karşı sınıf" çizgisi her türlü sınıf işbirlikçiliğinin panzehiridir ve işçi sınıfının birliğini sağlayacak yegane zemindir. "Sınıfa karşı sınıf" çizgisi MESS'te örgütlü kapitalistlerin ihtiyaçlarını ve buna bağlı olarak verecekleri kırıntıları değil, tümüyle işçi sınıfının meşru hak ve çıkarlarını temel alarak taleplerini oluşturur. MESS'in bu talepleri kendiliğinden ve masa başı görüşmelerle karşılamayacağı bilinciyle sınıfın meşru mücadele yöntemleriyle sonuca gider. Üretimden gelen gücün kullanımından kaçınmaz, her türlü hazırlığını sınıf mücadelesinin yasalarını temel alarak yapar.

Metal işçilerinin yaşadıkları koyu sefalet ve kölelik koşullarını değiştirmek için bundan başka bir mücadele anlayışı ve yolu bulunmamaktadır. Sermaye işbirlikçiliğine karşı "sınıfa karşı sınıf" çizgisinde bir hesaplaşma kaçınılmazdır. Böyle bir hesaplaşma iradesini gösterebilecek öncü metal işçileri zaman kaybetmeden biraraya gelmeli, bağımsız bir inisiyatif-örgütlenme ve eylem hattını yaşama geçirmelidirler. Sınıf devrimcileri de bu doğrultuda her türlü imkan ve gücü seferber ederek böyle bir hesaplaşmanın yolunu açabilmelidirler.

Sendikalar ve s

“Sendikalar işçi sınıfının sermayeye karşı hergünkü mücadelesini yürüttüğü ve kendini disipline ettiği sınıf örgütleridir. Fakat geniş ayrıcalıklarla donatılmış sendika bürokrasisi tarafından bu işlevlerinden büyük ölçüde uzaklaştırılmışlardır. TKİP, sermaye sınıfının bir parçası haline gelen ve işçi sınıfı hareketi içerisinde sermayenin ajanı rolünü üstlenen bu ihanet şebekesine karşı sistematik bir mücadele yürütür. Sendikaları devrimcileştirmeyi işçi sınıfını devrimcileştirme sürecinin temel bir boyutu olarak ele alır.”
(TKİP Programı)

Sendikalar sorunu, işçi sınıfı hareketini geliştirme ve devrimcileştirme, sınıf kitlelerini devrime hazırlama hedefleri çerçevesinde partimiz için stratejik önem taşıyan bir sorundur. Komünistler sınıfa yönelik çalışmalarının başından itibaren sendikalar sorununa da gerekli ilgiyi gösterdiler ve Partimizin Kuruluş Kongresi, sınıf hareketinin durumunu ve sınıf çalışmasının sorunlarını sendikalar sorunuyla bağlantıları içinde tartışıp değerlendirdi.

Partinin sınıf çalışmasındaki ilerlemesine bağlı olarak, bu temel önemde sorun artık çok daha somut ve canalcı biçimde durmaktadır önümüzde. Bu yeni durum, konuyu teorinin yanısıra ulusal ve uluslararası deneyimlerin ışığında daha derinden ve çok yönlü olarak incelememizi, parti içinde enine boyuna tartışmamızı gerektirmektedir. Bu inceleme ve tartışmalar konunun teorik ve ilkesel çerçevesini aydınlatacak, sendikalar cephesindeki güncel sorunlara ve partinin bu alandaki görevlerine de açıklık getirecektir. Bir bütün olarak parti, özellikle de sınıf çalışması içindeki kadro ve militanlarımız konuya ilişkin bu teorik ve taktik açıklıklarla donandıkları ölçüde, siyasal çalışmamızın ve mücadelemizin bu cephesindeki görevler de daha başarılı bir biçimde yerine getirilebilecektir.

Sınıf mücadelesi ve iktisadi mücadele

Proletaryanın sınıf mücadelesi, bütünlüğü içinde ekonomik, politik ve teorik olmak üzere üç temel biçimden (ki buna mücadelenin üç yönü ya da cephesi de denebilir) oluşur. Bu mücadeleler birbirlerinin zorunlu tamamlayıcısıdır. Bu bütünlük içinde esas ve belirleyici olan politik mücadeledir. Politik mücadele proletaryanın genel sınıf çıkarlarına dayanır ve temel devrimci amaç ve hedeflerini gerçekleştirmeye yönelir. Bu nedenle öteki iki temel mücadele biçimi politik mücadeleye tabidirler; proleter sınıf mücadelesinin genel çıkarları ve tayin edici başarısı için de tabi olmak zorundadırlar.

Öte yandan politik mücadelenin bu tayin edici konumu, hiçbir biçimde teorik ve iktisadi mücadelenin önemini azaltmaz. Tersine, yolu ve yönü teorik mücadele tarafından aydınlatılmayan ve ekonomik mücadelenin kendine özgü dinamizmi ve çok yönlü olanaklarıyla beslenmeyen bir politik mücadelenin sonuçta

herhangi bir başarı şansı da kalmaz. Dolayısıyla, politik mücadelenin esas ve tayin edici konumu temelinde vurgulanması gereken, proleter sınıf mücadelesinin organik bütünlüğüdür; bu üç temel mücadele biçimi arasındaki yakın, sıkı ve kopmaz ilişkidir.

Ekonomik mücadele, temelde işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarında kısmi iyileştirmeler gerçekleştirme mücadelesidir. Daha yüksek ücretler, daha kısa çalışma süresi ve daha iyi çalışma koşulları, bu mücadelenin esas kapsamını oluşturur. Bu mücadele tek tek fabrika ve işletmelerdeki kapitalistlere ya da şu veya bu üretim ve hizmet dalındaki sermaye gruplarına karşı yürütülür. Geniş anlamda bu mücadele, (ki bu onun politik mücadeleye yaklaştığı, ifade uygunsu onunla kesiştiği ve ona dönüştüğü noktadır), sınıfın çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesine yönelik genel reform mücadelelerini de kapsar.

Nesnel bir mantığa ve temele sahip olan bu mücadele kapitalist düzen altında gerekli, bundan da öteye zorunludur. Bu nesnel ve zorunlu mantığından dolaydır ki birçok durumda kendiliğinden ortaya

çıkır. İşçi sınıfının en geri, bilinçsiz ve örgütsüz kesimleri bile bu mücadeleye kendiliğinden itilirler ve ilkel anlamda ilk sınıfsal uyanışlarını da çoğu durumda bu mücadeleler içinde yaşarlar.

Ekonomik mücadele bir yandan işçi sınıfını fiziki ve manevi yozlaşmadan korurken, öte yandan sınıf kitlelerinin birleşme ve dayanışma bilincini geliştirir, örgütlenme ve mücadele kapasitesini ve yeteneğini ilerletir. TKİP Programı’nın “*Emeğin Korunması*”na ayrılmış bölümünün (ki bölüm geniş anlamda ekonomik mücadeleye denk düşer) sunuşunda, bu ikili yön, “*işçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunması, kendi kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede savaşıma gücü ve yeteneğinin yükseltilmesi için*” sözleriyle dile getirilir.

Ekonomik mücadeleyle elde edilen kazanımlar, işçi sınıfını fiziki ve manevi/kültürel yozlaşmadan korur. Düşük ücretler, uzun işgünü, bunlardan ayrı düşünülemeyecek olan kötü çalışma ve yaşam koşulları, işçi sınıfı kitlelerini (ve kuşaklarını) fiziki yıpranma ve bozulmanın çok yönlü sonuçları ile yüz yüze bırakır. Bununla da kalmaz, eğitimden ve kültürden yoksun bırakılmanın, sosyal ve siyasal

yaşamdaki dışlanmanın bir sonucu olarak ve sefalete dayalı yaşamın çok yönlü etkileri altında, manevi ve kültürel bir yozlaşmaya da sürükler. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesi öncelikle kapitalist sömürü ve köleliğin bu dolaysız sonuçlarına karşı bir direnişi ve savunmayı anlatır.

Öte yandan bu mücadele, adım adım işçi kitlelerinin bilincini ilerletir, birliğini, dayanışmasını, örgütlenmesini ve eylem yeteneğini güçlendirir. İşçiler bu mücadele içinde, bu mücadelelerin eğitici deneyimleri sayesinde, kendi durumlarının ve güçlerinin gitgide daha çok bilincine varırlar; birleşmenin, örgütlenmenin, dayanışmanın ve mücadele etmenin anlamını, önemini ve işlevini, henüz sınırlı, geri ve ilkel biçimiyle de olsa, kavramaya başlarlar. Özetle ekonomik mücadele, her zaman ve her yerde, işçi kitlelerine ilk mücadele eğitimlerini sağlar, onların birliğini ve örgütlenmesini geliştirmeye hizmet eder ve onu daha ileri mücadelelere hazırlar. “*Eğer işçi sınıfı, sermaye ile olan günlük çatışmasında gerileyecek olsaydı, daha büyük çapta şu ya da bu harekete girişme olanağından kendi kendini yoksun bırakmış olurdu*” (Marx).

Kendi başına alındığında bu mücadele kapitalizmin temellerine hiçbir biçimde dokunmaz ve sömürüyü ortadan kaldırmaz. Ekonomik mücadele

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

*Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!*

Sayısı: 238, Ağustos 2004

Sendikalar ve sınıf mücadelesi

“Sendikalar işçi sınıfının sermayeye karşı hergünkü mücadelesini yürüttüğü ve kendini disipline ettiği sınıf örgütleridir. Fakat geniş ayrıcalıklarla donatılmış sendika bürokrasisi tarafından bu işlevlerinden büyük ölçüde uzaklaştırılmışlardır. TKİP, sermaye sınıfının bir parçası haline gelen ve işçi sınıfı hareketi içerisinde sermayenin ajanı rolünü üstlenen bu ihanet şebekesine karşı sistematik bir mücadele yürütür. Sendikaları devrimcileştirmeyi işçi sınıfını devrimcileştirme sürecinin temel bir boyutu olarak ele alır.”
(TKİP Programı)

ve militanlarımız konuya ilişkin bu teorik ve taktik açıklıklarla donandıkları ölçüde, siyasal çalışmamızın ve mücadelemizin bu cephesindeki görevler de daha başarılı bir biçimde yerine getirilebilecektir.

Sınıf mücadelesi ve iktisadi mücadele

Sendikalar sorunu, işçi sınıfı hareketini geliştirme ve devrimcileştirme, sınıf kitlelerini devrime hazırlama hedefleri çerçevesinde partimiz için stratejik önem taşıyan bir sorundur. Komünistler sınıfa yönelik çalışmalarının başından itibaren sendikalar sorununa da gerekli ilgiyi gösterdiler ve Partimizin Kuruluş Kongresi, sınıf hareketinin durumunu ve sınıf çalışmasının sorunlarını sendikalar sorunuyla bağlantıları içinde tartışıp değerlendirdi.

Partinin sınıf çalışmasındaki ilerlemeye bağlı olarak, bu temel önemde sorun artık çok daha somut ve canalcı biçimde durmaktadır önümüzde. Bu yeni durum, konuyu teorinin yanısıra ulusal ve uluslararası deneyimlerin ışığında daha derinden ve çok yönlü olarak incelememizi, parti içinde enine boyuna tartışmamızı gerektirmektedir. Bu inceleme ve tartışmalar konunun teorik ve ilkesel çerçevesini aydınlatacak, sendikalar cephesindeki güncel sorunlara ve partinin bu alandaki görevlerine de açıklık getirecektir. Bir bütün olarak parti, özellikle de sınıf çalışması içindeki kadro

Proletaryanın sınıf mücadelesi, bütünlüğü içinde ekonomik, politik ve teorik olmak üzere üç temel biçimden (ki buna mücadelenin üç yönü ya da cephesi de denebilir) oluşur. Bu mücadeleler birbirlerinin zorunlu tamamlayıcısıdır. Bu bütünlük içinde esas ve belirleyici olan politik mücadeledir. Politik mücadele proletaryanın genel sınıf çıkarlarına dayanır ve temel devrimci amaç ve hedeflerini gerçekleştirmeye yönelir. Bu nedenle öteki iki temel mücadele biçimi politik mücadeleye tabidirler, proleter sınıf mücadelesinin genel çıkarları ve tayin edici başarısı için de tabi olmak zorundadırlar.

Öte yandan politik mücadelenin bu tayin edici konumu, hiçbir biçimde teorik ve iktisadi mücadelenin önemini azaltmaz.

ınıf mücadelesi

kendi sınırları içinde doğası gereği yalnızca kapitalizmin sonuçlarına yönelir ve sömürüyü sınırlandırmaya (ki genellikle geçici olmaya mahkum biçimde) hizmet eder. Fakat devrimci bakış açısından bu mücadele hiçbir zaman kendi başına ele alınmaz; tersine, her zaman proleter sınıf mücadelesinin bütünü içinde kavranır ve politik mücadeleye tabi biçimde ele alınır. Böyle olduğunda ise ekonomik mücadele tüm dar, sınırlı ve kısmi niteliğine rağmen, proletaryanın genel sınıf mücadelesi için büyük ve çok yönlü olanaklar sağlar.

Fakat bu bütünlük salt politik mücadeleye sağladığı olanaklardan dolayı önem taşımaz. Tersinden de, ekonomik mücadele, ancak proletaryanın genel mücadelesinin bir parçası olarak kavrandığı ve politik mücadeleye doğru bir biçimde bağlandığı ölçüde, işçi kitlelerinin çalışma ve yaşam koşullarında gerçekten belli iyileştirmeler sağlayabilir. Dahası, bu mücadelenin ve kazanımların işçi sınıfının uyuşturulmasına ve böylece kapitalist düzene bağlanmasına değil, tersine, sınıf bilincinin ve örgütlenmesinin gelişmesine hizmet etmesi de ancak böylece güvence altına alınır. Devrimci iktidar mücadelesi perspektifi içinde ele alınan bir politik mücadeleye bağlanmadığı sürece, salt ekonomik sınırlarda bir mücadele (ki buna politik nitelik taşıyan ekonomik-demokratik reformlar mücadelesi de dahildir), işçi sınıfını burjuvazinin ve burjuva politikasının eklentisi olmaktan kurtaramaz. Bu sınırlarda bir mücadele ona hiçbir kalıcı kazanım sağlamadığı gibi, ilelebet sermayenin ücretli kölesi olarak kalmasına yolaçar.

Proletaryanın sınıf mücadelesini bütünlüğü içinde kavrayamayan, onu en geri, dar ve sınırlı biçimine indirgeyen ekonomist anlayışı reddetme ile bütünsel mücadelenin temel bir yönü olarak ekonomik mücadeleyi küçümseme iki ayrı şeydir. Yazık ki Türkiye'nin halkçı küçük-burjuva akımları uzun yıllar bu hataya düştüler, politik mücadelenin önemi ve belirleyiciliği adına ekonomik-sendikal mücadeleyi küçümsediler, bunu reformizme ait bir alan sayabildiler. Oysa ekonomik mücadele sözkonusu olduğunda sorun onu önemsemek ya da küçümsemek değil, fakat doğru bir biçimde ele alarak proletaryanın genel sınıf mücadelesi içinde yerli yerine orturtmaktır.

İdeolojik açıdan ekonomist anlayışın sağlam temellere dayalı en kapsamlı eleştirisini yapan Lenin, bizzat Rus devrimi deneyimine de dayanarak, ekonomik mücadeleye dayalı kitle hareketini *“devrimci bunalımın ilk kaynağı ve en önemli”* temeli olarak tanımlar (Mart 1907), *“Devrimci hareketin bütün güçlü dalgalarının yalnızca bu türden ekonomik kitle hareketleri temelinde ortaya çıktığını”* vurgular (Mart 1906). 1905 Devrimi'nin deneyimlerini irdeleyen çalışmasında Rosa Luxemburg'un da aynı düşüncüyü altını çizerek dile getirdiğini biliyoruz. Mücadelenin bütünlüğü konusunda ise Lenin, yine bizzat devrim deneyimine dayanarak, *“Ekonomik ve siyasi mücadelenin birleştirilmesinin ve işçi yürütülmesinin bütün bu biçimleri, hareketin devrimci kitle grevlerini yaratan gücünün hem bir koşulu, hem de bir güvencesi”* olduğunu vurgular (Şubat 1913).

Devrimci kitle pratiğinin tarihsel verilerine dayanan bu düşünce ve gözlemler, sınıflar mücadelesinde işçi sınıfının *“iktisadi eylemi ile*

siyasal eyleminin ayrılmazcasına birbirlerine bağlı olduğunu” (Marx, Eylül 1871) vurgulayan temel marksist düşünceyle örtüşmekte, onun tarihsel bir doğrulanması olmaktadır. (Elbette Marx'ın bir Enternasyonal kararı olarak yaptığı bu önemli vurgu, bir gerçeğin basitçe dile getirilmesi ihtiyacından doğmuyordu. Bu, işçi sınıfı mücadelesinin farklı yönlerini birbirinden koparan, ekonomik mücadele ve örgütlenme adına siyasal mücadele ve örgütlenmeyi, ya da tersinden politik mücadele ve örgütlenme adına ekonomik mücadeleyi küçümseyen, hatta reddeden küçük-burjuva eğilimlere karşı alınmış ilkesel bir tutumun ifadesiydi.)

İktisadi mücadele ve sendikalar

Sendikalar işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin tarihsel olarak oluşmuş örgütsel biçimidir. Tarihsel oluşumlarının başlangıç evrelerinde işçilerin kapitalist sömürünün sonuçlarına karşı mücadelelerinden büyük ölçüde kendiliğinden doğdular. Tarihsel ve evrensel deneyim onların işçilerin ekonomik mücadelesi için en uygun örgütsel biçim olduğunu gösterdi ve bu işçi hareketinin filizlendiği her yerde bu örgütlerin bilinçli çabaları da kurulmasını beraberinde getirdi. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinin büyük ölçüde sendikalarla özdeşleşmesi, dolayısıyla bu mücadelenin aynı zamanda sendikal mücadele olarak anılması bundan dolayıdır. Aynı olgu, sendikaların işçi sınıfının ekonomik mücadelesi çerçevesinde tarihsel olarak salt gerekli değil aynı zamanda kaçınılmaz örgütler olduğunu da gösterir.

Ekonomik mücadelenin doğası gereği sendikalar, işletme ya da işkolu düzeyinde işçi sınıfının nispeten geniş kesimlerini kucaklayan kitlesel örgütlerdir. Ekonomik mücadelenin kendi sınırları içinde geri, dar ve işçilerin dolaysız gündelik çıkarlarına yönelen

karakteri, işçilerin kitle halinde sendikalarda örgütlenmesini kolaylaştırır. Bu mücadelenin deneyimleri ve dolaysız kazanımları, işçilerin bu örgütleri sıkı sıkıya benimsemesini ve böylece sendikaların az çok istikrarlı bir varlık zemini kazanmasını sağlar. Sendikalar ekonomik mücadelenin geliştirilmesinin araçları olarak kalmazlar, bizzat bu mücadele sayesinde yaygınlaşır ve böylece daha geniş işçi kitleleri içinde örgütlenmeyi de başarırlar.

Ekonomik mücadelenin işçilerin eğitiminde oynadığı rol, doğal olarak bu mücadelenin araçları olan sendikalar için de geçerlidir. Sendikaların işçiler için mücadele okulu olarak nitelenmesi buradan gelir. Fakat eğitim ve bilinçlenmenin bu kadarı ekonomik mücadelenin kendisinden ve kendiliğinden gelir. Oysa bundan da önemli olan sendikaların işçilerin eğitim ve bilinçlendirilmesinde oynayabilecekleri, oynamaları gereken bilinçli roldür. Bu ise onlara egemen ideoloji ve politikadan ayrı düşünülemez. İşçi sınıfının devrimci dünya görüşü ve politikasının egemen olduğu durumda sendikalar devrimci sınıf mücadelesi ve sosyalizm okulu rolü de oynarlar. Her biçimiyle burjuva dünya görüşü ve politikasının egemenliği durumunda ise, sendikalar işçi sınıfını gündelik ve parçalı mücadelenin dar sınırları içinde kötürümleştirmenin, böylece devrimci politika ve mücadeleden özenle uzak tutmanın araçlarına dönüşürler.

Sendikalar, işçilerin ekonomik istemlerine ve gündelik çıkarlarına yönelik mücadelenin en uygun araçlarıdır. Fakat proletaryanın genel sınıf mücadelesi açısından bakıldığında sendikaların bundan da önemli olan işlevi, geniş işçi sınıfı kitleleri için bir örgütlenme odağı olarak oynadıkları roldür. Sendikalar, işçiler henüz gelişmelerinin en geri aşamasındayken bile onların geniş kesimlerini birleştirmeye ve örgütlemeye elverişli araçlar olmak bakımından benzersiz örgütlerdir.

Elbette sendikalar işçi sınıfının tek kitlesel örgüt biçimi değildir. Tarihsel deneyimin de gösterdiği gibi, mücadelenin farklı aşamaları ve ihtiyaçları kendi dinamizmi içinde farklı kitlesel sınıf örgütleri ortaya çıkarır. Bunlardan örneğin işçi sovyetleri (konseyleri ya da meclisleri), ortaya çıktıkları andan itibaren sendikalarla kıyaslanamaz bir önem kazanırlar. Fakat sendikalar işçi sınıfının tüm öteki kitle örgütlerinden farklı olarak, mücadelenin her döneminde ve aşamasında gerekli ve zorunludurlar. İşçi hareketinin henüz en geri ve ilkel aşamasında ortaya çıkan sendikalar, kapitalizmden sosyalizme miras kalarak değişen konumları ve işlevleriyle varlıklarını sınıfsız toplumun kurulması mücadelesinin ileri aşamalarına kadar korurlar. Bu denli geniş bir tarihsel süreçte ve birbirinden temelden farklı toplumsal koşullarda işçi sınıfı için gerekli ve zorunlu örgütler olmaları bile sendikaların stratejik önemini göstermeye yeter.

İstikrarlı ve uzun süreli kitle örgütü olma karakteri, işçi sınıfının örgütlenme merkezleri olarak sendikalara ayrı bir önem kazandırır. Sendikalar, sermayeye karşı gündelik mücadeleler içinde geniş işçi sınıfı ordusunun adım adım birleştirilmesini ve örgütlenmesini sağlarlar. Bu mücadelenin gündelik, kısa süreli sonuçlarından bağımsız olarak sendikaları sınıf mücadelesi için önemli kılan, örgütlenme araçları

ve merkezleri olarak oynadıkları bu roldür.

“*Sendikalar, sermaye ile emek arasındaki yer yer küçük çatışmalardan ibaret gündelik savaş için vazgeçilmez iseler de, örgütlü aygıtlar olarak, bizzat ücretlilik sisteminin kaldırılması için çok daha önemlidirler*” (Marx).

Bu sözler sendikaların iktisadi mücadelenin ötesindeki temel stratejik işlevine ışık tutmaktadır. Sendikalar mesleki dar görüşlülüğü ve salt gündelik çıkarlara dayalı mücadele sınırlılığını bir yana bırakarak, bir bütün olarak sınıf çıkarları ve hedefleri için de mücadele etmek, bunun için de politik yaşamın tümüyle ilgilenmek, politik sorunların tümü karşısında işçi sınıfının devrimci tavrını takınmak zorundadırlar. Ancak böylece sınıfın gündelik çıkarlarıyla birlikte temel sınıf çıkarlarını da savunan gerçek sınıf örgütleri haline gelebilirler.

Fakat sendikalar bu işlevi hiçbir durumda kendiliğinden ve kendi kendine değil, fakat her zaman ancak devrimci sınıf politikasının egemenliği koşullarında ve devrimci sınıf partisinin yol göstericiliği altında hareket ettikleri sürece yerine getirebilirler. Bu olmadığı takdirde ve hele de burjuva politikasının egemenliği koşullarında, sendikalar sınıfın kitlesel örgütleri olarak tam tersi bir rol oynarlar; işçi sınıfını burjuvazi adına denetim altında tutmanın, düzene sağlamca eklemlenmenin ve böylece devrimci sınıf mücadelesinden ve devrimden alıkoymanın etkili araçlarına dönüşürler.

Sendikalar ve devrimci sınıf partisi

Böylece sınıfın kitlesel örgütleri olarak sendikalar ile sınıf örgütlenmesinin en üst biçimi ve öncü gücü olarak komünist partisi arasındaki ilişkilere de gelmiş oluyoruz. Bu ilişkinin esası örgütsel değil fakat politiktir. Sorun temelde, sendikaların işçilerin gündelik ekonomik mücadelesini hangi politik perspektif içinde ele alacakları sorunudur. Bu sorunun genel çerçevesi konusunda söylenmesi gerekenleri, işçi sınıfının ekonomik mücadelesi ile politik mücadelesi arasındaki ilişki üzerinden halihazırda söylemiş bulunuyoruz. Bütün bunlar, bakış açısı ve davranış çizgisi olarak, gerçek devrimci sınıf sendikaları için de geçerlidir. Sendikalar işçileri gündelik mücadeleler içinde sermayenin saldırılarına karşı savunmakla kalmamalı, bu mücadeleyi devrimci sınıf perspektifiyle ele almalı, işçi sınıfının ücretli kölelik düzeninden kurtulma temel hedefine bağlamalıdır. Ancak böylece gerçek sınıf örgütleri olarak davranmış, her türlü burjuva etki ve politikanın dışına çıkmış olurlar.

Kuşkusuz sorun hiç de salt sendikalardan bu çizgide davranmalarını istemek değil, fakat çok yönlü ve zorlu bir mücadeleyle sendikaları bu çizgiye getirmektir. Bu ise ne kolay ve ne de kısa süreli bir iştir. Burjuvazinin işçi sınıfını bizzat sendikalar üzerinden kuşatma ve denetim altına alma çabası ve bu alandaki büyük başarısı düşünüldüğünde, buradaki zorluk daha iyi anlaşılır. Fakat partinin sınıf tabanında ve sendikalar içindeki devrimci çalışması sayesinde sendikalar bu çizgiye getirilebildiği ölçüde, parti ile sendikalar arasındaki ilişkiyi olması gereken çerçevede kurmak ve yürütmek kolaylaşır.

Sendikalar devrimci sınıf çizgisine getirilmiş olsalar bile, yürüttükleri çalışmanın kendine özgü niteliği ve kapsadıkları işçi kitlesinin bundan ayrı düşünülemeyecek olan politik heterojenliği, onların örgütsel açıdan partiden bağımsız olmalarını gerektirir. Fakat tam da devrimci sınıf çizgisinin egemenliği, parti ile sendikalar arasında yakın ve sıkı bir işbirliğini olanaklı kılar ve alabildiğine kolaylaştırır. Bu durumda sendikalar partinin geniş işçi kitleleriyle bağ kurmasını ve onları örgütlü bir güç olarak devrimci sınıf çizgisinde harekete geçirmesini kolaylaştıran dayanaklar olurlar.

Emperyalist metropollerde burjuvazinin işçi sendikalarını denetim altına almadaki büyük tarihi başarısı, evrensel bir deneyim olarak bağımlı ülkeler burjuvazisi önünde de “yeni ufuklar” açtı. Birçok ülkede (ve bu arada İkinci Dünya Savaşı sonrası Türkiye’inde) işçi sendikaları, işçi sınıfının tabandan gelen dinamizmini mümkün mertebe bloke ederek, daha baştan devlet denetimi ve yönlendirmesi altında kuruldular. Türkiye gibi ülkelerde ve genel olarak bağımlı ülkelerde sendika bürokrasisinin dayanabileceği sözü edilebilir bir işçi aristokrasisi bulunmadığı için de, burjuvazi sendikalar üzerindeki denetimini çok daha özel yöntemlerle sürdürme yoluna gitti. Bunda temel dayanağı ise özel olarak eğitilmiş ve desteklenmiş bir profesyonel sendikacılar kastı oldu.

Sendikaların tarafsızlığı düşüncesi ve siyaset üstülüğü iddiası bir burjuva aldatmacasından başka bir şey değildir. Sendikalar yapıları gereği işçi sınıfı örgütleri oldukları için burjuvazi onlardan burjuva partilerinden yana tavır almalarını ve burjuva politikasını desteklemelerini kolay kolay isteyemez. Bunun yerine sendikaların politika dışı, tarafsız ve siyaset üstü olmasını ister ve bunu da onların ekonomik mücadele örgütleri olmalarıyla, bununla sınırlı kalmaları gereğiyle ilişkilendirir. Böylece de onların sınıf politikası izlemelerini, devrimci sınıf partisiyle yakın ilişki içinde çalışmalarını ve devrimci politik amaçlar gütmelerini engellemeye, gerçekte egemen burjuva ideolojisine ve politikasına boyun eğmelerini ve kurulu düzeni benimsemelerini, hiç değilse onun temellerine dokunacak her türlü davranıştan geri durmalarını sağlamaya çalışır.

Komünistler sendikaların tarafsızlığı ve siyaset üstülüğü safsatasına karşı etkili bir mücadele yürütürler ve sendikaları devrimci sınıf çizgisine çekmeye ve böylece de sınıfın devrimci partisi ile en yakın ve sıkı bağlar içinde hareket etmelerini sağlamaya çalışırlar. Fakat bunda ne denli başarılı olurlarsa olsunlar, sendikaların basitçe partinin örgütsel eklentisi olmasını istemekten de özenle uzak dururlar. Kendine özgü konumları ve yürüttükleri çalışmanın özgün niteliği nedeniyle, sendikalar ile parti arasında kaba bağımlılık ilişkisinin faydadan çok zarar getireceğini bilirler. Buna yönelik bir davranış çizgisinin her eğilimden işçi kitlelerinin sendikalar aracılığıyla kucaklanmasını, sınıf mücadelesi pratiği içinde seferber edilmesini ve böylece eğitilip devrimci amaçlara kazanılmasını zora sokacağı bilinciyle hareket ederler. Komünist partisinin sendikaların izlediği politikada etkili olmasını, sendikaların örgütsel bağımsızlığını ortadan kaldırarak ya da zedeleyerek değil, fakat tabanda ve sendikalar bünyesindeki çalışma yoluyla devrimci politikayı her düzeyde etkin kılarak sağlamaya çalışırlar. Komünistler bunda başarılı oldukları ölçüde, sendikalar, ilkin izledikleri çizgi üzerinden ve ikinci olarak da bünyelerindeki komünist çalışmanın her düzeydeki dolaysız gücü ve etkisi sayesinde partiye yakınlaşırlar, onunla sıkı bir işbirliğine girerler ve politik yürüngesinde hareket eder hale gelirler.

Sonuç olarak, işçi sınıfının mücadelesinin bütünlüğü, bu çerçevede politik mücadele ile ekonomik mücadele arasında ilkinin belirleyiciliği temelinde kurulması gereken sıkı ve kopmaz bağ, ekonomik mücadele örgütleri olarak sendikalar ile politik mücadelenin öncü ve yönlendirici örgütü olarak devrimci sınıf partisi arasındaki ilişkinin de çerçevesini verir bize. Kendi sınırları içinde sendikalar işçilerin gündelik, mesleki ve dolayısıyla kısmi çıkarlarını, parti ise bir bütün olarak işçi sınıfının uzun vadeli genel devrimci sınıf çıkarlarını temsil eder. Bu, ideoloji ve politikada sendikaların neden partiye tabi olması, onun önderliği altında hareket etmesi gerektiğini de açıklar.

Devrimci sınıf partisi ile sendikalar arasındaki bu

yakın, sıkı ve sürekli işbirliği, işçi sınıfının genel devrimci mücadelesi için vazgeçilmezdir. Bu ilişki vazgeçilmezdir; çünkü “*dünyanın hiçbir yerinde proletaryanın gelişmesi, sendikalar olmadan, sendikaların ve işçi sınıfı partisinin karşılıklı eylemi olmadan gerçekleşmemiştir ve gerçekleşemez*” (Lenin). Bu ilişki vazgeçilmezdir; çünkü sendikalar “*işçi sınıfının örgütlenme araçları olarak burjuvaziye karşı savaşım için son derece büyük bir önem taşırlar*” (Marx). Bu ilişki vazgeçilmezdir; çünkü, “*ilk baştaki amaçları dışında sendikaların*”, “*işçi sınıfının örgütlenme ocakları olarak, işçilerin tam kurtuluşu gibi çok güçlü bir çıkar uğruna, daha bilinçli bir biçimde hareket etmeyi öğrenmeleri gerekir*” (Marx) ve bunu ise onlar ancak devrimci sınıf partisinden, onun önderliği ve yol göstericiliği sayesinde öğrenebilirler.

Sendikalar ve sendika bürokrasisi

Sendikaların burjuvaziye karşı inatçı direnişlerin sonucu olarak ve onyılları bulan bir mücadeleyle kendilerini kabul ettirdiklerini biliyoruz. Başlangıçta sendikaları engellemeye çalışan ve yasaklama yoluna giden burjuvazi, onların kendilerini işçi sınıfının direnişiyle zorla kabul ettirmesinin ardından ise olanaklı olduğunca etkisizleştirmeye çalıştı. Bu çabalar da istenen sonucu vermeyince ve işçi hareketi bünyesindeki gelişmeler uygun zemini oluşturunca daha değişik bir yol denedi. Sendikaların sınıf mücadelesinde oynadığı ve oynayabileceği son derece önemli rolü de gözönünde bulundurarak, çok yönlü çabalarla bu örgütleri kendi denetimi altına almaya çalıştı ve dünya çapındaki tarihsel deneyimlerin açıkça gösterdiği gibi sonuçta bunda bir hayli de başarılı oldu.

Burjuvazi işçi sınıfı hareketinin başlangıç dönemlerinde bu olanağı, bizzat sendikaların kendine özgü konumu ve işlevinin doğurduğu yanlış eğilimler sayesinde yakaladı. Ekonomik mücadelenin politik mücadeleden, kısmi istemler uğruna gündelik mücadelenin temel sınıf çıkarları ve hedefleri uğruna devrimci mücadeleden, sömürüyü sınırlama mücadelesinin sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesinden koparılması, sendikalar bünyesinde kendini gösteren bu zaaflı eğilimlerin ideolojik kaynağını oluşturdu (İngiliz trade-unionculuğu başlangıçtaki biçimiyle bu eğilimin klasik temsilcisiydi). İşçi sınıfının henüz yeterince olgunlaşmadığı bir aşamada işçi hareketi içinde etkin olan çeşitli türden küçük-burjuva sosyalist akımların (iktisadi mücadele ve örgütlenmeye karşı çıkan prodhonculuk, siyasal mücadele ve örgütlenmeye karşı olan bakunincilik ve genel olarak anarko-sendikalizm, iktisadi mücadeleyi yararsız ve sonuçsuz bulup reddeden lasalcılık vb.) yanlış ve çarpık yaklaşımları bu eğilimleri farklı yönlerden ayrıca besledi.

Lenin sendikaların gelişmelerinin belli bir evresinde sergiledikleri bu mesleki darkafillilik hakkında şunları söylemektedir: “*Sendikalar,*

kapitalizmin gelişmesinin başlangıcında işçi sınıfına pek büyük bir ilerleme sağladılar; bu örgütler, işçilerin dağılmak ve güçsüz durumuna son verip onların ilk sınıf gruplaşmalarını gerçekleştirdiler. Proleterlerin sınıf birliğinin en yüksek biçimi, proletaryanın devrimci partisi (...) gelişmeye başladığı zaman, sendikalar, kaçınılmaz olarak, **bazı** gerici özellikler, bir çeşit mesleki dar görüşlülük, siyaset-dışı kalma eğilimi, bir çeşit hareketsizlik vb. eğilimi göstermeye başladılar. (Lenin, “Sol” Komünizm...). Bu türden eğilimler son tahlilde burjuva ideolojisi ve politikasının sendikalar bünyesinde yansımından başka bir şey değildi ve gerisin geri sendikaların bu aynı ideoloji ve politikasının etki alanında hareket etmesini ayrıca kolaylaştırdılar.

Fakat sürecin ilerlemesine de bağlı olarak burjuvazinin başarısında bundan da önemli bir rol oynayan yeni bir etken belirdi: Ayrıcalıklarla donanmış ve giderek kastlaşmış bir sendika bürokrasisi. Sendikalar bünyesinde zamanla ayrıcalıklı bir bürokratik yönetim kastı ortaya çıktı. Bu kast, işçi sınıfının ayrıcalıklı dar bir kesimini oluşturan işçi aristokrasisi ile birlikte burjuvalaşmış bir işçi tabakasının ifadesi oldu. Bu burjuvalaşmış işçi tabakası, işçi sınıfı içinde burjuvazi için temel önemde bir sosyal dayanak haline geldi ve bundan böyle işçi hareketi içinde burjuvazinin ajanı rolünü oynamaya başladı. Bir yandan sosyalist işçi partilerini reformist burjuva işçi partileri olarak yozlaştırırken, öte yandan sendikaları burjuva düzeninin zararsız eklentileri ve burjuvazi payına işçi kitlelerini denetim altında tutmanın araçları haline getirdi. Geçmişte mesleki dar kafalılık olarak kendini gösteren ideolojik eğilimler ve politik davranışlar, bundan böyle artık işçi sınıfını kapitalizme karşı mücadeleden ve devrimden uzak tutmanın bilinçli araçları ve dayanakları haline geldiler. Çabalarını artık açıkça ekonomik reformlar mücadelesiyle sınırlayan oportünist sendikaların bu tutumunu kendi cephesinden, kendilerini gitgide daha çok burjuva düzen koşullarına uyarlamış bulunan sosyal-demokrat partilerin parlamentarizme dayalı politik reformlar çizgisi tamamladı. İkisi birarada ve yakın bir işbirliği halinde işçi hareketini sendikal ve politik cepheden burjuvazinin denetimine soktular. II. Enternasyonal’in çürümesi ve birinci emperyalist savaşla birlikte utanç verici çöküşü bunun ürünü ve sonucuydu.

Fakat genel olarak emperyalist batılı ülkelerde yaşanan bu gelişme, işçi hareketi bünyesindeki sendikal yozlaşmanın ve çürümenin, bir başka ifadeyle işçi sınıfının sendikal örgütlerini burjuva düzene peşkeş çekmenin henüz ilk aşamasıydı. Birinci emperyalist dünya savaşı sonrasında bunu yeni aşamalar izledi ve bu süreç zamanla burjuvaziyle ve burjuva devlet aygıtıyla çok yönlü bir kaynaşmaya vardı. Bu dönüşümü yaşayan sendikalar, işçileri bir araya getiren, işçilerin dar iktisadi çıkarları ve gündelik istemleri için hala da bir şeyler yapan (ki bu onların işçi kitlelerini denetim altında tutabilmelerinin zorunlu koşuludur) örgütler olma özelliklerini korusalar da, kurumlaşmaları ve iktisadi-mali ilişkileriyle sermaye sınıfının ve kapitalist devletin uzantısı aygıtlar haline geldiler. (Bunun tipik bir örneğini, bugün Alman Sendika Konfederasyonu DGB üzerinden görmekteyiz).

Geçerken parantez içinde belirtmiş olalım. Bu köklü dönüşüm, onların tabanında devrimci çalışmayı etkili biçimde sürdürme ihtiyacını ortadan kaldırmasa bile, bu sendikaların aygıt olarak devrimcileştirilmesi olanağını ortadan kaldırdı. Artık sözkonusu olan, bu örgütleri devrimci sınıf sendikalarına dönüştürmek

değil, fakat tabanda soluklu bir devrimci çalışmayla işçi sınıfı kitlelerini zamanla bürokratik aygıtın denetiminden kurtarmak ve günü geldiğinde yerine devrimci sınıf sendikalarını geçirmek üzere bu bürokratik burjuva aygıtları parçalamaktır.

Emperyalist metropollerde burjuvazinin işçi sendikalarını denetim altına almadaki büyük tarihi başarısı, evrensel bir deneyim olarak bağımlı ülkeler burjuvazisi önünde de “yeni ufuklar” açtı. Birçok ülkede (ve bu arada İkinci Dünya Savaşı sonrası Türkiye’inde) işçi sendikaları, işçi sınıfının tabandan gelen dinamizmini mümkün mertebe bloke ederek, daha baştan devlet denetimi ve yönlendirmesi altında kuruldular. Türkiye gibi ülkelerde ve genel olarak bağımlı ülkelerde sendika bürokrasisinin dayanabileceği sözü edilebilir bir işçi aristokrasisi bulunmadığı için de, burjuvazi sendikalar üzerindeki denetimini çok daha özel yöntemlerle sürdürme yoluna gitti. Bunda temel dayanağı ise özel olarak eğitilmiş ve desteklenmiş bir profesyonel sendikacılar kastı oldu.

İşçi aidatlarıyla oluşturulan fonlar üzerinden kendini sayısız ayrıcalıklarla donatmış bulunan bu özel burjuva kastı devletle ve sermaye çevreleriyle çok yönlü sıkı bağlara sahiptir. Yaşam seviyesi ve tarzı, gelirleri, düşünce ve duygularıyla bu sınıfın bir parçasıdır. Görevi burjuvazi ve devlet adına işçi hareketini denetim altında tutmak ve kelimenin en tam anlamıyla işçileri düzenli olarak kapitalist patronlara satmaktır. Bu hainler güruhu işçi sendikalarını adeta bir çiftlik gibi kullanmakta, onları birçok durumda mafyavari yöntemlerle yönetmekte ve elde tutmakta, sendika içi demokrasiyi boğmakta, tabandan gelen dinamizmi döne döne kırmak için bin bir yola başvurmakta, sözün kısası, bir kez daha kelimenin en tam anlamıyla, işçi sınıfı içinde sermayenin ajanı olarak hareket etmektedir.

Sınıf mücadelesinin zorlu bir alanı olarak sendikalar

Burjuvazinin her cinsten sendika bürokrasisi eliyle elde ettiği bu büyük tarihi başarısı, daha geçen yüzyılın başından itibaren ortaya yeni bir sorun çıkardı: Sendikal alanda ve sendikalara egemen olmak üzere, devrimci proletarya ile burjuvazi arasında zorlu ve kesintisiz sınıf mücadelesi. Sınıfın iktisadi mücadele örgütleri olan (ve gerçekten sınıfın çıkarlarına bağlı kalmak istiyorlarsa eğer bu mücadeleyi kapitalizme karşı mücadeleyle birleştirmeleri gereken) sendikaların bizzat kendisi, bundan böyle sınıf mücadelesinin bu yeni cephesinin değişmez sahnesi haline geldiler.

Burjuvazinin sendikalara egemen olma ve böylece onları işçi sınıfını kontrol altında tutma aygıtlarına dönüştürme çabası daha başından itibaren işçi hareketinin devrimci kanadının sert direnciyle

karşılandı. Ekim Devrimi’nin zaferiyle birlikte yeni bir güç kazanan bu direnişin ve mücadelenin stratejik hedefi, sendikaları gerçek devrimci sınıf örgütleri haline getirmek, onları geniş işçi yığınları için gerçek birer sınıf mücadelesi ve sosyalizm okulu olarak değerlendirmek, ve nihayet, burjuvaziyi devirmek ve proletarya diktatörlüğünü kurmak mücadelesinde onlardan devrim mücadelesinin etkili kaldıraçları olarak yararlanmaktı (ki bu, bugün de sendikal cephedeki devrimci sınıf mücadelesinin genel perspektifini oluşturmaktadır). Bu mücadele o günden bugüne bir dizi safhadan geçti. Uluslararası devrimci işçi hareketinin örgütlü ifadesi olan dünya komünist hareketi özellikle geçen yüzyılın ilk yarısında bu alanda büyük tarihi başarılar elde etti. Bunu komünizmin büyük tarihi

kazanımlarının adım adım yitirildiği onyıllar izledi ve sonuçta bugüne gelindi. Bugün bu mücadele komünistler açısından son derece güçsüz ve halihazırda etkisiz bir aşamadan geçmektedir. Fakat bu, hep vurgulaya geldiğimiz gibi, aynı zamanda bir geçiş aşamasıdır da. Dünya ölçüsünde işçi hareketi ve komünist hareket büyük yenilgilerin sersemletici etkisinden kurtulmanın, kendini bulmanın ve sermayeye karşı yeni bir direniş dönemine girmenin sancılarını yaşıyor. Ve olaylar bu yöndeki bir toparlanmayı ve yeniden ileri atılmayı kolaylaştıracak ve hızlandıracak bir doğrultuda geliyor.

Uluslararası sermayenin ‘80’li yıllarda gündeme getirdiği neo-liberal saldırı, ‘89 çöküşü sonrasında yeni bir ivme kazandı ve son on yıl içerisinde, sıkça kullanılan ifadeyle, işçi sınıfının yüzelli yıllık tarihi kazanımlarını ortadan kaldıran, işçi sınıfına 19. yüzyıl vahşi kapitalizminin sömürü ve çalışma koşullarını dayatan bir noktaya ve kapsama vardı.

Bu gelişmelerin konumuzu ilgilendiren yönü şudur: İşçi sınıfının sendikalaşma hareketi büyük tarihi atılımını 19. yüzyılda ve bizzat o günün vahşi kapitalizminin ağır sömürü ve çalışma koşullarına karşı yapmıştı. Bugün burjuvazi işçi sınıfına yeniden benzer bir sömürü ve çalışma ortamını dayatırken, bunu işçi sınıfını örgütsüzleştirme ve atomize etme, bu çerçevede, tümüyle kendi denetiminde olsalar bile sendikaları mümkün mertebe güçten düşürme ve etkisizleştirme saldırısı eşliğinde yapıyor. Düne kadar sorunu sendikaları denetim altında tutmak olarak gören burjuvazi, geline yerde sendikal örgütlenmenin kendisini yük sayıyor ve olanaklı olduğunca tasfiyeye yöneliyor. Bu saldırı işçi sınıfını atomize etme hedefi çerçevesinde, onları temel önemdeki bu örgütlenme merkezlerinden yoksun bırakmak anlamına geliyor.

Fakat bütün bunlar ters tepecektir. Bu pervasız saldırılar kaçınılmaz olarak beraberinde işçi sınıfının karşıt tepkisini de getirecektir ve daha şimdiden belirli sınırlar içinde getirmektedir de. Onyıllar boyunca sınıf barışının egemen olduğu zengin kapitalist metropollerde bile emek-sermaye çatışmalarının günde güne çoğalması, işçi direnişlerinin gitgide sendika bürokrasisinin denetimini zorlayacak tarzda gelişmesi bunu göstermektedir.

İşçi sınıfının uzun onyılların ürünü en temel iktisadi-sosyal ve demokratik kazanımlarına ve bu arada sendikal örgütlenmesine yönelen bu tarihi saldırı, tam da bu aynı alanlar üzerinden işçi hareketinin yeni bir tarihi çıkışını da mayalamaktadır. Ve bu olgu, sözkonusu mücadelenin doğası gereği, önümüzdeki yıllar içinde sendikal cephedeki mücadeleye de yeni bir anlam, güç ve ivme kazandıracaktır.

Temel önemdeki bu konuya önümüzdeki sayılarda devam edeceğiz.

(**TKİP** Merkez Yayın Organı **Ekim**’in Ağustos 2004 tarihli 238. sayısının başyazısıdır...)

Bir deneyim...

Sömürenlere karşı mücadelede en ön safta olmalıyız!

Sermayenin saldırıları artarak devam ediyor. İşçi ve emekçiler açlık ve yoksulluğa mahkum ediliyor. Yeni çıkan iş (kölelik) yasasıyla varolan hak kırıntıları da elimizden alınıyor. Bizi AB hayalleriyle uyuturken saldırıları hayata geçirmeyi planlıyorlar.

Çalıştığım fabrikada da bunun yansımalarını görüyoruz. Patron her gün yeni uygulamalar getiriyor. Yaklaşık 5,5 aydır çalışıyorum, bu sürede bile birçok hakkımızı gaspetti. Yemek saatini 45 dakikaya indirdi. İş saatinde lavaboya gitmek yasaklandı. Lavabodaki aynalar kaldırıldı. Bu saldırılar ve yasaklar karşısında sessiz kalarak patrona cesaret veren işçilerdir. Artık her saldırıyı daha rahat uyguluyorlar.

Asgari ücret zammıyla resmen bizimle dalga geçtiler. İlk kez birçok işçi patronların bizi sömürdüğünün farkına vardı. Kimine sıfır zam, kimine %5 kimine %15 zam yapıldı. Bu zamları eşitsizliği gidermek için yaptığını söylüyor. Ancak yalan söylüyor. 330 milyon alanlara %0, 350 milyon alana %5, daha yüksek alanlara (ki bunlar patron yalakaları) %15 zam yapıldı. Tabii bu yapılanlardan kimsenin haberi yoktu. Ücretler alındığında ortaya çıktı. İş saatinde herkesi çağırdılar. Ücretini alanlara ne kadar zam aldığını sorduğumda, “bu ay zamsız, gelecek ay yaparlar herhalde” yanıtını alıyordum. 15 kişiden aynı yanıtı aldım. Sıra bana geldiğinde ücrete %5 zam yapılmış olduğunu gördüm. “Bu ay zam yok mu?” diye sorduğumda, küstahça “sevinmedin mi?” yanıtını aldım. “Bunu almayan da var, şükret haline” dediler. Makinenin başına döndüm.

Yanımdakilere “zam varmış, size yapmamışlar” dedim. Çay molasına çıktığımızda herkesin farklı farklı zam aldığını öğrendik. Bunun üzerine konuştuk; hoşnutsuzluk büyüyordu, ancak ortak hareket etmemizi sağlayamadık. Bir işçi arkadaşla işbaşı yapmamaya karar verdik. Yemekhanede oturduk, zil çaldığında bizi gören birkaç işçi daha geldi. Patron ve müdür de geldi. “Biz bu zammı kabul etmiyoruz” dedik. Her zamanki gibi bize kapı

gösterildi. İşçiler o zaman “bizim çıkışımızı verin” dediler. Patron “Siz kendiniz çıkıyorsunuz zaten. Öyle bir hakkınız da yok. 15 gün önce haber vermeniz gerekiyor” dedi. Bir anda işçiler “işte haber verdik, 15 gün sonra çıkıyoruz” yanıtını verdi. Makinenin başına sinirli bir şekilde dönüldü. Ben arkadaşım ile birlikte kaldım. Bize de aynı şeyi söylediler. Biz de döndük. Bu tepkimiz bireysel bir çıkış olarak başlasa da, 20 kişi çıkışını aldı. Ardından 3 kişiyle iş yavaşlatma kararı aldık. Bir banta bizden iş gidiyordu. Bu bandı yaklaşık üç saat içerisinde çalışamaz hale getirdik. Bunun farkına varan patron bizi hemen ayrı ayrı yerlere yerleştirdi.

Bir süre sonra bu tavrımıza karşı işçilerden olumlu tepkiler gelmeye başladı. Kimi “keşke daha önce dediklerinizi yapsaydık”, kimisi ”bundan sonra birlikte olalım”, kimileri “başka fabrikaya beraber geçelim, orada sendika çalışması yürütürüz” demeye başladı. Şimdiye kadar bireysel davranan işçiler birlikte hareket etmenin anlamlı olduğunu düşünmeye başladılar. Patronların karşı bir sınıf olduğunu anlamaya başladılar.

Daha önce, 5,5 aylık süreye baktığımda, çabalarımızın karşılığını hiç göremiyordum. Ama şimdi harcanan her emeğin er ya da geç karşılığını bulacağını düşünüyorum. Eğer deneyimli bir işçi olsaydım farklı olurdu. Bu benim için ilk deneyimimdi. Artık umutsuz olmamayı öğrendim. Komünist bir işçi olarak ne umutsuzluğa kapılacak ne de geri adım atacağım. Bundan sonra fabrikada daha etkili ve sistematik bir çalışma yürüterek sınıfımın öncüsü olmaya çalışacağım. Bu her komünist işçi için geçerlidir. Sınıfın öncüsü olmak, sınıfı örgütlemek için çabalamak, sömürenlere karşı mücadelede en ön safta yer almak... Tıpkı Castleblair'deki öncü işçiler gibi mücadeledeki yerimizi almalıyız.

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!
Tekstil işçisi/Gaziemir-İzmir

Altınbaşak işçilerinin mücadelesi sürüyor

20 Ağustos günü 18 işçinin daha işten atılmasıyla Altınbaşak Fabrikası önünde eylem yapan işçilerin sayısı 30'a çıktı. Halen fabrikada 20-25 işçiyle kanunsuz bir şekilde üretime devam ediliyor. DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için atılan işçilerden Barış Yılmaz'la konuştuk...

- *Sürecinizi anlatır mısınız?*

Sendika Temmuz'un 1'inde yetkiyi aldı. 1 Temmuz'dan itibaren ilk önce 11 arkadaşımız çıkarıldı. Daha doğrusu bütün üye arkadaşlarımız çıkarıldı. Baskılar sonucu 11 arkadaşımız dışında hepimizi geri aldılar. Ama büyük baskılar gördük. Yerlerimizi değiştirdiler. Daha sonra yemeklerimiz, yol paralarımız kesildi. Ücretlerimiz 425 milyondan 305 milyona indirildi. Dışardaki arkadaşlarımızdan daha zor durumdaydık. Baskı çok fazlaydı. İşyerinin her tarafına kamera konuldu. Tuvalete gitmek, sigara içmek, su içmek suç oldu. Açıkça yaşamamız suçtu orada. Devamlı tehditler alıyorduk.

13 Ağustos günü 16 arkadaşımızla beraber 4857 sayılı kanunun 34. maddesine göre kesilen haklarımızı istedik, yol paralarımızı, ücret farklarımızı, ödeneklerimizi talep ettik. Ortak davranışta bulunduk. Vardiyalarımızı teslim almadık sabahleyin. Patron da bilirkişi heyeti getirdi. Bilirkişi heyeti gelmeden 10-15 dakika önce değirmeni zorla durdurdu. Makine kısmında çalışan arkadaşları, geri aldıkları işçileri depoya sakladı. Bizi de makinelerde görevli gösterdi. Ama biz makinelerde görevli değildik, sadece yükleme bölümünde çalışıyorduk. İki bayan arkadaşımız hariç bütün çalışanlar yükleme bölümünde çalışıyordu.

Biz de bilirkişi heyetine savunmamızı yazdık, imzalayarak verdik. O gün bizi polis zoruyla dışarıya attılar. Patron bizi işten çıkardığını beyan etti. İşten çıktığımız sözlü olarak söylendi. Küfür ederek bizleri polisler dışarı attırdı. Cuma gününden itibaren direnişimiz devam ediyor. Diğer arkadaşlarımıza katıldık. Emniyet güçleri patrone dan yana davranıyor, baskı uyguluyor. Her gün polisler yanımıza gelerek suç işlemeien vb. diyorlar. Patronun verdiği talimatları veriyorlar anlayacağınız. O günden beri hergün 24 saat bekliyoruz burada. Gerekirse bir sene daha 24 saat bekleyeceğiz. Şu an davalarımızı açtık, mahkememiz sürüyor. Biz burada %62 olarak çoğunluğu almışız. Bizim amacımız sendikayı eninde sonunda buraya sokmak ve ekmeğimize sahip çıkmak.

- *Sendikalardan, kitle örgütlerinden destek alıyor musunuz?*

1. işçi: Gelenler oluyor ama duymayanlar mı var, yoksa işleri mi var bilemiyoruz. Bize maddi-manevi her türlü konuda destek vermelerini, bizleri ziyaret etmelerini bekliyoruz. Sivil toplum örgütlerinin, diğer parti kuruluşlarının, derneklerin her türlü maddi ve manevi yardımını bekliyoruz.

- *Bu eylemlilik sizlere neler öğretti?*

1. işçi: Hukuksal açıdan haklarımızı öğrendik. Birliği, beraberliği öğrendik.
2. işçi: Nasıl sömürüldüğümüzü öğrendik, daha önce bilmiyorduk. Gördük ki patronlar bizleri sömürüyormuş.

- *Gazetemiz aracılığıyla diğer işçi arkadaşlara vermek istediğiniz bir mesaj var mı?*

2. işçi: Bu yolla mücadele edeceklerse eğer sonuna kadar devam etmeleri gerekiyor. Öbür türlü yaptıkları eylemlere hiç girmesinler. Ya gidecekler sonuna kadar, ya da hiç girmeyecekler. Birlik, beraberliklerini hiç bozmamaları lazım. Diğer örgütlü yerlerin de bize destek olmalarını istiyoruz.

Kızıl Bayrak/İzmir

Necef'te direniş sürüyor...

Emperyalist zorbalık Irak halkını teslim alamıyor!

Necef kentinde Hz. Ali Türbesi çevresinde üç haftadır devam eden direniş, bu süre içinde dikkatlerin Irak'a çevrilmesine vesile oldu. ABD tankları son olarak Hazreti Ali Türbesi'ne 20 metre mesafeye kadar yaklaştı. Necef'te bulunan az sayıdaki gazeteci, ABD askerlerinin ateşi yüzünden türbeye kimsenin girip çıkamadığını duyuruyorlar. Türbenin tüm kapılarının Amerikan keskin nişancıları tarafından sürekli ateş altında tutulduğu bildiriliyor. Savaş uçaklarından atılan füzeler sonucu ise, türbenin dış duvarları yer yer isabet aldı.

İşgalci efendilerinden güç alan kukla yönetimin kimi sözcüleri tarafından yapılan açıklamaların tümü kan kokmaya başladı. Örneğin Irak "Savunma Bakanı" Hazım El-Şalan adlı soysuz Amerikan uşağı, teslim olmamaları durumunda Necef'teki direnişçilerin yokedileceğini söyledi. Bu ve benzer açıklamaları yapan kukla yönetim mensupları, en az işgalciler kadar cani olduklarını kanıtlamış oldular. Kendilerini bile korumaktan aciz olan bu düşkünler, işgale karşı direnenleri tehdit etme cüretini emperyalist ordulardan almaktadırlar.

Tüm tehdit ve kuşatmaya rağmen direnişçiler teslim olmayı reddediyor. Sadr, türbenin zarar görmemesi için boşaltmayı kabul etti ve Şiiler'in en önemli dini lideri olan Ayetullah Ali Sistani'ye bırakmaya hazır olduğunu açıkladı. Ancak Necef'i terketmeyi ve silah bırakmayı reddetti. Bunun üzerine Sistani'nin yardımcıları türbenin anahtarını almaktan vazgeçtiler. Bu da ABD ordusunun türbe çevresindeki ablukayı daraltmasına bahane oldu. Türbede halen Sadr'a bağlı bin direnişçi direniyor.

Emperyalist orduların Necef'e karşı saldırıya geçtiği günlerde Sistani'nin sağlık sorunları gerekçesiyle Londra'ya gitmesi, Necef'teki direnişin ezilmesini uzaktan seyretmeyi tercih ettiği şeklinde yorumlandı. Zira Irak'ta olması halinde tutum almak zorunda kalacaktı. Ancak beklendiği gibi direniş halen devam ediyor. Geline aşamada bu sorundan kaçma şansı kalmayan Sistani, Londra'dan dönerek Necef'e gitmek zorunda kaldı. Yardımcısı Hamid el Hafaf, El Sistani'nin tüm Iraklılar'dan "yanan Necef'i kurtarmak için" kente yürümelerini istediğini belirtti. Hz. Ali Türbesi'nin tüm Şiiler için kutsal kabul edildiği gözönüne alındığında, Sistani'nin bu kararı almak zorunda olduğu anlaşılır.

Necef'e gitmek için harekete geçen Sistani işgalcilerle zımnî bir anlaşma yapmış gibi görünüyor. Kukla hükümet içinde yermalması, Necef bombalanırken Londra'ya gitmesi, türbenin anahtarını almaktan geri durması, en önemlisi işgale karşı direnişi tercih eden Sadr'ın tutumundan rahatsız olması... Tüm bu veriler işgalcilerle bir anlaşmanın yapılmış olduğuna işaret ediyor.

Bu arada direnişi sürdüren Sadr da, Necef'i işgalcilerden kurtarmak için kente yürümeleri çağrısında bulundu. Çağrıya karşılık veren Küfe halkı, Necef'e doğru yürüyüşe hazırlanırken saldırıya uğradı. Üstüne havan mermisi atılan ve otomatik silahlarla taranan kitleden onlarca kişi katledildi. Buna karşı kitle Necef'e doğru yürüyüşüne devam etti.

Hatırlanacağı gibi emperyalist ordular Felluce'yi kuşattığı zaman, Bağdat'tan Felluce'ye yürüyen binlerce Iraklı kuşatmayı yaparak direnişçilerle kucaklaşmış, açlık çeken kent sakinlerine gıda ve ilaç götürmüştü. Felluce halkının kararlı direnişi karşısında pes eden

küstah emperyalistler, arkalarında bine yakın ölü bırakarak geri çekilmişlerdi. Şimdi de binlerce Iraklı'nın Necef'e yürümesi işgalcilerle yardımçıların aczini derinleştirecek. Zira Necef'te yaşananlar, işgalciler ile kukla başbakan Allavi gibi CİA ajanlarının yaptıkları tek şeyin yakıp yıkmak ve kitle kıyımları yapmak olduğunu tüm dünya bir kez daha apaçık görmüş oldu.

Hz. Ali Türbesi'nde bulunan bin civarında direnişçiye karşılık binlerce silahlı kişiden oluşan askeri birlikler var. Sayısal üstünlüğün yanısıra, işgalcilerin eli altında savaş uçakları, helikopterler, tanklar, zırhlı araçlar bulunmaktadır. Yani emperyalist işgalciler, askeri açıdan, direnişçilerden kat kat üstün durumdalar. Dahası her an takviye güç getirme olanakları var. Buna rağmen emperyalist orduların Necef'te zafer kazanma şansları yok. Belki büyük bir insan kıyımı yapabilirler, ama bu tür katliamlar politik açıdan her zaman zafer anlamına gelmez. Direnişle alınmış bir askeri yenilgi,

gelecek zaferlerin hazırlayıcısı olur çoğu zaman.

Direnen halklar sözkonusu olduğunda, işgalci haydutların her girişimi kitlelerin direnişi karşısında aciz kalır. Modern silahlarla donanmış, büyük oranda soğukkanlı katillerden oluşan İsrail ordusunun taş atan Filistinli çocuklar karşısında acze düşmesi örneğinde olduğu gibi.

Emperyalist orduların tank paletleri altında çiğnen Irak topraklarında da benzer bir süreç yaşanıyor. İşgalcilerin haddi hesabı olmayan katliamları, keyfi tutuklamalar, vahşi işkenceler, işsizlik, yoksulluk, açlık gibi işgalin yarattığı musibetlerin hiçbir direnişin güçlenmesini engelleyemiyor. Azgın saldırılar Irak halklarının birbirine kenetlenmesini sağlıyor, tüm zorluklara rağmen direnişin güçlenmesi halkların kendine olan güvenini pekiştiriyor. Böylesi bir durumda bedel ödemek korkulacak değil, onur duyulacak bir olay haline gelir. Çatışmaların keskinleşmesi, çoğunluğun safını belirlemesini zorunlu kılarken, onurunu korumak isteyenlerin direnişte yerini almak ya da en azından desteklemek dışında bir seçenekleri de kalmayacaktır.

Irak sözkonusu olunca, artık ilk akla gelen direniş olmaktadır. Kitle imha silahları, Saddam diktatörlüğü veya Saddam'ın yakalanması, Irak'a "demokrasi-özgürlük" getirmek gibi yalana dayalı iddiaların ya da psikolojik savaş kapsamında gündeme gelmiş kampanyaların esamesi bile okunmuyor.

Direnişin zayıf tarafı, dini motiflerin öne çıkması, tüm halklardan Iraklı işçi-emekçileri ve yurtseverleri bir çatı altında toplayabilen devrimci siyasal önderlikten yoksun olmasıdır. Ama her direniş potansiyel olarak kendi önderliğini de içinde barındırır.

Amerikancı rejimler emperyalist işgale karşı tavır alamazlar...

Direnen Irak halkını sahiplenmek anti-emperyalist güçlerin görevidir!

İşgal ordusunun Amerikan ajanı Allavi başkanlığındaki kukla hükümetin desteğiyle Necef'te sürdürdüğü saldırıda yüzlerce Iraklı'nın ölmesi, Şiiler açısından kutsal kabul edilen Hz. Ali Türbesi'nin zarar görmesi, bölge halklarının öfkesinin günden güne kabarmasına neden oluyor. Hz. Ali Türbesi'nde toplanan Mehdi Ordusu'na mensup direnişçileri imha etmeye yönelik hazırlıklar ise endişe ile izleniyor.

ABD'nin giriştiği vahşi saldırı İran ve Suriye'de rahatsızlık yarattı. Bunun üzerine İran, Irak'ın komşularının Necef'teki durumu görüşmek üzere acilen bir toplantı yapması çağrısında bulundu. Çağrı İran Dışişleri Bakanı Kemal Harrazi tarafından yapıldı. Harrazi, Ürdünlü meslektaşı Mervan Muaşer ile yaptığı telefon görüşmesinde bu teklifi getirdi. Ürdün'ün bu çağrıya nasıl yanıt verdiği açıklanmadı. Suriye'nin resmi haber ajansı ise Suriye Dışişleri Bakanlığı'nın bu teklifi desteklediğini ve Necef'teki olaylardan büyük üzüntü duyduğunu bildirdi. Kuveyt, Suudi Arabistan ve Mısır'dan da çağrıya resmi yanıt gelmedi. Dışişleri Bakanlığı kaynakları Ankara'ya bu yönde ulaşan bir talep veya davet

olmadığını ilettiler.

İran'ın girişiminden somut bir sonuç çıkmazken, Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa olayı bir açıklamayla geçiştirdi. Arap ve İslam dünyası ABD saldırganlığını seyretmekle yetiniyor. Siyonist İsrail'in Filistin'deki katliam ve yıkımını seyrettiği gibi.

Irak'ın komşuları Ürdün, Suriye, İran, Türkiye, S. Arabistan, Kuveyt ve Irak'a komşu olmamakla beraber bölgesel ağırlığından dolayı Mısır, Irak sorunu nedeniyle düzenli olarak biraraya geliyor. Irak'ın komşuları, son olarak geçen ay Mısır'ın başkenti Kahire'de toplanmıştı. Çoğu Amerikan uşağı rejimlerin yönetimi altında bulunan bu ülkelerden emperyalist işgale ya da yarattığı yıkımlara karşı tavır almaları beklenemez. Zira Amerikalı efendilerini rahatsız edecek en ufak bir adım atmaları mümkün değil. İran'ın rahatsızlık duyması ve soruna çözüm üretmek için komşulara yaptığı çağrıdan kayda değer bir sonuç çıkması beklenemez.

Emperyalist işgale ve işgalcilere karşı durmak, direnen Irak halklarını sahiplenmek, başta bölge halkları olmak üzere tüm anti-emperyalist güçlerin sorumluluğudur.

Filistinli tutsakların açlık grevi ikinci haftasında...

Siyonist zindanlarda direniş sürüyor!

İsrail'deki 20 hapishanede yatan 8 bine yakın mahkumdan 1600'ü koşulların iyileştirilmesi için açlık grevi başlattı. Açlık grevine aşamalı olarak mahkumların tümünün katılacağı açıklandı. Aralarında El Fetih'in Batı Şeria lideri Marvan Barguti'nin de bulunduğu direniş örgütleyen tutsaklar, reşit olmayan mahkumlara açlık grevi izni verilmeyeceğini açıkladılar. İsrail zindanlarında yatan Filistinli mahkumların 192'si 18 yaşından küçük çocuklardan oluşuyor.

Direninçi tutsaklar soyularak aramalara son verilmesini, daha çok ziyaretçiye izin verilmesini, sağlık koşullarının düzeltilmesini, aileleri ile görüşmeleri sırasında ziyaretçi ile mahkumu birbirinden ayıran camın kaldırılmasını, izinsiz üst aramalarına son verilmesini ve hapishanelere telefon kulüpleri konulmasını talep ediyorlar.

İsrail direniş kırabilmek için kirli ve kanlı planlar hazırlıyor

Kasap Şaron liderliğindeki siyonist yönetim mahkumların taleplerinin kabul edilmeyeceğini açıkladı. İsrail Kamu Güvenliği Bakanı Tzachi Hanegbi ise, "bana sorarsanız, mahkumlar bir gün, bir hafta, bir ay eylem yapabilir. Açlık grevi sonucu ölebilirler bile" diyerek cani kimliğini sergiledi. İsrail Sağlık Bakanı Danny Naveh ise hastalanacak tutsakları hastaneye götürmeyeceklerini açıkladı. Tutsakların tuzlarına el koyan gardiyanlar, direnişçilerin kısa sürede ölmesine zemin hazırlıyorlar.

Siyonist rejimin yaptığı hazırlıklar, Filistinli tutsakların eyleminden duyulan rahatsızlığı gösteriyor. Belli ki Şaron yönetimi, ağzından kan damlayarak konuşan bakan kadar rahat değil. Zira direniş kırabilmek amacıyla çok yönlü hazırlıklara hemen başlandı. Bu hazırlıklar çerçevesinde zorla müdahale, tutsaklara karşı fiili saldırı durumlarında gerekli olabilecek düzenlemeler de yeralıyor.

Açlık grevinin başlaması ile birlikte hapishanelerde ve dışarıda çatışma çıkmasından endişelenen İsraili yetkililer, toplu gösterileri dağıtma konusunda uzmanlaşmış birlikleri alarma geçirdi. Ayrıca açlık grevleri çerçevesinde cezaevlerinden yaralıların hastanelere toplu tahliyesi ile ilgili tatbikatlar yapıldı. İsrail zindanlarındaki üst düzey yetkililerden Eli Gabizon da, mahkumların ölümüne oruç tutmasına izin vermeyeceklerini, zorla da olsa doktor gözetiminde müdahale edeceklerini duyurdu.

Eylemin başlaması üzerine saldırıya geçen siyonist rejim, hapishanelerde radyo dinlenmesini, gazete dağıtımını, aile ziyaretlerini ve kantinlerden sigara alımını yasakladı. Yasaklara ek olarak İsrail Cezaevi İdaresi, grevci mahkumlara karşı psikolojik savaş başlatarak cezaevi binalarının bahçelerine barbeküler kurdurdu. Mahkumların iradesini kırmayı amaçlayan siyonist zorbalara, etrafa et ve taze ekmek kokusu yayıyor. Gardiyanlar da yemeklerini özellikle mahkumların önünde yiyorlar.

Cezaevleri idaresi "Psikolojik yöntemleri araştırıyoruz. Bu uygulamalar dünyanın her yerinde yapılıyor" açıklamasını yaparak, direniş kırmak için

her türlü kirli yönteme başvurabileceklerine işaret etti. 1970 ve '80'lerde İngiltere Kuzey İrlandalı mahkumlara benzeri yöntemler uyguluyordu. Siyonistlerin bu konuda İngiltere ve Türkiye'deki deneyimlerden yararlandığı da söyleniyor.

Filistin halkı direniş sahipleniyor

İsrail zindanlarında iki haftadır açlık grevi yapan Filistinli mahkumlara destek için binlerce kişi eylem yaptı. Filistin kentlerinde defalarca destek gösterileri

düzenlendi. Batı Şeria'nın Ramallah ve El Halil kentleriyle Gazze'de mahkum yakınları da eyleme destek gösterileri düzenledi.

Gazze'de gösteri yapan Filistinliler, Arafat yönetiminden 18 Ağustos'u mahkumlarla dayanışma günü ilan etmesini istedi. Açlık grevindeki mahkumlara destek veren Arafat ve Filistin yönetimi 18 Ağustos'u dayanışma amacıyla "oruç günü" ilan etti.

Bu arada Ürdün'de, çoğunluğu Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ve İslami Hareket Cephesi'nden yaklaşık 100 muhalefet partisi üyesi, İsrail hapishanelerinde açlık grevi yapan Filistinli mahkumlarla dayanışmak için protesto gösterisi düzenledi.

Başkent Amman'da BM büroları önünde sessizce toplanan, pankartlar ve Filistin bayrakları taşıyan protestocular daha sonra BM görevlilerine, İsrail'e Filistinli mahkumları salıvermesi için baskı yapılması çağrısını içeren mektubu iletiler.

İsrail zindanları açıldığı günden beri tam birer zulüm kampı olmuştur. Bu durum halen devam ediyor. Keyfi tutuklamalar, yaygın işkenceler, katliamlar eksik olmamıştır bu ölüm yuvalarından. Siyonist zorbalık işgal karşıtı direniş kıramadığı gibi bu direnişin önemli bir parçası olan Filistinli tutsakları da teslim almayı başaramamıştır. Bir kez daha açlık grevi başlatan tutsaklar, direniş azmi ve kararlılığının dimdik ayakta olduğunu dostla düşmana gösteriyorlar.

Irak'ın kukla cumhurbaşkanı ilk resmi ziyaretini

Ankara'ya yaptı...

Bir kez daha Kürt halkına düşmanlık!

Geçtiğimiz hafta, emperyalist işgal güçlerince Irak kentleri bombalanırken, Irak'ın kukla cumhurbaşkanı Gazi Meşal el-Yaver Ankara'da, en üst düzeyde ağırlanıyordu. Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in resmi davetlisi olarak Türkiye'ye gelen el Yaver'e üç "bakan" eşlik etti. Burjuva basında bile "kukla yönetim" diye anılan bir yönetimin "devlet başkanı" sıfatı taşıyan Amerikan uşağı el Yaver, Çankaya Köşkü'nde resmi devlet töreniyle karşılandı.

El Yaver Ankara'daki Amerikancılar'ın "malum" talepleriyle karşılaştı. Bekleneceği gibi bu talepler, "Kürt halkına düşmanlıkta ortaklık"la ilgilidir. El-Yaver, Sezer'in yanısıra Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'le de görüştü. El Yaver'le görüşen tüm düzen temsilcileri, "Kongra-Gel'in Irak'ta barındırılmaması ve Kürt grupların Kerkük'teki iddialarına dair hassas davranılması"nı istediler.

Sezer, Irak'ın Kongra-Gel'e destek verdiği şüphelerinin yaygınlaştığından yakınırken, "Siz, PKK'ya karşı olduğunuzu ilan edin, teröre karşı işbirliği yapalım" önerisi götürdü. Sezer, Kürt grupların Kerkük'te ayrıcalık kazanma girişimlerine karşı çıkılmasını isteyince el Yaver, "içişlerimize karışmayın" yanıtını verdi. Bu da görüşmenin gerginleşmesine neden oldu ve bu gerginlik ortak basın toplantısına da yansdı. Sezer, toplantıda Irak hassasiyetini anlatırken, el-Yaver kısa konuşup, "İçişlerimize müdahaleden uzak kalınması ilkesiyle ilişkilerimizi geliştirebiliriz" dedi.

El-Yaver'e Sezer'in uyarılarını yineleyen Erdoğan, Kongra-Gel için gerekli adımların atılmasını istedi. El-Yaver de "Sizin için şer odağı

olan bizim için de şer odağıdır" karşılığını verdi. Gül ise Kürt grupların Kerkük'te nüfus sayımına müdahale edip, Türkmenler'e baskı yaptığını anlattı. Gül'ün "Kerkük'ün Kürt şehri olarak ilanını engellemezseniz, biz engelleriz" dediği öne sürüldü.

El Yaver'in Ankara'da bulunduğu günlerde, ABD'nin Ankara Büyükelçiliği de, Irak'taki Kongra-Gel tehdidini ortadan kaldırmak için aktif gayret içinde olduğuna dair bir açıklama yaptı. Açıklamada, "Bu konuda, Türk ve Iraklı yetkililerle yakın şekilde çalışmaya devam edeceğiz. Türkiye'nin 20 yıllık PKK mücadelesinde ABD'den iyi bir dostu olmamıştır" denildi.

Türk sermaye iktidarı, el Yaver'i devlet töreniyle ağırlayarak, Amerikan kuklası Irak yönetiminin meşrulaşması için çaba harcıyor. İkili ilişkilerin geliştirilmesi, ikinci sınır kapısının açılması, ticaret hacminin artırılması gibi konuların da görüşüldüğü söylenerek görüşmelere ciddiyet havası veriliyor. Bunun karşılığında ise, Kürt halkının ulusal demokratik istemlerinin ezilmesi için işbirliği istiyor. Bunu yaparken de o kadar ileri gidiyor ki, bir kukla devlet başkanının bile restiyle karşılanıyor.

El Yaver'in Ankara'da devlet töreniyle karşılanması, bu Amerikan uşağının Irak halkının cellatlarından biri olduğu gerçeğini değiştiremez. Hiçbir çaba el Yaver'i Irak halkı nazarında meşrulaştıramaz. Ankara'daki Amerikan uşağı Kürt düşmanlarına gelince, hiçbir kirli çabaları Kürt halkının özgürlük özlemlerini boğmayı başaramayacaktır.

İşgal ordusuna eşlik eden Amerikalı doktorlar da işkenceci

Bağdat'taki Ebu Garib Hapishanesi'nde Iraklı tutsaklara işkence yapan Amerikalı üç asker hakkında açılan davanın ilk duruşması, işgal güçleri karargahının bulunduğu Bağdat'taki Yeşil Bölge'de başladı. İşkenceci askerlerin avukatı Paul Bergin, hakimden davayı düşürmesini isteyeceğini, çünkü emir komuta zincirinin ABD Başkanı George Bush'a kadar uzanacağını belirtmişti.

Bush'la savaş çetesi, ortaya çıkan işkence vahşetini "münferit" olarak göstermeye, "üç-beş askerin işi" gibi yansıtmaya çalıştılar. Ancak kendi askerleri dahi işkencenin bir emir komuta zinciri şeklinde işlediğini dile getiriyorlar. Şimdi alelacele yapılan yargılamalarla Amerikan emperyalizminin işkenceci ve katliamci kirli sicilinin üstü örtülmek isteniyor.

Ancak Bush yönetiminin kendini aklamak için yaptığı tüm girişimler ters tepti. "Üç-beş kendini bilmez, emre itaatsiz asker" in üstüne yıkılmak istenen bu insanlık suçunun asıl sorumlusu doğrudan ABD emperyalizmidir. İşkence emrini verenler, haydutbaşı Bush'un en yakınındaki savaş kundakçılarıdır. Daha önce ortaya çıkan belgeler bu gerçeği kanıtlamıştır. Üst düzey komutanların da bizzat işkence seanslarına katıldığı, yargılanan işkenceci askerler tarafından açıklanmıştır. Amerikan askeri istihbarat elemanlarının işkencede aktif rol oynadıkları da yine aynı askerlerin

açıklamalarında yeralıyor.

Tüm veriler, Amerikan emperyalizminin işgal ettiği ülkelerde oluşturduğu toplama kamplarında/zindanlarda yaygın ve sistematik işkence olduğunu gösteriyor. Washington'daki savaş kundakçılarından işgalci orduların en üst düzey komutanlarına, istihbarat birimlerinden erlere kadar hepsi bu vahşi icraatın suç ortaklarıdır.

Olayla ilgili ortaya çıkan son veriler ise sözkonusu zindanlarda çalışan "Hipokrat yeminli" Amerikalı

askeri doktorların da işkenceci birer katil olduğunu gösterdi. Bu kanlı çirkefin üstünü örten şalı parçalayan da Amerikalı bir doktor oldu. Ebu Garib zindanından basına yansıyan işkenceyle ilgili son veriler, Irak'a emperyalist işgale hizmet etmek için gidenlerin en temel özelliğinin, "Batı eğitimi" almış caniler olmasıdır. "Yaşama hakkını savunmakla yükümlü" olması gereken doktorlar bile, bu ölüm kampında gerçekleşen cinayetlerin dolaysız suç ortakları haline gelmişlerdir.

Minnesota Tıp Fakültesi Biyoetik Merkezi Uzmanı Prof. Dr. Steven H. Miles İngiliz Tıp dergisi *The Lancet*'ta yayımlanan bir makalesinde, Ebu Garib zindanında görevli doktorların, işkence yapan ABD askerlerine yardım ettikleri, işkenceyi gizledikleri ve çeşitli sorgu yöntemleri geliştirilmesine katkıda bulunduklarını belirtti. "Tıp doktoru" ünvanı taşıyan bu kişilerin tutsakları sorgulayan veya işkence yapan askerlerle işbirliği yaptığını ve işkence sonucu ortaya çıkan sakatlık ve ölümleri rapor etmediğini ifade eden Miles, tıbbi personelin zaman zaman doğrudan tutukluların işkencesine katkıda bulunduğunu dile getirdi.

Ebu Garib'de 70 doktorun işkence ve sorgu olaylarına karışmasına rağmen, işkenceyle ilgili soruşturma açılana kadar bu vakaların hiçbirini rapor etmediklerini tespit eden Miles, işkencede katledilen Iraklı tutsaklar için hazırlanan raporlarda ise, "doğal nedenlerle öldü" yazıldığını belirtti. Miles'in makalesini dayandığı kaynak, hükümet belgeleri ve gazete raporlarıdır.

Ne göstermelik yargılamalar ne de birkaç işkenceciyi günah keçisi ilan etmek emperyalist işgalcilerin katiller sürüsü oldukları gerçeğinin üstünü örtebilir. Her işgal gibi Irak işgali de şiddet, zorbalık, yağma, yıkım, işkence ve katliam demektir. Ezilen halklar da bu barbarlıkla hesaplaşmak için direniyor.

Amerikan askerleri hem katil hem de hırsız!

Irak'ı işgal eden emperyalist ordu askerleri de liderlerinin izinden gidiyorlar. Irak'a demokrasi vaadeden Amerikan-İngiliz rejimlerinin bu ülkenin zengin petrol yataklarını yağmalamak istedikleri bir sır değil. Tekellerin büyük vurgunları için cepheye sürülen askerler de "küçük" vurgunlar yapmanın yolunu arıyorlar.

İsrail askerlerinin Filistin'de her zaman başvurdukları bir yoldur adi hırsızlık. Bu katil sürüleri ev ve işyerleri baskınlarında bir yandan cinayet işler, keyfi tutuklamalar yaparken, diğer yandan da buldukları para, altın, mücevher gibi değerli eşyaları gaspederler. Amerikalı askerlere kontr-gerrilla eğitimi veren İsrail ordusu, hırsızlık konusundaki deneyimlerini de aktarıyor olmalı.

Herhangi bir yasa ya da kuralın geçerli olmadığı Irak'ta ev baskınları düzenleyen ABD askerleri, siyonist ordu gibi, ellerine geçen para

ve değerli eşyaları gaspediyorlar. Hırsızlıktan dolayı hakkında dava açılan Amerikalı asker sayısının 20 bin civarında olduğu tahmin ediliyor. Evleri basılan Iraklılar'ın açıklamaları ile "Irak polisi"ne konuya dair yapılan

başvurular da, Amerikan askerlerinin yaygın bir şekilde hırsızlık yaptıklarını gösteriyor.

İşkencenin yaygın ve sistematik şekilde uygulandığı belgelendiği halde "münferit" olduğunu iddia eden işgal ordu komutanları, hırsızlık olayları için de aynı söylemleri kullanıyorlar. Ancak çirkin suratlarındaki maskeler bir bir parçalanırken, işgalcilerin yalanlarının bir hükmü kalmamıştır. İşkenceci katiller oldukları belgelenmişti, buna hırsızlıkları da eklendi.

Genç İşçi Bülteni faaliyetimiz güçleniyor!

2003 yılının Haziran ayında yayın hayatına başlayan *Genç İşçi Bülteni* 1. yılını geride bıraktı. Bültenimiz bir yılı aşkın süredir küçük sanayi sitelerinin, genç işçilerin sesi-soluğu oldu ve olmaya devam ediyor.

Ağustos ayında çıkan son sayımızı da yaygın olarak genç işçilerle buluşturmaya devam ediyoruz. Topkapı, Doğu Sanayi Sitesi, 1. Matbaacılar Sanayi Sitesi ve Güneşli'de çalışan genç işçilere bültenimizi ilettik. Düzenli olarak bültenimizi ulaştırdığımız bu alanlarda belirli bir düzey yakaladık. Bültenimizi okumayan işçiler bile yürüttüğümüz ısrarlı çalışma sonucunda "verin bu kez okuyacağım" diyebiliyorlar. İşçilerden yaşadıkları sorunlar hakkında yazı sözü alıyoruz. Bazı yerlerde işçiler gittikleri güzergahı değiştirip özellikle bültenimizi alıyorlar.

Faaliyet alanımızı giderek genişletiyoruz. İkitelli'deki İmsan Sanayi Sitesi'ne, Yenibosna'daki Kom ve Elvan Çikolata fabrikalarına da bültenimizi ulaştırdık. Elvan Çikolata Fabrikası güvenlik görevlisinin bülteni verdiğimiz işçilerin elinden zorla alarak yırtması ise, çalışmamızdan duydukları korkunun ifadesi.

Faaliyet alanımızı daha da genişleterek çalışmalarımızı kesintisiz olarak sürdüreceğiz.

Küçükçekmece/BDSP

Almanya'da sermayenin yeni saldırısı dalgası...

Haftalık çalışma saatlerinin artırılması ve işçi hareketinin engelleri

Almanya'da 170 bin çalışanı olan Siemens tekeli, fabrikaların önemli bir kısmını Macaristan'a taşıyacağını açıklayarak işçi sınıfına yönelik ilk saldırının habercisi oldu. Gerekçesi basitti; Macaristan'da işgücü daha ucuzdu. Sendikalar ilk anda tutum belirlemekte zorlanırken, daha sonra bu saldırıya karşı bazı göstermelik eylemler örgütlemeye başladılar. 18 Haziran günü Siemens'in Münih'teki binası önünde 100'e yakın sendikacı ve işyeri temsilcisi biraraya geldi.

Hükümet ve burjuva medya eşine az rastlanır bir pervasızlıkla sendika ve işçilere yönelik bir kampanya başlattı. 40, 42 ve 50 saatlik haftalık çalışma süresinin mevcut koşullarda kaçınılmaz olduğu üzerine günlerce süren demagojik propaganda yürütüldü Siemens'in Kuzey Ren Vestfalya Eyaleti'ndeki (Kamp-Lindford ve Bocholt'da) işletmelerinde 5 bine yakın işçinin işlerini kaybetme korkusuyla 40 değil 50 saat çalışmaya hazır olduklarını alttan alta yaydılar. İşte bu atmosferde, Siemens tekeli ve İG-Metal Sendikası arasında 24 Haziran günü yapılan görüşmeler sonucu, işçi sınıfı hareketi açısından büyük bir yenilgi sayılan bir anlaşma imzalandı. Buna göre; haftalık çalışma ve vardiya saatleri esnek olacak, ücret artışı olmadan 40 saat çalışılacak, izin ve yılbaşı parası verilmeyecekti. Bu uzlaşmadan sonra tekel şefleri işletmeyi Macaristan'a taşımaktan vazgeçtiklerini açıkladılar.

Sermaye cephesi “ulusal çıkarları gözetemeye gelecekteki model” olarak sundukları bu saldırıyı sevinçle karşıladı. “Beklenen bomba patladı”, “barajın duvarı delindi” türünde yorumlarla açıklanan anlaşma, sermayenin işçi sınıfı üzerindeki zaferi olarak ilan edildi.

Gerçekten de barajın duvarı yıkılmıştı. Almanya Ekonomik Araştırmalar Enstitüsü Başkanı Klaus Zimmermann, 40 saatlik haftalık çalışma süresinin yeterli olmadığını belirterek, işyerlerinin yurtdışına taşınmasını önlemenin tek yolunun 50 saatlik çalışma süresinin kabul edilmesi olduğunu savunuyordu. Alman *Bild* gazetesinin başlığı ise şöyleydi: “İşyerlerini korumanın tek yolu: 50 saatlik haftalık çalışma”! Dünya ölçüsünde rekabet gücünü korumak için çalışma esnekliğinin zorunlu olduğunu belirten Commerzbank şefi de, 50 saatin vazgeçilmezliğinin altını çiziyordu. Firmaların kendi konumlarını gözeterek istedikleri çalışma esnekliğine kendilerinin karar vermesi gerektiğinin üzerinde duran Bavyere Eyaleti Başkanı Stoiber, 35 saatlik çalışma haftasından çoktan vazgeçilmesi gerektiğini belirterek, Siemens ve İG-Metal yöneticilerini kutladı.

Haftalık *Spiegel* dergisi 28 Haziran tarihli sayısının kapağına 40 saat logosunu yerleştirerek, üzerine “Almanlar neden fazla çalışmak zorunda” başlığını

atmış ve “fazla” kelimesini kırmızı olarak vermişti. Kullandıkları logo ise yirmibeş yıldan bu yana işçi sınıfının 35 saatlik mücadelesinin sembolüydü ve başyazısının başlığı ise “Elveda cennet”ti. Aynı dergi yaptığı bir anketin sonuçlarını yayınlayarak, Alman halkının %57'sinin 40 saatlik çalışmaya “evet” dediğini belirterek, sendikalara zorluk çıkarmama çağrısı yaptı.

Siemens yetkilileri, İG-Metal bürokratlarıyla yaptıkları anlaşmanın ardından, 100'e yakın kapitalist işletmenin sendikalarla aynı doğrultuda görüşmeye başladığını basına duyurdular. Ardından Daimler Chrysler ve MAN'da ikinci zafer kazanıldı. İnşaat sektöründe de 800 bin işçi için haftalık 40 saatlik çalışma koşuluyla, yıllık sabit bir gelir modeli öneriliyor. Thyssen Krupp Almanya'da 100 bin işçinin çalıştığı işletmelerde uzun bir dönemdir 40 saatlik haftalık çalışma uyguladığını duyurdu.

Uzun dönemdir işletmelerini yurtdışına taşıma tehdidiyle birçok firma yasaları tanımaksızın çalışma saatlerini artırıyor, ücretleri düşürüyor. Fazla mesai ücreti almadan günde iki saat bedava çalışan, cumartesi ücret almadan çalışan emekçilerin sayısı küçümsenemez oranda artıyor. Daha önce ciddi bir tepkiyle karşılaşmadan memurların da çalışma süreleri 42 saate çıkartılmış, izin ve yılbaşı ücretleri kaldırılmıştı.

Sermayenin çalışma saatlerine yönelik bu saldırısı oldukça kapsamlı ve sistematik olarak sürüyor. Tarihsel boyutu olan bu saldırı Almanya'yla sınırlı değil, dünya ölçüsünde yürütülüyor.

Haftalık 35 saatlik çalışma haftası zorlu mücadelelerle kazanıldı

Bir yıl önce eski Doğu Almanya metal işçileri haftalık 35 saatlik çalışma hakkı için greve gitmiş, işçilerin kararlılığına rağmen burjuvazinin sistematik saldırısı ve sendikaların işbirlikçi tutumu sonucu mücadele yenilgiyle sonuçlanmıştı. Bu yenilgi, sermayenin saldırısını güçlendirerek sürdürmesini sağladı.

İşçi sınıfının mücadele tarihi çalışma saatlerinin azaltılması ve ücretlerin artırılması için yürütülen

zorlu mücadelelerle doludur. Almanya'da ilk kez, Paris Komünü'nün etkisiyle, 1871 yılında işçiler 10 saatlik çalışma günü için mücadeleye atıldılar. Zira çalışma süresi 14 -16 saat arasındaydı. 1914 yılının 1 Mayıs'ının temel şiarı ise “8 saatlik işgünü” idi. Hitler faşizmi 48 saatlik haftalık çalışmayı yasallaştırırken, 2. Dünya Savaşı döneminde haftalık çalışma süresi 56 saate çıkarıldı. 40 saatlik haftalık çalışma ilk kez '67 yılında uygulamaya konuldu. 35 saat çalışma saati talebi ise, Almanya'da 10 bin metal işçisinin önergesiyle sendikanın '77'de yapılan 12. Olağan Kongresi'nde karara bağlandı. Bu karar işçi sınıfı içinde büyük bir yankı buldu. Ekim '78'de %5 ücret artışı ve 35 saatlik haftalık çalışma talebiyle grev için yapılan oylamada işçilerin %87'si, bazı büyük işletmelerde %92'si evet oyu verdi.

28 Kasım '78'de başlayan greve, ücret artışına yönelik bazı tavizler alındıktan sonra, sendika yönetimi tarafından son verildi. Sendika bürokratları 35 saatlik haftalık çalışmayı erken bir talep olarak niteliyordu. '80'li yılların başında artan işsizlik ve sendikalara yapılan baskı sonucu '82'de 35 saatlik haftalık çalışma talebi yeniden mücadele gündemine alındı. '83 yılında tüm sektörlerde tam ücret karşılığı 35 saatlik haftalık çalışma haftası güncel bir eylem şiarı haline geldi. Sendika bürokrasisi için bu koşullarda harekete geçmekten başka bir yol yoktu. Mart '84'te öteki sendikalar da bu talebi görüşmelerin ilk sırasına almak zorunda kaldılar. 35 saat haftalık çalışma süresi için yapılan grev oylamasına işçilerin %80'evet diyordu. Grev 14 Mayıs '84 yılında kısa sürede tüm Hessen eyaletine yayıldı.

Metal kapitalistleri savaş sonrası ilk kitlesel lokavtı uyguladılar. Böylece 500 bin metal işçisinin işten atılması gerçekleştiriliyordu. Sermaye ve işçi sınıfı arasında savaş sonrası en sert çatışma yaşanıyordu. Grevde olmayan işçiler de sendika yönetimlerinden saldırının genel grevle yanıtlanmasını talep ettiler. İşçi sınıfının bu kararlılığı karşısında sendika bürokrasisi de korkuya kapılarak, çalışma saatlerinin kademeli olarak düşürülmesi önerisini ileri sürdü. Metal kapitalistleri bu talebi dahi reddetti. 7 hafta süren grev sonucunda sendika bürokratları kademeli çalışma süreci üzerinde uzlaştılar. Fakat burjuva medyanın kapsamlı propagandasına, sermayenin azgın saldırısına rağmen işçi sınıfı birleşik mücadele kararlılığını ortaya koymuştu. İşçiler sendikaların kademeli olarak iş saatlerini düşürme uzlaşmasına tepki duyarak, 1987-88 görüşmelerinde bu talebi yeniden gündeme getirdiler. Bu süreçten sonra farklı işkollarında çalışma saatleri kademeli olarak düşürüldü. Zorlu mücadeleler sonucu '93 yılında metal ve elektronik sanayiinde haftalık 36 saat olan çalışma süresi, ücretler düşürülmeden 35 saate indirildi.

Ancak sermaye her olanağı kullanarak işçi sınıfının kazanımlarının altını oymaya çalıştı. Bu konuda birçok yönetime başvurdu. Bugün gündeme gelen saldırıların temelinde o dönemin olguları yatmaktadır.

İşçi sınıfının güçsüzlüğü saldırıları kolaylaştırdı

Kapitalizmin krizinin dünya ölçüsünde hissedildiği '70'li yıllardan başlayarak Almanya'da da sermayenin

kâr oranları düşmeye başladı. Hükümetler bu düşüş eğiliminin önüne geçmek için bir taraftan devlet kasasından sübvans ederken, diğer taraftan sosyal kazanımların tasfiyesine yöneldiler.

Bugün tasfiye edilen sosyal kazanımlar işçi sınıfının zorlu mücadeleleriyle elde edildi. 2. Dünya Savaşı'nın ardından yaşanan kapitalist genişleme dönemi, emek üretkenliğindeki artış da “sosyal devlet” konseptinin yürürlüğe girmesini olanaklı kıldı. Buna elbette önemli bir faktör de katkıda bulunuyordu. “Sosyalist Blok”un varlığı sermayeyi işçi hareketine tavizler vermeye zorluyordu.

Kapitalizmin krizi giderek derinleşirken, ‘80’li yıllardan itibaren toplumsal güç dengesinde de bir kayma meydana geldi. ‘80’li yıllardan itibaren sermaye işçi sınıfı üzerinde sömürü oranını ve baskıları artırdı. “Rasyonelleşme” adı altında özellikle büyük tekelleri işletmelerde geleneksel işçi kesimlerinin etkinliğini kırmak için önlemler alındı. Bu dönemde vasıfsız ve süresiz iş anlaşması olmayan işçiler işe alındılar. Yeni işe alınanların önemli kesimi süresiz anlaşma alma umuduyla işletme hiyerarşisine boyun eğdiler.

Bugün tekeller, daha az sayıda işçi çalıştırarak, ücret artışı olmadan çalışma süresini uzatarak, kâr oranlarını artırmayı hedefliyorlar. İşçi sınıfının bir kesimi işsizliğe mahkum edilirken, geri kalan kesimi üzerinde acımasız bir sömürü uygulanıyor. Kitlel işsizlik kalıcı bir hal alıyor. Üretim süreci dışına itilme korkusu, on yıl önce güvenceli bir işte çalıştığını düşünen kesimleri de sarsıyor. Aldığı ücretle geçimini sağlayamayanların sayısı her geçen gün artıyor.

Korkut, parçala ve sömür!

Tekeller işletmelerini yurtdışına taşıma tehditini pervasız bir biçimde kullanıyorlar. Böylece ücretleri adım adım düşürerek, kâr oranını artırmayı başarabildiler. Hatta ‘90’lı yılların ikinci yarısında kârlarında bir patlamadan dahi söz edilebilir. Bu kârlar yeni rasyonelleşmeler (sabit sermaye yatırım) için kullanılarak, işsizler ordusunun büyümesi hızlandırıldı. Tekellerin kârları artarken yoksulluk derinleşti. Yani sermaye sözcülerinin iddialarının tersine, artan kârlar değil yeni iş olanakları yaratmayı, varolanları da tasfiye etti.

Kapitalizmde kâr oranlarındaki artış işsizliğin azalmasına yolaçmıyor. Artı-değer üretimi için ihtiyaç duyulmayan grup hızla büyüyor. Yoksulluk ve üretimden dışlama bugün kapitalist ekonominin en önemli olgusudur. “Geçmiş dönemin kalıntıları saydığımız bir kitlel yoksullaşmayı” yaşıyoruz diyor, Fransız sosyologu Robert Castel.

Sermaye işçi sınıfını güçsüz düşürmek ve bölmek için her yol ve yöntemi deniyor ve şimdilik bunda başarılı da oluyor. Bir tarafta işi olanlar, diğer tarafta işi olmayan ve iş bulabilme şansı olmayan kesim. Ayrıca her işletmede çalışan çekirdek kesimin yanısıra ağır çalışma yükü altında ezilen, az ücretle çalışan ve sosyal güvencesi olmayan önemli bir grup büyüyor. İşçi aristokrasisi diyebileceğimiz çekirdek kesim, sendikaların da katkısıyla sermayenin üretim sürecinde istikar rolü oynuyor. Bu kesim korunmaya çalışılırken, diğer işçiler her türlü güvenceden yoksunlar; düşük ücretle çalıştırılıyorlar ve istenildiğinde hiçbir hukuksal yaptırım olmadan kapı dışına konulabiliyorlar. Birçok kapitalist ülkede bu kesimin çalışanlar içindeki oranı %35 dolayında ve bu oran hızla artıyor. Alman sosyal tarihçi Karl Heinz Roth yeni bir proletaryanın gelişmekte olduğunu belirtiyor. Bu yeni proletarya, normal çalışma koşullarını, sosyal devlet “güvencesi”ni tanımayacak!

İşçi sınıfı hareketinin bugün temel sorunlarından

biri bu iç bölünme ve rekabettir. Günümüzde özellikle Almanya’da aynı işletme içinde ayrı ücret ve hukuksal güvence, farklı gruplaşmalar, kolektif çıkarlar temelinde mücadele bilincini geliştirmeyi engelliyor.

Ancak uzun vadede bu kapsamlı saldırıların geri tepeceğine şüphe yok. Er geç işçiler ortak çıkarları üzerinden sınıf bilinciyle harekete geçeceklerdir. Bunun için, işçiler arasındaki rekabet ile işini kaybetme korkusunu aşmak büyük bir önem taşımaktadır.

İşçi sınıfı kapitalist toplumda haftada 50 saat çalışmanın da işsizliği engelleyemeyeceğini, tersine artıracığını görecektir. Sermayenin haftalık iş zamanı saldırısına karşı mücadele etmekten başka bir yol yoktur.

Almanya’da gösteriler giderek kitleleşiyor...

Köln’de öfkeli Pazartesi gösterisi

Almanya’da Hartz 4 yasasına karşı gerçekleştirilen “Pazartesi Gösterileri” gittikçe yayılıyor ve kitleleşiyor. Geçen hafta Almanya’nın 100 kentinde gösteriler yapılmıştı. Bu sayı bu hafta 140’a çıktı. Eylemlere geçen hafta yaklaşık 100 bin, bu hafta ise 100 binin üzerinde bir katılım oldu. Doğu Almanya’nın kentleri (başta Leipzig) bu eylemlerin merkezi konumunda. Başta Berlin olmak üzere batıda da büyük gösteriler gerçekleştiriliyor.

2005 Ocak ayından itibaren uygulamaya konulması düşünülen Hartz 4 yasasına karşı işçi ve emekçilerin tepkilerini ortaya koydukları kentlerden biri de Köln oldu. Geçen hafta 1500 kişi gösteriye katılmıştı. Bu hafta 2 bin kişi sokaktaydı. Bu sayının önümüzdeki haftalarda daha da artması bekleniyor.

Köln’deki gösteriye farklı toplumsal kesimlerden katılım dikkat çekiyor. İşçiler, işsizler, emekliler, kamu çalışanları, öğrenciler eylemlere katılıyorlar. Bu, toplumun tüm kesimlerinin bu saldırıdan etkilendiğini gösteriyor. Saldırıların her geçen gün hız kazandığı, işçi ve emekçilerin yaşamını daha da çekilmez hale getireceği düşünülürse, önümüzdeki sonbaharın neden sıcak geçeceği daha iyi anlaşılır.

Göstericiler geçtiğimiz hafta Yeşiller Partisi binası önüne gitmişlerdi. Bu hafta CDU parti

binasının önüne kürsü kurdular. Bu kez CDU sözcüsü Karl Jürgen ve Rolf Bietmann sorgulandı. Göstericiler kırmızı kart eşliğinde protesto ederek CDU’lu temsilcileri bunalıtlılar.

Gösteriye katılanlar tek tek söz alarak saldırılara karşı tepkilerini dile getirdiler. Hepsı sözbirliği etmişçesine Hartz 4 yasasının zenginleri daha zengin yapacağını, işçi, işsiz ve sosyal yardım alan toplumun alt katmanlarını ise her geçen gün biraz daha yoksullaştıracığını dile getirdiler. Sermaye sınıfının ve hükümetin saldırılar konusunda kararlı olduğunu, geri adım atmaya niyetli olmadığını ve Hartz 4’de yapılması düşünülen değişikliklerin de tümüyle bir aldatmacadan ibaret olduğunu vurguladılar. Hartz 4 ve topyekûn sosyal saldırılara karşı geri adım atmadan kararlı bir mücadelenin şart olduğunu vurgulayarak mücadele çağrısı yaptılar. Bu eylemlerin yetersiz olduğu, sonuç almak için eylemleri merkezileştirmek gerektiği, vurgulanan bir diğer konu oldu. “Bu saldırı geleceğimizi tehdit etmektedir, bunun için buradayız. Geleceğimiz için mücadele ediyoruz.” diyen bir göstericinin yaptığı konuşma oldukça anlamlıydı.

Köln’lü Pazartesi göstericileri önümüzdeki hafta Ticaret Odası’nın önüne gidecekler.

BİR-KAR/Köln

PWD girişiminin ideolojik ve politik duruşu üzerine

M. Can Yüce

İmralı Partisi Kongra-Gel cephesinde yaşanan çözölmeyi önleme girişimleri sonuç vermedi ve bir süre önce ayrılan grup, bir kez daha yeniden ve kesin bir biçimde ayrıldı. Osman Öcalan ve Nizamettin Taş'ın adlarının öne çıktığı bu grup, kendisini **"Demokratik Barış İnisiyatifi"** olarak tanımladı. Ağustos'un başında gerçekleştirdiklerini söyledikleri bir "Konferans" ile politika sahnesinde iddialı olduklarını deklare etmiş bulunuyorlar. Önlerine partileşme hedefini koyan ve **"Partiye Welatparezên Demokratik (PWD)"** olarak tanımlayan bu grup ile ilgili belli bir tartışma süreci de başlamış bulunuyor.

İmralı cephesi beklendiği gibi, bu grubu "hainlik"le, "Değerleri Amerika'ya satmak"la, "Talabani"cilik ile suçlamış ve bu tutumunu fiili saldırılar düzeyine çıkarmıştır. Öcalan iktidar sisteminden başka bir yaklaşım beklemek mümkün değildi. Onlarda sorunların ve farklılıkların "çözüm dili" şiddet ve bastırmadan başka bir şey değildir. O nedenle bu nokta üzerinde uzun uzadıya durmanın gereğini duymuyoruz.

Ayrıca bu grubun bileşimini, adları açıklanan kişilerin yapılarını ve durumlarını da bu aşamada tartışma gereğini duymuyor ve bu tür tartışmaların kısır döngüden öte bir anlam taşımadığını düşünüyoruz.

Bu grubun yayınladıkları iki bildiri var, bu bildirilerde görüşlerini ve politik duruşlarını net bir biçimde ortaya koymuşlardır. Esas olarak bu noktalar üzerinde durmayı ve yaklaşımımızı ortaya koymayı gerekli görüyoruz.

Bu grup ve ideolojik ve politik duruşu hakkında en genel anlamda ve özet olarak söylenecek şudur:

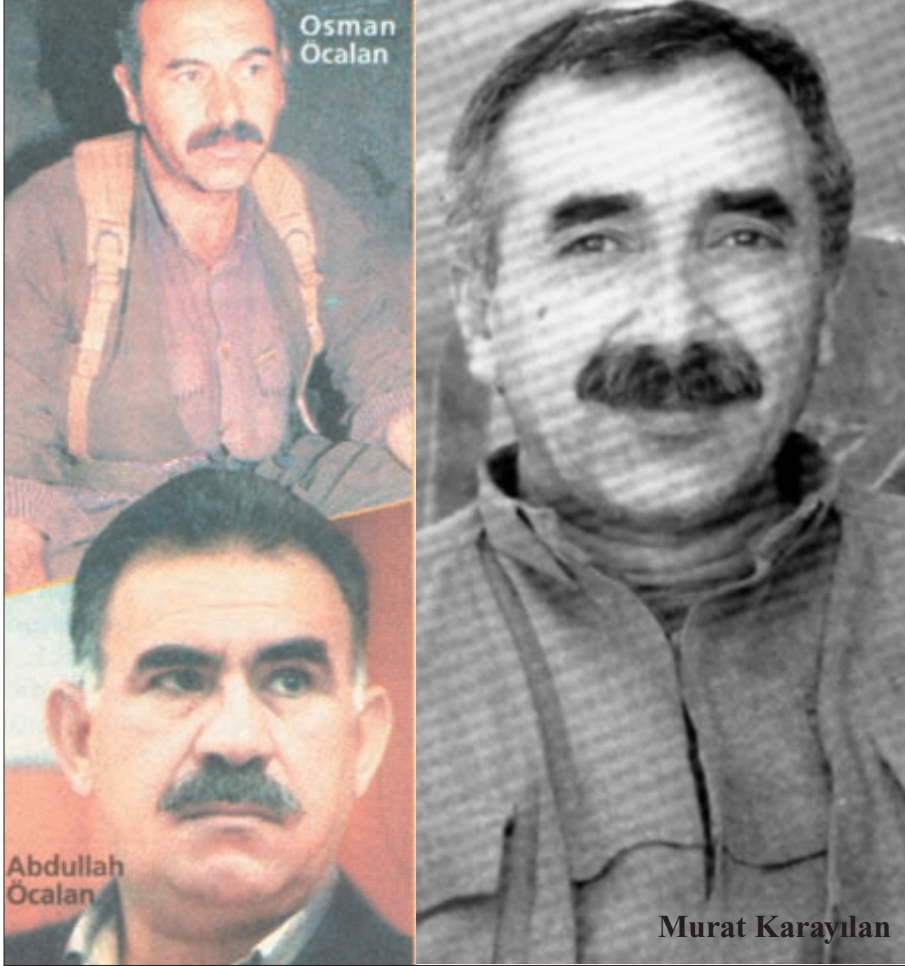
"İmralı çizgisinin Amerikancı versiyonudur!"

Temel ideolojik ve politik konularda söyledikleri, A. Öcalan'ın İmralı savunmalarında dile getirdiği görüşlerden bir farklılık taşımamaktadır. Hatta neredeyse söylem düzeyinde onun bir tekrarıdır. Öcalan'ı "İdeolojik Önder" olarak izlemeye devam edeceklerini açıkça vurgulama gereğini duyuyorlar. İkincisi, Öcalan sistemi karşısındaki duruşu, bir "kopuşu" değil, bir "devamlılığı" anlatmaktadır! Bu "devamlılık" süreç içinde bir kopuşa dönüşür mü sorusunun yanıtı belirsizdir, ama ideolojik ve politik devamlılığın esas olarak devam edeceğe benziyor.

Kısaca bu görüşlerimizi açmaya ve tartışmaya çalışalım:

I. Öcalan sistemi karşısındaki duruşları

Öcalan iktidar sistemi karşısında net bir tutum

almadan, bu sistemden kesin bir kopuş sağlanmadan PKK ve kendi "bireysel" tarihlerini doğru kavramaları mümkün değildir. Belli itiraz noktaları var. Ama bunlar temel konulara ve sistemin özüne değil. Sık sık tekrarladıkları gibi Kongra-Gel, "muhafazakar kanadı" ve onun "demokratik değişim ve dönüşüm" karşısındaki direnci kırılıyorsa, örgüt kendisini örgütsel ve sosyal yaşam alanında aşabilseydi, yani tam da anılan bu grubun dedikleri gerçekleşmiş olsaydı, bu grubun Öcalan ve sistemine herhangi bir itirazı, sıradan bir eleştirisi olabilir miydi? Bu sorunun yanıtı, anılan grubun kamuoyuna açıklanan görüşlerinde saklıdır.

Açık ki, onların çizginin özüne, yine Öcalan sisteminin temellerine bir itirazları yok, İmralı teslimiyet ve ihanet gerçekliğine de yok. Onların itirazı, birkaç noktayla sınırlıdır. Birinci itiraz noktası, "ABD ve bölge politikasını esas alalım, o eksenle bir politik çizgi yürütelim"; ikincisi, "Güney Kürtleri'yle dayanışma içinde olalım"; üçüncüsü, "örgüt yapısını ve yaşam ilişkilerini demokratikleştirelim, eski katı ve yasakçı kuralları kaldırılsın, yaşam ilişkileri yeniden düzenlensin"!

Öcalan iktidar sisteminden kesin bir kopuş, özeleştirel yaklaşımı, bu noktada samimi olup olmamayı koşullar. Hatta bu, kendine ve tarihine samimi yaklaşım yaklaşmamakta belirleyici bir koşul olmaktadır. Bununla bağlantılı ikinci önemli bir nokta daha var. Öcalan iktidar sisteminin eleştirisi, kaçınılmaz olarak İmralı gerçeğini tam ve olduğu gibi ortaya koymayı gerektirir. Ancak anılan grup, İmralı'yı es geçmeyi yeğlemektedir. İmralı tam olarak kavranmadan yurtseverlik iddiaları kuru sıkı bir yalandan öte bir anlam ifade etmez.

İmralı ve Öcalan iktidar sistemi kavranmadan,

bundan tam kopuş sağlanmadan, daha öncesi bir yana İmralı'dan bu yana içine girilen "suç pratiği", yani teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik sürecin suç ortağı olma, dahası bu pratiğin birinci dereceden uygulayıcısı olma gerçeği de gözlerden kaçırılmış olunur. Bu grubun yaptığı bu ve İmralı süreci, onun birinci dereceden uygulayıcıları olma pratiğini es geçme, gözlerden ve dikkatlerden kaçırma tutumu, onların İmralı çizgisini ve pratiğini sürdürme eğilimine işaret ediyor.

Çok iyi biliniyor ki, ayrılan grubun öncüleri, İmralı çizgisinin en hararetli savunucuları ve birinci dereceden uygulayıcılarıydı. Bundan dolayı gözardı edilemeyecek sorumlulukları var. Bu sorumluluk hakkında tek söz söylemeden, hiçbir şey olmamış gibi, pişkince siyaset meydanında boy göstermek, en hafif deyimle ciddiyetsizlik ve samimiyezsizliktir. Bireysel olarak yapılan açıklamalar, bu pişkinliğin ve gerçeklerle alay etmenin dışavurumundan başka bir şey değildir. Bir tarihe, bir halkın varlığına ve geleceğine damga vurmaya çalışan İmralı süreci ve Öcalan iktidar sistemi hakkında bu grubun söyledikleri birkaç cümleden ibaret. Söylediklerinin tümü şunlar:

"PWD; Abdullah ÖCALAN'ın yaşadığı esaret koşullarının aşılması ve özgürlüğüne kavuşmasını insani ve ahlaki bir görev olarak kabul eder ve bu temelde çaba içinde olur. İdeolojik düşüncelerine değer verir ancak politikalarını ve kararlarını bağımsız iradesiyle oluşturur ve uygular."

Kuşkusuz suç ortağı olanların bundan başka bir değerlendirme yapmaları mümkün değildir. İmralı ve Öcalan iktidar sistemine ve onun bütün sonuçlarına karşı net, kesin ve ikirciksiz tavır almadan "demokrasi" ve "yurtseverlik" adına söylenecek her söz ve davranışın koca bir yalan, göz boyama ve aldatmacadan başka bir değeri yoktur.

PWD girişiminin durumu da budur, dolayısıyla İmralı çizgisinin başka zemine çekilen bir versiyonuyla karşı karşıyayız.

Gerçekten yurtseverlik ve demokrasi konularında sıradan bir samimiyetleri varsa, öncelikle İmralı süreci ve Öcalan iktidar sistemi karşısında net bir şey söylemeleri, kesin bir duruş sergilemeleri gerekiyor. Yoksa inandırıcı olmaları mümkün değildir. Ancak mevcut duruşlarıyla böyle bir eğilimlerinin olmadığı anlaşılıyor.

II. Temel ideolojik-politik konulara bakış, dünya karşısındaki duruşları

"Yaşadığımız çağın demokrasi, insan hak ve özgürlükleri çağı olarak tanımlanması anlamıdır. Bilimsel-teknik devrim ve bilişim-iletişim alanındaki dev ilerlemeler insan bilinci ve yaşamında köklü gelişmelere ve değişime yol açmıştır. Aşırı uçlarda seyreden kamplaşma ve çatışmalar aşılma sürecine girmiştir. Oluşan bilinç, ekonomik, sosyal, kültürel temel ve tecrübe birikimi insanlığı daha çok barış içinde demokratik değerlere dayalı ve farklılıkların kabulü temelinde bir arada yaşama arayışına yöneltmiştir. Yeni bir zihniyet ve demokratik siyaset anlayışı yönetim ve toplum ilişkisinde etkili olmaya başlamıştır. Küresel çapta yükselen ortak değerler her geçen gün yaşama daha fazla nüfuz etmektedir."

Konferans sonuçlarının dile getirildiği bildiride, çağ ve dünya karşısındaki duruşlarını bu sözlerle özetliyorlar. İmralı'daki Öcalan'ı izleyenler için bu

sözler, hiç de yabancı sözler değildir. Bu görüşler sayısız kez tekrarlanmıştır. Globalizmi, emperyalist-kapitalist sistemi ve onun güncel gerçekliğini savunan, meşrulaştıran sağ liberal bir anlayışla karşı karşıyayız. Kürt egemen ve orta sınıflarının öteden beri dile getirmeye çalıştıkları ve Kuzey Kürdistan’da politik bir akım olarak örgütlenme çabası içinde oldukları bir eğilim. Bu anlayışın en belirgin çizgileri, emperyalist-kapitalist sisteme biat etmek, kendisine bu sistem içinde bir gelecek aramak ve bu sistemi meşrulaştıran teorik ve ideolojik görüşleri benimseyip tekrarlamak, dost ve düşman kavramlarını da bu bağlamda yeniden belirlemek ve liberal-reformist bir politik düzlemde güç olmaya çalışmak olarak özetlenebilir. Hak-Par ve diğer “utangaç” liberallerin bugüne kadar yapmaya çalıştıkları gibi...

Yaşanılan sorunları ideolojik olarak sosyalizm ile açıklamaları, eksen değiştiren ve liberalizmi yeniden keşfeden herkes ve her çevrenin içine girdiği “günah keçisi” bulma kaygısının yanısıra, “yeni çizgisinde” samimi olduğunu kanıtlamanın da bir gereğidir. Dolayısıyla bu yazıda bu yönleri üzerinde durma gereğini duymuyoruz.

III. ABD ve ABD’nin Irak işgali karşısındaki tutumu

Bu grubun ABD ve Irak işgali karşısındaki tutumu, genel ideolojik-politik duruşlarının bir uzantısıdır. Bu noktada Kongra-Gel’in programındaki görüşlerini tekrarlıyorlar. Yayınladıkları bildiride şöyle diyorlar:

“Ortadoğu’daki anti-demokratik, insan hak ve özgürlüklerini hiçe sayan, halkların ve kültürlerin demokratik özgür gelişimini engelleyen baskıcı otoriter rejimler aşılma zorundadır. Bu bağlamda bölgedeki statükoyu dağıtmayı hedefleyen ABD müdahalesi demokratikleşmeye imkan sunduğu ve Kürt sorununun çözüm imkanlarını artırdığı için desteklenmelidir. Yine Geniş Ortadoğu Projesi, bölgenin yaşadığı çağ dışı konumu aşma sürecini hızlandıracaktır.”

“Yaşasın ABD’nin Ortadoğu müdahalesi, yaşasın ‘geniş’ Ortadoğu projesi! Geleceğimiz bu müdahale ve projede!”

Görüşlerinin ve politik duruşlarının en kaba ve genel özeti bu!

“Kraldan daha kralcı olma” budur işte!

KDP ve YNK bile ABD ile arasına belli bir mesafe koyar, kimi kaygıları dile getirmek için liderleri ortak mektup kaleme alır, “daha uzun kalırsanız işgalci konuma düşersiniz” gibi uyarılar yapma gereği duyar; ama “bizim” “Yurtsever demokratlar”, ABD ekseninde siyaset yapmayı varoluş gerekçesi olarak algılamaktadırlar.

Evet, Ortadoğu’daki iktidarlar ve statükolar, gerici, çağdışı, toplumsal ve tarihsel gelişmelerin önünde duran diktatörlüklerdir. Ancak bu gerçeklik, hiçbir zaman emperyalist ve sömürgeci işgal hareketlerini haklı kılmaz, ya da bu gerici sistemler “yabancı müdahalelerin” gerekçesi olamaz. Kaldı ki gözler önünde sergilenen gerçeklerin de kanıtladığı gibi, ABD’nin işgal hareketinin amacı, ne Irak halklarını Saddam rejiminden kurtarmak, ne demokrasi ve özgürlük getirmek, ne de Ortadoğu halklarının tarihsel gelişimi önündeki engelleri kaldırmaktır. Hele “Kürt sorununun çözüm imkanlarını artırdığı” ise büyük bir aldatmacadır. Saddam rejiminin yıkılması objektif olarak Güney Kürdistan için belli fırsatlar ortaya çıkarmıştır, ama bu, diğer parçalar ve özellikle Kuzey için “çözüm fırsatı” anlamına gelmiyor.

ABD, dünyayı tek başına yönetmek istiyor, bunun için Ortadoğu ve Avrasya’da var olan stratejik kaynakları ve onların geçiş yollarının mutlak

denetimini istiyor. Demokrasi ve özgürlük mü? Bunun yanıtı, işgal edilen Irak’taki uygulamaların kendisidir. (Bu konuda çok geniş değerlendirmeler yapıldığı için yeniden üzerinde durmak istemiyoruz.)

IV. AB ve AKP’ye bakış

Dünyaya bakışaçıları yanlış olanların başka konularda doğru bir değerlendirme yapmaları mümkün değildir. Yanılgılı ve yanılsamalı bakışaçısı, AB ve AKP’ye bakışta da çok net olarak kendisini gösteriyor. Şöyle diyorlar:

“Türkiye AB’ye üyelik sürecinin gelişmesiyle birlikte daha hızlı bir demokratikleşmeyi yaşayacaktır. Atılan sınırlı demokratik adımlar olumlu olmakla beraber yeterli olmaktan uzaktır. AKP hükümetinin daha cesur adımlar atmasına ihtiyaç vardır.”

Hatırlanırsa, Öcalan İmrallı’da örgütüne gönderdiği değerlendirme ve talimatlarda AB’ye girişin Türkiye’yi demokratikleştireceğini ve bunun için TC’nin bu doğrultudaki çabalarının desteklenmesini istemişti. Örgütü de öyle davranmış, TC’nin dış politika uzantısı rolüne gönüllü soyunmuştu. Şimdi kendisini “Demokratik Barış İnisiyatifi” olarak tanımlayan grup aynı çizgiyi sapmasız destekliyor ve olduğu gibi devam ettirme kararında görünüyor. TC’nin AB’ye girişi ile demokratikleşme arasında doğru orantılı bir bağlantının kurulması ve bu nedenle halkın TC’nin AB politikalarının bir payandası haline getirilmek istenmesi yanlış ve süren tasfiyeciliği derinleştirmekten başka bir sonuç vermeyecektir.

Açık ki, öteden beri süren bilinç ve bellek katliamı bu grup tarafından da sürdürülmektedir. Dolayısıyla daha işin başında ideolojik ve politik mücadeleyi geliştirmek büyük bir önem kazanmaktadır.

AKP’ye yaklaşımları da çok açık: AKP’yi daha cesur olmaya davet ediyorlar. “Demokratikleşme” adımlarını ise destekliyorlar...

V. PWD’nin amacı ve mücadele yöntemi

PWD girişimi, belli ki bu temel konularda da İmrallı’yı neredeyse birebir tekrarlıyor. Onlar için de Kürt sorunu, *“Türkiye’nin demokratikleşmesi”* bağlamında bazı kültürel kırıntılar sorunudur. Bir halkın kendi kaderini özgürce belirleme hakkı mı, o, çoktan tarih oldu, o, artık modası geçen, çatışmalı 20. yüzyılın bir unsuruydu! Kürtler sorunlarını, TC ile “demokratik özgür birlik temelinde” çözebilirler! Tabii “barışçıl ve siyasal diyalog” yöntemi esas alınarak!

Bu konudaki görüşleri ve tutumlarının özlü ifadesi şu. Konferans sonuç bildirisinden aktarıyoruz.

“PWD; Türkiye’ye dönük bir çalışma, örgütlenme ve mücadele içinde olacaktır. Yeni bir misyon ve kararlılıkla ortaya çıkan PWD’nin temel amacı Türkiye’nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun demokratik özgür birlik temelinde, barışçıl ve siyasal diyalog temelinde çözümünü sağlamak, Kürt halkının temel hak ve özgürlüklerini güvenceye almaktır.”

Kürt sorununu *“Türkiye’nin demokratikleşmesi”* sorunu ve bu bağlamda elde edilecek kırıntı sorunu olarak koydukları zaman “barış ve diyalog” yöntemini esas almaları eşyanın tabiatı gereğidir! Bütün bunların anlamı, sömürgeciliğe biat, bunun karşılığında ise sistem içinde biraz yemlenmek! İşte Kuzey Kürt egemen sınıflarının “Kürt programlarının” özeti ve özü budur!

VI. İmrallı çizgisinden “farklılığı” ve sonuç

Yukarda da kısaca özetlemeye çalıştık. PWD girişimi, İmrallı çizgisinin Amerikancı versiyonudur! Elbette ortada belli farklılıklar da vardır. Bir kez bu

grup ideolojik olmasa da fiziki olarak Türk Genelkurmayı’nın denetiminin dışına çıkmıştır. Dolayısıyla bundan böyle bu grubu yönetme ve denetleme olanağı yok. İkincisi, TC ile ABD arasında bazı noktalarda çelişkiler var. Irak’ın yeniden biçimlendirilmesi, Güney Kürdistan, federasyon; Suriye ve İran politikaları gibi... Ancak bu çelişkiler kesinlikle stratejik düzeyde değildir. ABD’nin Kuzey Kürdistan konusunda TC’den farklı veya onu zorlayacak bir politikası yoktur. Bu, her şeyden önce, kendi Ortadoğu stratejisi için böyledir. Yoksa başka güçleri düşündüğü için değil... İmrallı’nın anti-Amerikancılığı, Türk Genelkurmaylığı’nın anti-Amerikancılığı kadardır! Aynı biçimde Güney’deki oluşuma, devletleşme çabalarına ve federasyon tasarılarına Öcalan’ın şiddetle karşı çıkması boşuna değildir. “İlk günde” devlete verdiği “hizmet” sözünün bir gereğidir! Çünkü bundan böyle yaşam gerekçesi ve şansı bundan başkası değildir!

Durdukları yer ve yaptıkları açıklamalar gösteriyor ki, bu grup, Kuzeyde Kürt egemen ve orta sınıflarının siyaset platformunu yaratmayı hedeflemiş bulunuyor. Başka bir deyişle, Kuzeyin KDP’sini veya YNK’sini yaratmayı düşünüyorlar. Ama bu düşün gerçekleşme şansı hemen hemen yok! Her şeyden önce Kuzey’de bunun toplumsal temeli zayıftır. Kuzey Kürt egemenlerinin, devletle sınıf olarak değil, aile olarak işbirliği yapma alışkanlıkları var. Son yirmi yıl içinde devrimci mücadele ile birlikte biraz siyaset pazarına çıkar gibi oldular, ama devlet karşısında olduğu gibi, PKK karşısında da ayakları üzerinde durma, bağımsız kişilik sergileme durumları olmadı. Kürt sorununu *“Türkiye’nin demokratikleşmesi”* sorunu olarak görmeleri, düzen içinde omurgasız bir konum elde etme çabaları, anılan sınıfsal konumla yakından bağlantılıdır! (Bu konuda başka bir değerlendirmemiz vardı, bakılabilir. Kongra-Gel’in programının eleştirisi ile ilgili bir değerlendirmedir.)

Kuzeyde sağ liberal eğilimlerin kendi adlarına siyaset yapmalarında yarar var.

Bu, bir ayrışma ve aynı zamanda arınmadır!

İmrallı Partisi’nin çözülüşü bu ayrışmayı hızlandıracak ve derinleştirecektir. Ayrışma ve arınma, yeni bir tartışma ve arayış süreci anlamına da geliyor. Toplumumuzun tartışmaya, ayrışmaya ve her eğilimin kendi toplumsal kökleri üzerinden boy atmalarına ihtiyaç var. Tartışma, yeni arayışlar, farklı eğilimlerin gelişmesi ve netleşmesi bugünkü kaosu aşılmasında, teslimiyet ve ihanet cephesinin daha hızlı çözülmesinde önemli bir etken olacaktır.

Kısacası, çözüme, tartışma, ayrışma ve arınma süreci derinleşme ve büyüme eğilimindedir! Elbette bunun sonuçları olacaktır. Bu sonuçlardan biri, emekçi damara ve çizgiye sahip arayışların da olacağıdır!

Dolayısıyla her açıdan önemli ve büyük mücadelelere bugünden hazırlıklı olmak gerekiyor.

Faela ve Afrika'nın kadın kurbanları

Dünyada savaşların ağır ve yıkıcı etkilerini en fazla kadınlar hissetmişlerdir. Sevdiklerinin ölüm acısını yaşamalarının ötesinde, onurlarını inciten en ağır insanlık suçlarından biri olan cinsel tacize ve tecavüze maruz kalırlar. Militarizm ve savaş denildiğinde, belki de ilk akla gelenlerden biri, savaş esiri kadınların tecavüze uğramasıdır. Fakat bizim burada aktaracağımız küçük kadın ne bir savaş esiri, ne de ona tecavüz edenler düşman askerleri.

Faela 13 yaşında genç bir anne. Kongo'nun Bunia kentinde yaşıyor. Bunia, bir zamanlar bölgenin ticaret merkezlerinden biriymiş. Şimdi ise yarı yarıya boşalmış binalarıyla sessizliğe gömülmüş durumda. Hükümet askerleri ile milisler arasında süren çatışmalar sebebiyle sokaklarda sürekli devriyeler geziyor, en ufak bir seste herkes bir yerlere kaçıyor. Faela bu kargaşa ortamında askerler tarafından tecavüze uğrayan binlerce küçük kızdan sadece biri.

Hamile kalan Faela, çocuğunun babasının kim olduğunu dahi bilmiyor. Kendi babasının da dışladığı Faela, çareyi BM sığınması altında yaşamakta bulmuş. Şu an 6 aylık oğlu ile birlikte Bunia'da kurulu en büyük mülteci kampında kalıyorlar. “*Geceleri askerlerin yanına gidersem ve onlarla birlikte olursam, bazen bana yiyecek –kek veya muz– veriyorlar. Bunu yapmak zorundayım, çünkü benden başka Joseph'e bakabilecek kimse yok. Tek sahip olduğum şey oğlum ve ona bakmam gerek*” diyor. Sözü edilen askerler, herhangi bir savaşın herhangi bir tarafında çarpışan askerler değil. “Barış” gücü olarak bölgeye gönderilen, “tarafsız” diye lanse edilen BM askerleri.

Bunia'daki BM mülteci kampında kurulu çadırlarda BM sığınması altına girmiş 15 bin kişi yaşıyor. Bunia'daki BM ekibinin başında bulunan Dominique Mc Adams, böyle bir sorun olduğunu kabul ediyor ve “*Bu konuda söylentiler duydum. Bana kalırsa kampta cinsel şiddet olduğu açık*” diyor. Haziran ayında BM de kamptaki tacizlerle ilgili bir soruşturma başlatacağını açıklamıştı. Ama soruşturma hala başlatılmış değil. Konuyla ilgili en önemli sorun ise, tecavüze uğrayan kızların askerler aleyhine konuşmaktan çekinmeleri. Cinsel şiddet daha önce de Kongo Cumhuriyeti'nde askerler, yabancılar ve yerel yetkililer tarafından savaş boyunca uygulandı ve tacize uğrayan kız çocukları o kadar çok korkutuldu ki, konu soruşturma aşamasına geldiğinde hiçbir şey yapılamadı.

Tecavüz sadece bu kampla sınırlı değil, Afrika'daki savaş bölgelerinde kadınların cinsel istismarı sık rastlanılır bir durum. BM Mülteciler Komisyonu ve Çocukları Koruyun Kuruluşu'nun 2001'de hazırladığı bir raporda, Batı Afrika'da mülteci çocuklara yönelik cinsel istismar ve şiddetin çok yaygın olduğu belirtiliyor. 2002'de iki kuruluş da kamplarda kadın ve çocuklar için özel koruma istediler.

Bunia'da kampın idaresini üstlenen sivil toplum kuruluşu Atlas'ın bir elemanı, “*Her gece kızların BM askerlerinin yanına gittiğini biliyorum, onları durdurmamız gerekiyor. Çünkü kızların yemeğe ihtiyacı var. En iyisi sessiz kalmak, çünkü konuşursam işimi kaybederim ve benim de karnımı doyurmam gereken çocuklarım var*” diyor. Bir yandan soruşturma ile ilgili vaatler verilirken, bu yetkilinin tutumu ikiye bölünmüş en açık ifadesi.

Kara Afrika'nın kara kaderi emperyalizme karşı mücadele ile değişir!

Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nde şu an BM'nin 10 bin askeri var. Ortalama yaşam süresinin 30'lara kadar gerilediği, Afrika'nın en şiddetli savaşlarının yaşandığı bu bölgesinde yılda 3 milyon kişi açlık ve önlenebilir hastalıklar yüzünden ölüyor. Kadınları fuhuşa zorlayan da yine bu açlık ve yoksulluk.

Emperyalistleri ise bu tablo değil çıkarları ilgilendiriyor. “Barış” gücü adı altında bölgeye gönderdikleri güçler yaşanan karanlık tabloyu daha da çekilmez hale getiriyorlar.

Emperyalist zorbaların ezilen halklar üzerinde oynadıkları kirli ve aşağılık oyunlar, ancak ezilen halkların emperyalist barbarlığa karşı mücadelesi ile bozulacaktır. Kadının kirli savaşların kurbanı olmaması, çocuğunun açlık ile yüzyüze gelmemesi de, emperyalist-kapitalist barbarlık düzeninin yıkılmasıyla mümkün olacaktır.

Başak Utku

Kapitalizmin bataklığı fuhuş üretiyor

İnsanlığın toplumsal felaketi olan kapitalizm açlık ve sefalet üretmekle kalmıyor. Kitleler halinde yoksullaştırdığı emekçileri aşırı kârları uğruna her alanda tükenişe sürüklüyor. Toplumsal bir sistem olarak tepeden tırnağa çürüyen kapitalizmin insanlığa verebileceği hiçbir şey kalmamıştır. Bir avuç asalağın kârı ve çıkarı için tüm ahlaki değerleri çürütmekte, aile ilişkilerini parçalayarak yozlaştırmakta, yabancılaştırmaktadır.

Kapitalizmin çürüyen bataklığında üreyen fuhuş kapitalist ekonomide giderek büyüyen bir sektör haline geliyor. Her şeyin kâr üzerine kurulduğu kapitalizmde insan bedeni de alınıp satılabilen bir meta haline getirilmiş ve bunun üzerinden sermayeye pazar alanı yaratılmıştır. Uluslararası planda yaygınlaştırılan fuhuş sektöründen büyük kârlar elde eden kapitalistler her yıl yüzlerce yoksulu çocuk yaşta fuhuş batağının içine çekiyor.

Bu sektördeki devasa kârlar kapitalist ülkelerin iştahını kabartıyor. Halkların katili olan ülkeler fuhuşta da işbirliği içerisinde. NATO bizzat fuhuş sektörünün örgütleyicisi durumunda. Özellikle Balkanlar'da ve Ortadoğu'da beyaz kadın ticaretinin örgütlenmesine aktif biçimde katılıyor. Kosova'da kadınlar fahişeliğe zorlanıyor, alınıp satılıyor. Bununla da kalmayıp işkence görüyor, tecavüze uğruyor, kötü muamelenin her türlüşüne maruz kalıyor. Yaklaşık 2 bin kadın fuhuş ticaretinde yer alıyor. Kadınların %80'i 18, üçte biri ise 14 yaşın altında.

Fuhuş sektörü ülkemizde de dev kârlar getiren bir sektör durumunda. Bu sektörde bir yılda dönen paranın 3-4 milyar dolar olduğu açıklanıyor. Sektördeki büyük kârlar fuhuş mafyasını yaratmıştır. Tıpkı diğer yoksul ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de binlerce yoksul kadın, çocuk bu mafyanın elinde alınıp satılarak pazarlanmaktadır. Ankara Ticaret Odası tarafından hazırlanan “Hayatsız Kadınlar Dosyası”na göre, ülkedeki hayat kadınlarının sayısı 100 bine yaklaşıyor. Kadın nüfusunun 35 milyon civarında olduğu düşünüldüğünde bu rakam her 350 kadından birinin fuhuş batağında olduğu anlamına geliyor. Ukrayna, Moldova, Gürcistan, Azerbaycan ve Beyaz Rusya'dan gelen yabancı uyruklu kadınlar da bu sektörde çalışıyor.

Bu bataklığı besleyen kapitalizmdir. Ürettiği yoksulluk ve işsizlikle binlerce kadını bizzat kendi eliyle fuhuş sektörünün içine itiyor. Kapitalist sömürü düzeninin baskısını, şiddetini, sömürsünü iki kat yaşayan kadınların cinselliği üzerinden elde edilen kârlar o kadar büyük ki, bu işin patronları vergi rekortmeni oluyorlar.

Fuhuşa sürüklenen kadınlar işkence, hakaret, eziyet, aşağılanma vb. her türlü insanlık dışı muamele ile karşı karşıya kalıyor. Bu çürümüş sistemde her türlü değer metalaştırılmıştır. Krizlerin faturasını en ağır bedellerle ödeyen kadınlar geçinebilmek için bedenlerini pazarlamak zorunda kalıyorlarsa, bu kapitalizmin sonucudur. Her alanda yıkım üreten kapitalizmin bu iğrenç bataklığı kurutulmadan insanlığın kurtuluşu mümkün değildir.

Ortadoğu'ya emperyalist müdahalenin çok yönlü sorunlarını ele alan kitap:

Dünya, Türkiye ve Sol Hareket

2003 yılı Temmuz sonunda verilmiş bir konferansın elden geçirilmiş ve işlenmiş kayıtlarından oluşan *Dünya, Türkiye ve Sol Hareket*, daha önce aynı başlık altında *Kızıl Bayrak*'ta 7 bölüm ve bir ek bölüm halinde yayınlanmıştı. Konuların iç bütünlüğü gözetilerek kitapta bazı bölümler yeniden düzenlendi. Bu arada daha önce *Kızıl Bayrak*'ta yayınlanmış bir değerlendirmeye de ayrıca yer verildi (kitapta 7. bölüm).

Sözkonusu konferans, Irak'a açılmış savaş üzerinden Ortadoğu'ya yapılmış emperyalist müdahalenin ortaya çıkardığı bir dizi sorunu ele almayı amaçlıyordu ve esasını da bu konular oluşturmaktadır. 1. bölüm daha genel bir içeriğe sahip ve bu çerçevede daha çok bir "giriş" olarak okunabilir. "Sol Hareket" başlıklı son iki bölüm ise kitabın geriye kalanından tümüyle ayrı bir içerik taşıyor ve bağımsız olarak da okunabilir.

Kitapta emperyalist müdahaleyle bağlantıları içinde Kürt sorunu önemli bir yer tutuyor. Bu, emperyalist müdahalenin Güney Kürdistan üzerinden Kürt sorununu önplana çıkarmış olmasının yanı sıra, bu aynı olgunun Türkiye'deki Kürt hareketinde güçlü bir Amerikancı dalgaya yolaçmış olmasından dolayı da böyledir.

Konferansın verildiği tarihte bu gerici dalga doruğundaydı ve dünyanın Kürt solcuları, geçmişte ABD'ye bel bağlamanın Kürtler için trajik sonuçlarını unutmuş görünerek, bu arada dünya ve bölge halkları için doğurduğu sonuçlara zerre kadar aldırmayarak, emperyalist müdahaleyi alkışlıyorlar ve Amerikan emperyalizmi hakkında inanılmaz hayaller yayıyorlardı. Bugün aradan bir yıl geçmiş bulunuyor ve olayların akışı Amerikan müdahalesinin gerçek mahiyetini en kör gözlerin görebileceği bir açıklıkta ortaya sermiş durumda.

Gerçekte bu yeni Amerikancılar'ın birçoğu da işin aslını daha baştan biliyorlardı. Fakat her türlü ilerici değer, kaygı ve amacı terketmiş olmanın verdiği bir pervasızlıkla, soruna tümüyle emperyalist müdahalenin Kürtler için yarattığı ve yaratacağı sözde "fırsatlar" üzerinden bakıyorlardı. Olayların akışı bunun dargörüşlü bir burjuva hayali olduğunu bugün daha açık hale getirmiştir. Bunun böyle olduğunu hiçbir şey Güneyli iki Kürt liderin Mayıs ayı (2004) sonunda savaş çetesinin başı Bush'a gönderdikleri ve ABD'nin tutumundan duydukları derin hayal kırıklığını dışa vuran mektuptan daha açık ortaya koyamaz herhalde.

Bu konferansın verildiği tarihte Büyük Ortadoğu

Projesi (BOP) henüz ortaya atılmış değildi. Fakat tam da çoğu dünyanın solcusu Kürt burjuva milliyetçilerinin ABD'nin Irak'a ve Ortadoğu'ya demokrasi, Kürtler'e ise özgürlük getireceği hayalleri üzerinden yapılan kapsamlı değerlendirmeler, özüt itibarıyla bu projenin iç yüzüne de o günden verilmiş bir yanıt sayılmalıdır. Günlük sistematik işgal terörü, sonu gelmeyen sivil kitle katliamları ve nihayet tüm dünyada büyük yankılar uyandıran Ebu Garib hapishanesi olayı, ABD'nin Irak'a getirdiği ve Ortadoğu'ya getirmek istediği "demokrasi"nin gerçek mahiyetini ortaya koymuştur. ABD'nin Kürtler'e ne özgürlük ve ne de güvence getirdiğini, tersine kendi emperyalist amaçlarına alet ederek böylece onları bölge halklarından koparıp yalnızlaştırdığını, bununla da kalmayıp aynı zamanda çok yönlü hedef haline getirdiğini ise, yine Talabani ve Barzani'nin sözünü ettiğimiz mektubu bile bir biçimde dile getiriyor.

Bir dizi farklı sorunu ve önemli konuyu ele alan *Dünya, Türkiye ve Sol Hareket*'in okur tarafından ilgiyle karşılanacağına inanıyoruz.

(Eksen Yayıncılık'tan yeni çıkan *Dünya, Türkiye ve Sol Hareket*

kitabının sunuş metnidir...)

Kitaplarımız

**Türkiye Komünist İş Partisi
Program
Tüzük**

**Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye**

**TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri
Parti Tüzüğü
Üzerine**

EKSEN YAYINCILIK

Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 **Fatih/İstanbul**

Tel: 0 (212) 534 32 39 * Fax: 0 (212) 6356993

EKSEN YAYINCILIK

İşçi sınıfı davası şimdi daha güçlü...

Özgürlük ve sosyalizm için *Kızıl Bayrak*!

Kızıl Bayrak'ın 10. yıl kampanyasını bölgemizde tüm hızıyla sürdürüyoruz. Gazetemiz, devrimci politikalar ile işçi sınıfı arasında kurulan canlı ve somut bir köprü.

Sermayenin komünist yayıncılık faaliyetine dönük tüm baskı, saldırı ve engelleme girişimleri bizi geriletmek bir yana sınıf kinimizi daha da bilemiştir. Düşman saldırıları karşısında başeğmez bir tutumun, açık çalışmada direnişçi bir geleneğin temsilcisi olmuştur.

Günü kurtarmayı değil geleceği kucaklamayı hedefliyoruz

'94'den bu yana 10 yıl geçti. Yayınımızın emekçi kitlelerle ilişkileri gelişti. 10. yılımızı daha etkin bir ajitasyon ve propagandayla bütünleştiriyoruz.

Bölgemizde gazete satışımızı iki katına çıkardık. Bu artışla yetinmeyerek çıtayı yükseltmeye devam ediyoruz. Merkezi gazete satışlarına da aktif biçimde katıldık. Bu faaliyet sırasında yüzlerce işçi ve

emekçiyle birebir sohbet etme fırsatı yakaladık. Gazetemizi, politikalarımızı tanıtmaya ve propaganda yapma imkanı yarattık.

GOP Elmabahçesi sanayi bölgesinde bir tekstil fabrikası önünde gazetemizin tanıtımını yaparak satışını gerçekleştirdik. İşçilere sermayenin kirli oyunlarını anlattık, halkların kardeşliğini propaganda ederek ABD emperyalizmine karşı mücadele çağrısında bulunduk.

Sınırlı güçlerle yapılan seçim, 1 Mayıs, NATO ve kampanya çalışmalarıyla daha ileri bir düzeye sıçradığımızı söyleyebiliriz.

Materyallerin kullanımı

Okur anketlerimizi hızla kullanmaya başladık. Anketlerin yarısından çoğunu yaptık. Eylül ayının başlarında "Emekçinin ve sosyalizmin sesi *Kızıl Bayrak* 10. yılında!" başlıklı etkinliğe hazırlanıyoruz. Çıkardığımız davetiyeleri en geniş kesimlere ulaştırmaya çalışıyoruz.

Çıkarılan afişlerimizin 750 tanesini E-5 üzerinde yaygın olarak yaptık. Cevizlibağ'da başlayan çalışmamızı Sefaköy-İnönü Mahallesi'nde tamamladık. Afişlerimizin çoğu birkaç gün sonra sökülse de oldukça iyi bir etki yarattı. Bunda afişlerin görselliğinin de payı var kuşkusuz.

Okurlarımızla yaptığımız toplantı verimli geçti

İşçi ve emekçilerle yaptığımız toplantıda önce gazetemizin 10. yılı ve bu vesileyle planladığımız kampanya üzerine bir konuşma yapıldı. Ardından pratik-politik eleştiri ve öneriler ortaya konuldu. Bu toplantıdan 10. yıl çalışmasının süreklileştirilmesi ve beslenerek ileri sıçratılması düşüncesi çıktı. Pratik işlerin ve materyal kullanımının planlaması yapıldı. Toplantımız oldukça verimli geçti.

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

BDSP/Küçükçekmece

Kızıl Bayrak'ımızı işçi sınıfı ve emekçilere maledebilmek onlarla sağlam bağlar kurabilmekten geçiyor...

Kızıl Bayrak'ımızı Çiğli'de dalgalandırdık!

Sizlere Çiğli bölgesinde kolektif olarak gerçekleştirdiğimiz gazete dağıtımından gözlemlerimi aktarmak istiyorum.

Gazeteyi inceledikten sonra, hem semte özgü sorunları ve hem de gazetede yazılar üzerinden vurgulayacağımız konuları ve kısa ve çarpıcı bir dille konuşma yapacak yoldaşlarımızı belirledik. Diğer yoldaşların ise gazetemizi satarken sosyalizm propagandası yapmasını planladık.

Uğrayacağımız ilk yer semt pazarıydı. Heyecanlı ve sevinçliydim. Bu sevinç taşıdığımız bayrağın renginden aldığım moral gücüyü. Semt pazarına yaklaştığımızda gazetelerimizi çıkarmaya ve *Kızıl Bayrak*'ımızı dalgalandırmaya başladık. Önde giden yoldaşlarımız gür konuşmalarıyla dikkatleri çekiyordu. Bizler de kadın-erkek, genç-yaşlı ayrımı yapmadan *Kızıl Bayrak*'ın neden okunması gerektiğini, tek alternatifin sosyalizm olduğunu anlaşılır biçimde anlatmaya çalıştık. Bunda başarılı olduğumuzu

söyleyebilirim. Pazar yerini bitirdikten sonra mahalle aralarına girdik. Gördüğümüz her kahveye, berbere vb. girerek çalışmamızı sürdürdük. Semti karış karış dolaşarak 20'nin üzerinde gazete satışı gerçekleştirdik. Gazetemizi verdiklerimizden kimilerinin adres ve telefonlarını aldık.

Gazete satışına ilişkin öneriler

Gazetemizin tanıtımı sırasında karşıımızdakine hiçbir şey söylemeden doğrudan "okur musunuz?" diye sorduğumuzda kimi zaman "hayır okumam" yanıtını alabiliyoruz. Böylesi durumlarda "neden okumak istemiyorsunuz?", "nereye kadar sessiz kalmayı düşünüyorsunuz?" veya "yaşanan bu açlık, sefalet ve sömürüye karşı daha ne kadar sessiz kalacaksınız?" vb. sorularla bir tartışma ortamı yaratmamız gerekiyor. Emekçi kitlelerin ilgisini çekerek çalışmanın daha canlı ve etkin geçmesini

sağlamalıyız. Bu şekilde tartışma ortamları yaratarak emekçilerin kafasında soru işaretleri oluşturabileceğimize inanıyorum. Ayrıca birebir sohbetlerde sürekli konuşan biz olmamalıyız. Karşıımızdakine sorular sorarak onların da görüş ve düşüncelerini almalıyız.

Semte ilişkin gözlemler

Gazetemizi ulaştırdığımız bölge işçi-emekçi mahallelerinden oluşuyordu. Geçmiş süreçlerde diğer devrimci siyasetlerin yoğun olarak bulunduğu, geldiğimiz süreçte ise daha çok samimiyetsiz olanların çalışma yaptığı bir bölge. Bundan dolayı özellikle gençlikte tam bir umutsuzluk var. Buradaki gençliğin büyük çoğunluğu hiçbir şeyin değişmeyeceğine inanıyor. Semtte kültürel yozlaşma da açık bir biçimde hissediliyor.

Kızıl Bayrak okuru bir metal işçisi

Mücadele Postası

Erol Zavar'la dayanışma eylemi

Odak dergisi eski yazı işleri müdürü Erol Zavar mesane kanseriyken 15 Ocak '01'de tutuklanarak Ankara Kapalı Cezaevi'ne konulmuştu. Bugüne kadar ilerleyen kanser hastalığı dışında, ülser, sinüzit, kalp rahatsızlığı, her iki bacakta kırık ve sağ dizde menisküs, migren, safra kesesi taşı, geçirilmiş tüberküloz gibi hastalıkları bulunuyor.

Erol Zavar halen Edirne F Tipi Cezaevi'nde tutuklu. Arkadaşları Erol Zavar'la dayanışma komitesi kurdular. Afiş çalışmasıyla Erol Zavar'ın sağlık durumunu ve koşullarını kamuoyuna duyurmaya çalışan dayanışma komitesi, son olarak 19 Ağustos'ta 3 bin imzayı Cumhurbaşkanlığı, Adalet Bakanlığı ve Meclis'in ilgili komisyonlarına, İzmir Cumhuriyet Postanesi'nden basın açıklaması yaparak gönderdi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Ö0 şehidi Fatma Bilgin'in anmasına saldırı

Ölüm Orucu Direnişi'nde şehit düşen Fatma Bilgin'in mezarı başında 12 Ağustos günü yoldaşları tarafından bir anma gerçekleştirildi.

Yeni ceza ve infaz yasa tasarısını meclisten geçirmeye hazırlanan sermaye devleti anmaya azgınca saldırdı. Anma sonrası jandarma kitleyi ablukaya alarak kimlik istedi. Niçin kimlik istenildiğinin sorulması üzerine hiçbir uyarı vb. yapılmadan azgınca saldırıldı. 11 kişi gözaltına alındı. İşkence gözaltında da devam etti. Gözaltına alınanlar ertesi gün mahkemeye çıkarılarak serbest bırakıldı.

Saldırıyı protesto etmek amacıyla 13 Ağustos günü İHD binasında bir basın açıklaması düzenledi. Açıklamada "...demokratikleşmenin sağlanacağı ve insan hakları ihlallerinin son bulacağı söylemlerinin hayattan ne kadar kopuk olduğu, dün ilimizde yaşanan gözaltılarla bir kez daha ortaya çıkmıştır. F tipi cezaevlerindeki ölüm oruçları sürecinde yaşamını yitiren Fatma Bilgin'in Kuzeytepe Beldesi'nde bulunan mezarını ziyaret amacıyla gidenlere suçlu muamelesi yapılarak ve darp edilerek 11 kişi gözaltına alınmıştır." denildi. Açıklamanın ardından gözaltına alınanlar saldırıyı ve gözaltı sürecini anlatan kısa birer konuşma yaptılar.

Kızıl Bayrak/Antakya

Yine ihmal... Yine ölüm...

Torlak tersanelerinde iş cinayetleri devam ediyor!

23 Ağustos günü Tuzla havzasında bulunan Torlak tersanelerinde bir iş cinayeti daha yaşandı. Bakımsızlığın ve kâr hırsının sonucu olarak kule vinci, aşırı tonajdan dolayı ön kolu ikiye ayrılarak düştü. O esnada kule vinci mal yüklemek-boşaltmak dışında hiçbir "suç"u olmayan vinç operatörü Süleyman Birinci hayatını feci şekilde kaybetti.

Bu tersanede yaşanan ilk iş cinayeti değil elbette. Ama son da olmayacaktır. Armatörlerin inanılmaz kâr hırsları gözlerini iyice karartmış. Ne makineler düzenli olarak bakımdan geçirilmekte, ne de işçilerin iş güvenliği sağlanmaktadır. Tek dertleri para olan bu asalaklar, iş güvenliği olmadığı için "iş kazası"nda hayatını kaybeden işçinin cenazesinin tersanelere geldiği sırada bile

"zararlarını" konuşabilmektedirler. İşte işçinin hayatı bu kadar ucuz!

Bu iş cinayetlerine karşı kayıtsız kalmamak gerekir. Böyle bir tutum, bu cinayetlerin devam etmesine hizmet edecektir. Bu seri cinayetlere dur demek için daha kaçımızın ölmesi gerekmektedir!

Bir tersane işçisi/Tuzla

"Yaşasın halkların kardeşliği!"

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, 21 Ağustos günü Galatasaray Postanesi önünde, Irak'ın işgaline, Kürt halkının imha ve inkarına, Diyarbakır Belediye Başkanı'na yapılan saldırıya karşı bir basın açıklaması düzenledi. Açıklamada "Irak'ın işgaline, halkların imhasına, kadınların tecavüze uğramalarına, çocukların kimyasal silahlarla paramparça olmalarına karşı mücadelemizi sürdüreceğiz" denildi.

Eylemde "Kürt halkına yönelik saldırılara son/Irak'ta İşgale Hayır

Koordinasyonu" pankartı açıldı, "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Katiller halka hesap verecek!", "Katil ABD işbirlikçi MGK!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Irak'ta direniş sürüyor...

**Emperyalist zorbalık
Irak halkını teslim alamaz!**